LINDA LAEL MILLER

SEDUSĂ ȘI ABANDONATĂ

EDITURA MIRON

Linda Lael Miller

Sedusă și abandonată

Banner O'Brien

by Linda Lael Miller

Linda Lael Miller

Sedusă și abandonată

Traducere de Sanda Socoliuc

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-5-8

Capitolul 1

Teritoriul Washington-ului – 15 decembrie, 1886

Luminile portului Hastings ciipeau şi străluceau printr-un paravan de ninsoare, în timp ce vaporul cu aburi trăgea de-a lungul unui debarcader din lemn şi era imediat ancorat. Muzica de flaşnetă pătrundea estompată şi veselă prin întunericul dens, iar Banner O'Brien s-a aplecat peste balustrada îngheţată, încercînd să-şi dea seama de unde venea. Alături de ea, domnul Temple Royce arăta înspre ţărm, mormăind:

– Am ajuns în mica Sodoma şi Gomora.

Banner şi-a ridicat bărbia. Mica Sodomă şi Gomoră, asta era? Şi de ce domnul Royce vorbise de acest oraş în cei mai strălucitori termeni pînă în clipa aceea, cînd devenise prea tîrziu ca să se retragă? Înainte de a-şi spune cu voce tare părerile, el a apucat-o de braţ într-o manieră oarecum gingaşă, dar şi posesivă, şi a condus-o în direcţia rampei.

– Avem nevoie de dumneata aici, a zis el, de parcă asta ar fi rezolvat totul.

Muzica se auzea mai tare, pe măsură ce îşi croiau drum în jos, pe rampa alunecoasă spre chei, iar Temple

s-a grăbit să ajungă la o trăsură care îi aştepta şi a ajutat-o pe Banner să intre înăuntru.

Ea privea prin fereastra fără perdeluţe, în timp ce vehicolul se deplasa cu precauţie pe o colină pietroasă, abruptă, în sus, pe o stradă mărginită de cîrciumi de proastă speţă şi bordele. Aici, prostituatele îşi rosteau invitaţiile îndrăzneţe, iar marinarii le urmau, deja beţi, de la un prăpădit de bordel la altul.

– Water Street, strada Apei, i-a spus Temple Royce pe un ton plictisit. Te rog să nu judeci întreaga comunitate după locul ăsta.

Banner continua să se gîndească şi stătea între pernele căptuşite ale scaunului de piele, cu mîinile vîrîte între faldurile călduroase ale hainei ei albastre din lînă, cam uzată. În clipa aceea, aproape că ar fi preferat să fi rămas la Portland, unde avea o cameră curată, călduroasă şi putea să-şi exercite meseria de doctor umil. Şi-a schimbat gîndurile, hotărîndu-se să se domine. Sean rămăsese în Portland – îl văzuse acolo cu proprii ei ochi – şi asta o făcuse să se decidă.

– Eşti foarte frumoasă, a observat domnul Royce într-un stil de modă veche. Era un bărbat care arăta bine, de înălţime şi greutate medii, iar părul şi ochii îi erau de o culoare caramel-închis în exact aceeaşi nuanţă. Avea cam treizeci de ani după părerea lui Banner şi cămaşa lui fină de in şi costumul făcut evident pe comandă indicau că era de bună condiţie, dacă nu de-a dreptul bogat. Cum ai devenit doctoriţă?

Banner era prea obosită şi prea iritată ca să intre în detalii. Era acolo pentru a înlocui un alt doctor, în vreme ce acesta trebuia să se vindece ca urmare a unei răniri, nu pentru a-şi pune sufletul pe tavă în faţa unui

om pe care de-abia îl cunoscuse.

– Mi-ați analizat diplomele, domnule Royce, i-a răspuns cu demnitate. V-am arătat scrisorile de recomandare și diploma. Mi se pare că felul în care le-am obținut nu este important. Gura lui Royce s-a strîmbat a zîmbet, iar vocea i-a sunat ca un lichior dulce cînd a vorbit.

– Acest păr de culoarea scorțișoarei, acești ochi foarte verzi – de ce nu s-a însurat nimeni cu dumneata, domnișoară O'Brien?

– Doctor O'Brien, l-a corectat Banner, în timp ce o durere insistentă de cap începea să îi pulseze între tîmple. Un bărbat se însurase cu ea și regreta amarnic, dar asta nu era treaba lui Temple Royce. El a dat din cap de parcă i-ar fi făcut o concesie.

– Doctor O'Brien, a repetat el. Cîți ani ai?

Banner a suspinat.

– Am douăzeci și șase. Dumneata cîți ai? El a chicotit, deși i se vedea în ochii caramel supărarea.

– Deloc nu ți-e frică, doctore O'Brien, a zis el. Și ca să îți răspund la întrebare, am treizeci și doi.

– Cum a fost rănit doctorul Henderson? l-a întrebat, referindu-se la bărbatul pe care domnul Royce o convinsese să îl înlocuiască.

– S-a întîmplat în timpul unei consultații cu celălalt doctor, doctore O'Brien. Sărmanul Stewart a îndrăznit să avanseze o părere contrară, înțelegi, iar doctorul Corbin al nostru și-a ieșit imediat din fire.

– Doar nu vrei să spui că...

– Oh, ba da. Adam Corbin este un bărbat violent și încăpățînat. Aceia care nu sînt de acord cu el înfruntă un mare risc. Banner a tremurat, speriată că un doctor

se poate comporta astfel, dar n-a zis nimic. Aş îndrăzni să spun că Adam o să bată la uşa dumitale de îndată ce o să afle că i-ai luat locul lui Stewart. Dacă însă n-ai fi singură...

Banner s-a înroşit la faţă. Nu îi era frică de nici un bărbat, cu excepţia lui Sean Malloy şi nici nu se gîndea să se ascundă sub aripa ocrotitoare oferită insinuant de Temple Royce de parcă ar fi fost un puişor speriat.

– O să stau în casa doctorului Henderson, i-a răspuns cu răceală. Aşa m-ai asigurat că se poate.

– Cum doreşti, a zis Royce dînd din umeri.

Trecuseră de Water Street acum, şi-a dat seama Banner, privind prin zăpada care se învîrtejea; a zărit o bancă, un magazin universal, un tribunal impresionant din cărămizi, asta înainte ca vîntul rece de iarnă să îi taie răsuflarea. Nedorind să vorbească, s-a înfundat mai tare în căldura hainei ei uzate şi şi-a închis ochii ca să reflecteze. Se cam pripise – nu era nici o îndoială – crezîndu-l pe domnul Temple Royce pe cuvînt şi călătorind atîta drum în tovărăşia lui doar pentru că el îi spusese că în oraşul lui era nevoie de un alt doctor, dar disperarea o făcuse să accepte. Cu doar două ore înainte ca Royce să fi intrat în cabinetul ei ticsit de lucruri, fusese pe docuri în Portland ca să vadă un pacient şi îl zărise pe Sean acolo, printr-un grup de docheri care intra într-o tavernă. Oferta unui post în Port Hastings, deşi făcută de un necunoscut, i se păruse căzută din cer.

Casa doctorului Henderson, abandonată acum de cînd omul se dusese să se refacă în casa surorii lui, era o construcţie micuţă, solidă, cu un gard de ţăruşi şi un molid crescînd la capătul aleii din faţă. La fereastra cen-

trală ardea o lumină, iar dintr-un horn făcut din cărămizi ieşea fumul. Mirosul fumului i-a dat lui Banner o ciudată senzaţie de bună-primire, la fel ca şi zîmbetul îndatoritor la tinerei indiene care a întîmpinat-o în uşă.

– Unde este soţ? a dorit indiana să afle, privind în spatele lui Banner şi zărindu-l doar pe domnul Royce şi pe vizitiu, care cărau prea puţinele bunuri pe care Banner avusese timpul să le împacheteze. Obişnuită cu asemenea întrebări, Banner a zîmbit şi a intrat pe lîngă femeie în căsuţă. Era un loc mobilat la întîmplare, foarte curat şi o tavă de ceai fusese aşezată alături de căminul din cărămizi, în salon.

– Nu am soţ, i-a răspuns ea, scoţîndu-şi haina, boneta şi mănuşile. Eu sînt doctoriţa Banner O'Brien. Cum te cheamă pe tine?

Femeia s-a zgîit la Banner cîteva clipe înainte de a spune că se numea Jenny Lind. A fost rîndul lui Banner să se zgîiască.

– Jenny Lind? a repetat ea, tocmai cînd domnul Royce şi vizitiul cărau înăuntru cufărul şi cele două valize care conţineau cărţile ei şi instrumentele medicale.

Temple a rîs.

– Numele lui Jenny, – Klallum –, este imposibil de pronunţat, aşa că i-am dat unul cu care ne putem descurca.

Banner şi-a revenit singură şi a turnat ceai din oală. Era groaznic, s-a gîndit ea, că omul alb nu le luase doar pămînturile, ci chiar şi numele. Ochii căprui ai lui Royce au trecut peste Jenny.

– Ce faci aici, totuşi? Asta nu este...

Jenny s-a dat mai aproape de Banner de parcă i-ar fi înţeles gîndurile încărcate de simpatie.

– Casa era foarte murdară, a îndrăznit să spună cu vocea tremurătoare.

Temple i-a cîntărit răspunsul şi s-a decis cu greu să nu mai insiste. I-a făcut favoarea lui Banner de a-i mai spune cîteva lucruri drăguţe, apoi a plecat. Jenny era vizibil uşurată, iar Banner a căscat şi s-a trîntit într-un fotoliu confortabil, ca să-şi soarbă ceaiul şi să se bucure de căldura focului. Sfinţilor din ceruri, cît era de obosită şi cît o tulburase faptul că aproape se ciocnise de Sean!

Jenny s-a apropiat de fotoliu şi a atins-o pe Banner pe părul umezit de zăpadă, cu o mînă dolofană, ciocolatie.

– Doctor Păr de Foc, a pronunţat ea pe un ton încîntat. Banner trăise în Vest aproape un an şi îi plăcea să creadă că îi înţelegea oarecum pe indieni. Acest popor era foarte rapid, se grăbea să atingă orice îi suscita interesul şi tot indienii nu se sfiau să intre într-o locuinţă privată fără a bate la uşă. Unii se supărau de această abordare directă, dar Banner, nu.

– Lucrezi pentru doctor Henderson? Fata şi-a retras mîna de parcă şuviţele roşii ca scorţişoara i-ar fi ars mîinile. Ochii ei căprui s-au rotunjit şi părul negru ca abanosul cu reflexe albăstrui a strălucit în lumina focului în timp ce scutura din cap.

– Nu! a replicat cu vioiciune.

Uimită, Banner a privit-o pe Jenny cu ceaşca oprită la jumătatea drumului spre gură.

– Doctor Adam mi-a spus să vin aici. Să curăţ casa frumos.

– Doctor Adam? s-a simţit Banner invadată de un fel de alarmă. Părul bogat al lui Jenny s-a unduit cînd a

dat din cap. El este omul care l-a lovit pe doctorul Henderson?

Jenny şi-a plecat ochii şi a vorbit.

– Da, a zis. Dar... În acest moment, un curent rece a umplut dintr-o dată camera şi a făcut ca flăcările să se onduleze straniu în cămin. Senzaţia că apăruse o a treia persoană era puternică şi, privind în sus, Banner a zărit un bărbat înalt, cu părul negru, având probabil vreo treizeci şi ceva de ani, scormonind cu privirea pe faţa lui Jenny cu nişte ochi batjocoritori, albaştri.

– Ai promis, i-a zis încrucişîndu-şi braţele. În obrajii lui Jenny a apărut o nuanţă aurie şi ea şi-a plecat capul.

– Iartă-mă, Adam, a zis ea, într-o engleză cu un accent perfect. Privirea de indigo a aţintit-o pe Banner, analizînd-o rapid şi zăbovind pe chipul ei.

– A făcut din nou pe sălbatica neştiutoare, nu-i aşa?

Banner era atît de copleşită de îndrăzneala cu care intrase neanunţat acest bărbat şi din cauza impactului prezenţei lui încît nici nu putea vorbi. Bărbatul cel înalt nu părea să se sinchisească deloc; dinţii i-au strălucit într-un zîmbet perlat şi el s-a înclinat uşor.

– Doctor Adam Corbin, i-a spus ca o introducere brutală.

Banner a rezistat, dîndu-şi seama că orice i-ar fi răspuns, bărbatul nu avea să dea înapoi.

– Doctor Banner O'Brien, a zis şi ea, dînd din cap ca şi el. Impactul vorbelor ei a fost foarte puternic. Bruta chipeşă şi dură a pălit uşor, privind-o scormonitor şi şi-a încordat maxilarul.

– Ce?

– Ai venit să-l intimidezi şi pe doctorul cel nou, nu-i

aşa? i-a întors-o Banner, hotărîtă să nu se lase dominată precum predecesorul ei. Poftim, doctore Corbin, asta sînt eu!

El şi-a dus o mînă prin părul negru, ciufulit şi a fixat-o pe Banner de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

– Dumnezeule – o femeie – nu cumva e o glumă?

Banner s-a ridicat în toată înălţimea ei nu prea impresionantă.

– Te asigur că nu e nici o glumă. Sînt aici ca să-l înlocuiesc pe omul brutalizat de dumneata, doctore.

– Brutalizat? Vorbise în şoaptă şi tot se părea că în încăpere explodase ceva. Cine ţi-a spus asta? Temple?

Jenny a păşit între Banner şi uriaş, avînd în mînă cîteva cărţi legate în piele.

– Gata, Adam, vrei să te potoleşti? Desigur, Temple a fost!

– Şi ce-a spus? a întrebat Adam, cu ochii lui imposibil de albaştri cercetînd chipul lui Banner.

Banner s-a aşezat înapoi în fotoliu, descurajată acum, iar mîinile îi tremurau cînd şi-a pus alături ceaşca aflată în pericol.

– Mi-a spus că eşti „violent şi încăpăţînat", doctore Corbin, că dacă nu e cineva de acord cu dumneata, riscă.

– Înţeleg.

– Pe deasupra, a continuat Banner, scuturîndu-se de iritare şi oboseală, aici este casa mea, cîtă vreme voi rămîne şi ţi-aş fi recunoscătoare să nu mai intri fără a bate înainte. Este clar, doctore?

Răspunsul a constat dintr-o izbucnire brutală, batjocoritoare, amuzată.

– O să mă corectez, a spus cu o altă plecăciune – aceasta mai nepoliticoasă decît prima.

Banner O'Brien era mult prea plictisită ca să se mai sinchisească de toanele doctorului Adam Corbin. Nu voia decît să-l vadă plecat, cu toată personalitatea lui copleşitoare, cu umerii laţi şi cu ochii pulsînd de o inteligenţă ironică.

– Noapte bună, i-a spus înţepată, luîndu-şi din nou ceaşca cu ceai în mînă.

Dar Adam a rămas, cu braţele încrucişate peste piept. Pentru prima oară, Banner a observat că el nu purta un costum sau o haină, oricît de frig era afară. Pantalonii, cămaşa de in şi vesta încheiată pînă la jumătate, se lipeau de silueta lui musculoasă, perfectă, de parcă nici hainele n-ar fi îndrăznit să facă altfel, iar ţesăturile, deşi boţite şi umezite de ninsoare, erau de cea mai bună calitate. Tăcerea se prelungea, aşa că Jenny a întrerupt-o cu un rîs nervos şi cu o privire de simpatie îndreptată spre Banner.

– Vă pot aduce ceva de mîncare?

Banner era teribil de înfometată, căci nu mai mîncase ca lumea de cînd plecase din Portland, dar s-a gîndit că perspectiva de a rămîne singură cu ciudatul bărbat nu era deloc ademenitoare.

– N-nu, s-a grăbit să răspundă. Mulţumesc, d-dar o să-mi fac eu ceva mai tîrziu.

Ochii de culoarea indigoului a lui Adam au alunecat spre tînăra indiană dîndu-i un semnal imperceptibil. Jenny s-a repezit în partea din spate a casei fără a mai spune o vorbă.

– De unde să ştiu eu că eşti cu adevărat doctor? a întrebat Adam cu braţele încrucişate.

– Presupun că va trebui să mă crezi pe cuvînt, i-a întors-o Banner.

Capul leonin s-a mişcat într-o negaţie de loc grăbită.

– Oh, nu, a sosit răspunsul încărcat de gravitate. Henderson a făcut destule tîmpenii. O să fiu condamnat dacă aduc alt zăpăcit de doctor pentru oamenii din oraşul ăsta.

Banner s-a simţit insultată şi durerea de cap devenise mai vie acum – la fel şi bătăile inimii i se acceleraseră.

– Vorbeşti atît de autoritar, doctore, i-a spus cu răceală. Aproape că-mi vine să cred că am nevoie de permisiunea dumitale ca să- mi practic meseria.

– Poate că ai, i-a replicat el zîmbitor.

Banner a sărit în picioare, dar apoi şi-a înghiţit cu precauţie saliva din gură, întrucît trupul ei înfometat şi extenuat protesta.

Adam Corbin i-a apucat umerii cu mîinile ca să o sprijine şi ea s-a cutremurat în mod inexplicabil de parcă i-ar fi fost teamă.

– Stai jos, i-a spus aşezînd-o înapoi în fotoliu.

Ea era acum gata să izbucnească în lacrimi şi continua să simtă strînsoarea mîinilor lui Adam, deşi el şi le retrăsese de mult.

– Eu nu sînt o „amatoare", a zis ea. Am studiat cu doctoriţa Emily Blackwell la Spitalul New York pentru...

El se ghemuise în faţa ei într-un mod foarte distractiv şi apucase cu mîinile acelea puternice braţele fotoliului lui Banner, ţinînd-o prizonieră.

– Doctoriţa Blackwell, a reflectat el. Asta este o companie augustă. Cu adevărat o companie impresionantă.

– Da, bîigui Banner, nereuşind să mai spună şi aitceva. Oare de ce se uita la strălucirea părului negru şi lucios care se răspîndise peste gulerul răsfrînt al cămăşii?

– Aş dori să îţi văd diploma.

Toate înjurăturile pe care le ştia Banner îi năvăliseră în gît, iar ea încerca disperată să le înghită.

– Eşti insuportabil, i-a spus printre dinţi.

– Da, a recunoscut el şi în ochi îi jucau luminiţe ciudate, ironice. Diploma, te rog.

Era gata să arate geanta cu documente, care zăcea deasupra cufărului, dar s-a oprit la timp. Înăuntru mai erau şi alte documente, hîrtii pe care n-ar fi vrut să le vadă nici bărbatul acela, nici altcineva.

– Trebuie să te deplasezi, domnule, dacă vrei să fac ce mi-ai spus.

El a înţeles şi s-a ridicat în picioare cu o mişcare agilă. Cu mîna stîngă arăta într-o direcţie, iar sprîncenele negre erau arcuite de parcă ar fi vrut să spună „Haide, odată". Cu o demnitate care era complet prefăcută, Banner s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a dus la geantă. Şi-a extras documentele de acolo şi i le-a întins doctorului Corbin cu bruscheţe. El a despăturit documentele şi le-a citit cu o expresie solemnă, tolerantă. Apoi a analizat-o pe Banner şi a citit din nou hîrtiile.

– Banner ar putea fi numele unui bărbat, a reflectat după un timp de gîndire. Şi dacă ai furat aceste documente, să zicem, de la un tată, un frate sau un soţ? Banner s-a înroşit.

– Mai mult ca sigur că nu le-am furat! Le-am cucerit şi te asigur, nu a fost uşor, considerînd că am avut de a face cu atît de mulţi bufoni aroganţi!

Deşi gura lui Adam rămăsese serioasă, ochii îi rîdeau. A dat din umeri cu insolenţă.

– Vrei să spui că eu sînt un bufon arogant, domnişoară doctor O'Brien?

– Da, asta vreau să spun.

A izbucnit în rîs, dar apoi a continuat de parcă ea nici nu i-ar fi răspuns.

– O să te iau la consuitaţii cu mine mîine şi o să vedem imediat dacă eşti sau nu doctor. Obrajii lui Banner au fost cuprinşi de o îmbujorare stacojie la această bănuială a lui, dar şi-a dat seama că nu îl putea refuza, trebuia să-l însoţească indiferent dacă dorea sau nu. N-o să înceteze s-o hăituiască pînă cînd nu o să-i dovedească pe viu priceperea în practica medicinei.

– O să fiu gata, i-a spus.

– Perfect a replicat el. O să vin să te iau la şapte.

– La şapte, a confirmat Banner.

Aparent satisfăcut pentru moment, Adam Corbin a părăsit casa.

Mulţumită că îl vede plecînd, Banner a avut totuşi ciudata senzaţie că locul părea ireal fără el. Banner continua să analizeze această senzaţie paradoxală cînd s-a întors Jenny, aducînd o tavă goală. A pus ceaiul şi cana lui Banner pe ea şi a zîmbit cu un fel de competenţă enervantă.

– Nu există decît un singur Adam, a remarcat ea.

– Asta este, cu adevărat, o mare uşurare, a zis Banner.

Jenny a privit-o ofensată.

– N-ai dreptate, doctore O'Brien, i-a răspuns. Apoi a plecat fără s-o mai bage în seamă, ducînd tava, nelăsîndu-i lui Banner decît şansa de a o urma. Ziua s-a

terminat într-o bucătărioară cu o sobă, care ardea cu lemne, şi cu rafturi agăţate pe pereţi, pentru pus cănile. Un castron cu supă mirosind ademenitor, scotea aburi pe măsuţa rotundă şi o farfurie cu carne proaspăt preparată se afla în apropierea lui.

– Mîncarea dumitale, i-a spus Jenny cu răceală, punînd tava jos, alături de o chiuvetă din fier, şi dînd drumul la apă ca să umple cana şi oala pentru ceai.

Ostenită, Banner s-a trîntit într-un fotoliu şi s-a pus pe mîncat. Supa limpede era delicioasă, la fel şi plinea; mîncarea a făcut-o să-i mai treacă zăpăceala din cap şi slăbiciunea din genunchi. În timpul mesei, Jenny a trebăluit la chiuvetă, stînd cu spatele la Banner, iar atmosfera din bucătorioară era mai mult decît ţeapănă şi neplăcută.

– Îţi place foarte mult doctorul Corbin, nu? a îndrăznit Banner după ce şi-a potolit foamea.

Jenny s-a întors şi ochii ei mari, căprui, străluceau de mîndrie.

– Este un om bun. Poate prea bun.

– Bun? s-a mirat Banner prevenitor. Jenny, cum poţi spune că este bun cînd el...

– Cînd el i-a rupt maxilarul lui Stewart Henderson? a terminat Jenny cu o roşeală în auriu care i s-a ridicat în obrajii rotunzi.

Banner a simţit că îi fuge sîngele din obraji.

– Dumnezeule bun! I-a rup maxilarul bietului om?

Jenny a luat un prosop de vase, cu roşu şi alb, şi apoi l-a pus la loc.

– Da!

– De ce? a insistat Banner oripilată.

Jenny şi-a scos bărbia în afară şi şi-a încrucişat

braţele.

– Adam l-a prins pe Henderson făcînd chirurgie pe Water Street, i-a spus pe un ton ridicat. Stewart i-a dat pacientei opiu în loc de eter, iar femeia s-a trezit înainte ca operaţia să se fi terminat.

Banner a închis ochii la această imagine şi s-a simţit ca bolnavă.

– Sfinţi din ceruri...

– Femeia a murit, a rezumat Jenny, în chinuri îngrozitoare.

Banner s-a cutremurat şi s-a ţinut de marginea mesei pînă cînd a reuşit să îşi mai revină puţin. Îşi putea imagina cu uşurinţă furia pe care ar fi stîrnit-o o asemenea situaţie într-un medic responsabil. Jenny şi-a îndreptat umerii şi a pornit-o din nou prin bucătărie.

– O să-ţi arăt camera dumitale, i-a spus.

Încă plină de oroare, Banner s-a ridicat clătinîndu-se de pe scaun şi a urmat-o pe Jenny prin bucătărie pînă într-o cămăruţă de dincoio de salon. Acolo era un pat de alamă, acoperit cu o pătură deschisă la culoare, un birou de lemn şi un lavoar. Pe acest lavoar se afla o cană plină cu apă fierbinte, un lighean nenorocit şi un prosop alb, zdrenţuit. Banner s-a străduit să fie mulţumită şi cu aceste lucruşoare, deşi tare mai tînjea după o baie prelungită, generoasă. Tocmai îşi scotea rochia subţire de lînă cînd Jenny a ieşit uşor afară şi a închis uşa în spatele ei. Rămasă singură, Banner a turnat apa în ligheanul acela şi, tremurînd în furoul subţire, a început să se spele. Cînd a terminat, şi-a scos agafele din părul roşu şi părul a căzut într-o cascadă strălucitoare pînă la talie. Banner nu îşi luase cu ea o perie de păr, nici o cămaşă de noapte, dar ce mai conta

într-o noapte ca aceea, atît de ciudată şi tulburătoare. Capul i se învîrtea şi ea nu mai ştia ce să gîndească despre Adam Corbin sau doctor Henderson, sau incidentul de pe Water Street care îl provocase pe un bărbat să îl bată pe un altul. O nedumerea totodată şi motivul pentru care doctorul Corbin o pusese pe Jenny să facă treabă în casa unui om care îl deranja atît de tare.

S-a vîrît în cearşafurile patului îngust şi şi-a dat seama că erau îngrozitor de reci. S-a agitat, încercînd să le încălzească prin frecarea trupului ei, apoi a căzut într-un somn profund în care o femeie sîngera pînă la moarte şi răcnea, iar chipul frumos al lui Adam Corbin era strîmbat de o furie ucigătoare. Apoi femeia din vis a devenit Banner însăşi, iar Adam a devenit Sean. Răcnetele au făcut-o pe Jenny să vină, alergînd, în picioarele goale.

– Prietene? Jenny a zîmbit umplîndu-i lui Banner cana cu cafea proaspătă şi s-a aşezat şi ea pe partea cealaltă a mesei din bucătărie.

– Prietene, a confirmat ea.

Era şapte fără douăzeci după ceasul lui Banner şi ninsoarea cădea uşor după cum se vedea pe fereastra de deasupra chiuvetei, strălucind pe frunzele ţepoase şi verzi ale molidului din apropiere.

– Iartă-mă că te-am trezit noaptea trecută, Jenny. Aceasta a sorbit gînditoare din cana cu cafea.

– Ai multe vise urîte? a întrebat-o.

Numai unul, s-a gîndit Banner pentru sine, dar cuvintele erau calculate cît să ocolească subiectul periculos.

– Am fost foarte obosită, a spus.

– Cine este Sean? nu s-a lăsat Jenny.

Banner a fost salvată de la a da un răspuns de o bătaie tunătoare în uşa din faţă. Slavă Domnului, doctor Adam Corbin nu era numai prompt, dar venea şi mai devreme decît spusese.

– O'Brien! s-a răstit el iritat cînd Banner s-a repezit să îi deschidă.

Stătea în pragul mic, cu ochii aceia albaştri înneguraţi de o supărare necunoscută. Astăzi el arăta mai degrabă ca un membru al nobilimii engleze decît ca un doctor de ţară gata să plece pe teren: pantalonii erau dintr-o stofă moale, maronie şi se lipeau de coapsele lui musculoase, iar în jos se îngustau pînă deasupra unei perechi de cizme de călărie de un negru strălucitor. Deasupra cămăşii albe şi strîmte purta o haină crem dintr-o stofă fină şi, văzîndu-l mai de aproape, Banner şi-a dat seama că părul lui nu era în realitate negru ci castaniu închis, împestriţat cu şuviţe aurii şi castanii.

– *Ce nu-ţi place, O'Brien? a întrebat-o.*

Banner s-a înroşit, gîndindu-se la felul obraznic în care îl privise şi a reuşit să îi zîmbească îndrăzneţ.

– N-nu, nu e nici o problemă.

El şi-a încordat maxilarul.

– Păi atunci?

Banner îşi pusese la îndemînă mantaua cea mai călduroasă şi trusa medicală şi s-a întors să le înhaţe

cu atîta rapiditate, încît şi-a prins vîrful pantofului drept în tivul fustei şi s-a împiedicat, gata să cadă. Îşi dădea seama că i se vedea în obraji încurcătura cînd a adunat lucrurile şi s-a străduit să se uite din nou la Adam. Trăsăturile lui se mai îmblînziseră puţin, iar în colţul gurii i se vedea o umbră de amuzament.

– Acum sînt gata, a zis ea numai pentru a rupe tăcerea.

– Ochii tăi au exact culoarea trifoiului, i-a răspuns el oarecum neatent.

Banner s-a hotărît să nu bage în seamă remarca bărbatului, deşi o deranjase.

– Plecăm?

Adam a chicotit şi i-a arătat calul şi trăsura care se aflau lîngă gardul din ţăruşi în apropierea molidului.

– După tine, i-a spus el. Acesta a fost primul prilej pentru Banner de a vedea mai detaliat portul Hastings şi era foarte uşor să îşi ascundă sentimentele ciudate şi fără nume pe care i le trezea acest bărbat, prefăcîndu-se a fi plină de interes pentru acele locuri. S-a aşezat fericită în trăsură şi a căutat să vadă prin ninsoarea care se îndesea în timp ce Adam s-a suit lîngă ea, apucînd hăţurile.

– Oraşul ăsta este numit cu adevărat Mica Sodomă şi Gomoră? a întrebat ea.

Adam a rîs.

– Şi una şi alta. Termenul te face să te gîndeşti la Water Street.

Banner şi-a reamintit de femeia despre care Jenny îi spusese că murise pe strada aceea şi o parte din bucuria acelei dimineţi splendide şi înfrigurate i-a dispărut. Încercînd să-şi abată gîndurile, a desenat în minte o

hartă şi a plasat Port Hastings în Strîmtoarea Hoan de Fuca, pragul de apă care separa Puget Sound de Pacific. Nici o îndoială că vapoarele din orice parte a lumii îşi aruncau ancora aici pentru a-şi plăti trecerea şi pentru a-i lăsa pe pasagerii străini să îşi arate documentele la vameşii oficiali.

Zgomotele ascuţite ale fierăstraielor venind din depărtare, arătau că aici era o industrie puternică de cherestea şi, în vreme ce trăsura se îndepărta pe strada liniştită înspre partea principală a oraşului, a zărit silueta în construcţie a unei goelete în şantierul de lîngă apă. Pe marginea străzii centrale erau trotuare din lemn, iar zăpada se îngrămădea deasupra felinarelor arzînd cu cherosen. Gospodine şi tăietori de lemne, precum şi marinari arătînd ca vai de lume se amestecau din vreme în vreme cu indieni sau chinezi apăruţi întîmplător. Într-o parte a străzii se auzea sunînd un clopoţel şi copii bine îmbrăcaţi şi ştrengari se repezeau într-acolo, unii mai nerăbdători decît ceilalţi. Crăciunul fusese în urmă cu o săptămînă, de aceea la ferestrele magazinelor şi birourilor rămăseseră ramuri de brad şi aproape fiecare uşă avea în faţă o ghirlandă de Crăciun. Banner era copleşită de vitalitatea fantastică a acestui oraş. Părea evident că Port Hastings ar fi vrut să fie mai mult decît era în realitate.

Au dat un colţ şi Adam a tras de căpăstru punînd frîna.

– Mă întorc peste un minut, i-a spus. Banner s-a uitat bănuitoare la ferestrele aburite ale Spălătoriei Wung Lo şi ale magazinului de ceai Savory. Adam îi promisese să o ia pe teren cu el. Acuma oare avea de gînd să o lase în trăsură în timp ce îşi vedea pacienţii?

Se părea că el îi citise întrebarea pe chip şi asta l-a făcut să rîdă în timp ce revenea prin amestecul de zăpadă, noroi şi rumeguş.

– Am de luat doar cămăşile, Trifoiaş, a asigurat-o el.

Banner s-a simţit cu adevărat zăpăcită, aşa că şi-a îndreptat în altă parte ochii şi şi-a încrucişat mîinile pînă cînd l-a văzut pe Adam intrat în magazin. După cîteva momente, un chinez subţirel a ieşit din clădire, ţinînd în echilibru un teanc enorm de pachete pe umerii lui. Purta un fel de pelerină de mătase neagră şi o coadă care îi cădea pe spate. Banner s-a uitat la picioarele omului vîrîte în sandaie de lemn şi s-a înfiorat gîndindu-se la frigul pe care îl îndura probabil. El mersese doar cîţiva paşi cînd nişte puşti de şcoală l-au încercuit, atingîndu-l cu mîinile. Vocile lor erau foarte crude din cauza nevinovăţiei cu care cîntau:

Ching Chong, chinezule,
Ai vreun peşte?
Smulge-i coada de purcel
Pune-ţi o dorinţă!

Bărbatul mărunţel a ţipat la ei cu nişte cuvinte rapide pe un ton ascuţit ca sunetele unei păsări, dar ei nu se dădeau duşi. Teancul de rufe se clătina dezechilibrat pe umerii chinezului, iar Banner era gata să strice jocul cu o înjurătură memorabilă, cînd un indian a apărut dintr-o alee, privindu-i furios pe puşti şi bătînd supărat din palme.

– Klatawah! Klatawah! i-a mustrat el şi derbedeii au fugit în toate direcţiile, întîi aruncînd priviri peste umeri, apoi luînd-o la goană de-a binelea, atunci cînd

indianul s-a prefăcut a se lua după ei.

Chinezul i-a aruncat o privire recunoscătoare salvatorului, a reaşezat povara incredibilă din spinarea lui şi s-a dus în treburile sale.

Curînd Adam a ieşit din clădirea lui Wung Lo cu un pachet doar puţin mai mic decît al chinezului şi l-a trîntit în spatele trăsurii. Întregul vehicol a scîrţîit cînd el s-a urcat şi a apucat hăţurile, iar Banner era nespus de conştientă de lipirea coapselor lui de propriile ei coapse. S-a cutremurat fără voie, deşi simţea o căldură ciudată, ameţitoare, care îi invada întregul organism; Adam a studiat- o, ridicînd o sprînceană, iar mirosul de săpun şi de zăpadă al hainelor lui şi al părului au făcut-o pe Banner să se simtă stînjenită mai tare chiar decît privirea bărbatului.

– Ţi-e frig? a întrebat-o.

– Nu, a izbutit Banner să spună.

Adam părea să nu o creadă, iar privirea lui amuzată o incita pe Banner să îi izbească cu ambii pumni în piept.

– Ar fi trebuit să aduc o cergă, a zis el. Ideea de a fi vîrîtă sub o cergă călduroasă cu acest bărbat deosebit era teribil de stînjenitoare.

– Te aşteaptă pacienţii, i-a spus ea ţeapănă. El a rîs cu acel amuzament alarmant şi a tras de hăţuri, iar trăsura s-a deplasat din nou, clătinîndu-se şi scîrţîind pe drumul inegal. Vîntul de iarnă trecea prin haina lui Banner şi rochia ei, dar nu ar fi admis treaba asta cu nici un preţ. La primul pacient n-a fost vorba decît de rutină; i-au făcut o vizită unui bărbat care căzuse de pe o construcţie din şantierul de vapoare şi îşi rupsese glezna. Pacientul era respectuos faţă de Adam şi,

evident, curios în legătură cu Banner.

A doua oprire a fost dramatică. Adam a condus trăsura pînă în faţa unui centru comercial, apoi ei s-au căţărat pe nişte trepte abrupte, alunecoase, de lemn, pînă au ajuns la un apartament modest în care o femeie zăcea gemînd pe un pat îngust care fusese vîrît între un godin şi un perete neterminat. Doi băieţei în pantaloni zdrenţuiţi pînă la genunchi şi cămăşi neîncheiate se adăposteau la piciorul patului, cu ochii mari şi speriaţi. Adam i-a mîngîiat pe păr pe amîndoi şi le-a dat două bomboane cu mentă din buzunarul hainei din stofă.

– N-am avut timp să le mănînc pe astea, a zis cu o expresie serioasă, care a impresionat-o pe Banner foarte tare. Vreţi să-mi daţi puţin ajutor?

Copiii au fost rapizi în rezolvarea dilemei şi s-au retras în colţul opus al încăperii, şopocăind şi măsurînd o bomboană cu cealaltă. Atenţia lui Banner s-a direcţionat spre femeia din cameră. Era atît de slabă, încît oasele bazinului i se reliefau foarte tare chiar prin pătură. Avea ochii înfundaţi în cap şi încercănaţi iar părul castaniu era total lipsit de strălucire. Adam i-a vorbit pe un ton blînd:

– Hildie, aceasta este doctorul O'Brien, vrei să o laşi să te examineze? Ochii încărcaţi de suferinţă ai lui Hildie au analizat femeia sănătoasă, curat îmbrăcată, stînd alături, apoi s-au întors spre Adam.

– Dacă ieşiţi afară, o las, a zis ea. Fitz al meu nu vrea...

Adam şi-a ridicat ambele mîini într-un gest concesiv.

– Ştiu, a întrerupt-o. Soţul tău nu vrea să te vadă nici un bărbat goală.

– N-ar fi decent, a mormăit Hildie.

Adam a scos un sunet de exasperare şi blîndeţea lui a uimit-o pe Banner. Încerca să identifice mirosul de stătut care completa obişnuitele mirosuri ale mîncării, ale fumului de tutun şi al unei oale de noapte curăţate.

– O să iau băieţii pe scări cu mine, a zis el.

Hildie aproape că s-a ridicat dintre pernele murdare, neînfăţate.

– Să nu le cumperi nimic, Doc, aşa cum ai făcut ultima dată.

Adam şi-a încordat maxilarul, dar i-a condus pe cei doi copii spre uşă. După un moment era plecat, iar aerul din încăpere a fost împrospătat de scurtul curent produs de deschiderea uşii. Banner şi Hildie rămăseseră singure, iar natura mirosului pe care căuta să îl identifice Banner devenise neplăcut de clară.

– Ridică-ţi cămaşa de noapte, te rog, i-a zis ea ascunzîndu-şi disperarea sub profesionalismul pur.

Hildie a şovăit, apoi a ascultat-o bodogănind.

– Cum de te-ai făcut doctor? a întrebat-o.

– N-a fost uşor, a zis Banner, căutîndu să nu îşi schimbe expresia deşi bila i se ridicase în gît de amărăciune. Sînul drept al lui Hildie era deja mîncat de boală.

– Piciorul memei mele s-a dus tot aşa, i s-a mărturisit Hildie pe un ton răguşit, tremurător, care îi trăda spaima. A orbit, mama a orbit. Şi apoi a murit.

Banner şi-a închis ochii o clipă ca să tragă în piept aerul de iarnă de afară. A curăţat locul infectat cu o soluţie de alcool şi i-a dat lui Hildie o doză puternică de laudanum. După ce a făcut toate acestea, Banner s-a spălat cu apa dintr-un ibric de pe sobă şi şi-a frecat mîinile cu săpunul lichid pe care îl purta în trusă. S-a

dus apoi la uşă, a deschis-o şi a tras în piept aerul curat. Adam o aştepta la baza scărilor, deşi copiii lui Hilldie nu se vedeau şi el o privea pe Banner cu nişte ochi care trădau o durere asemănătoare cu cea care o măcina pe ea. S-au întîlnit la mijlocul scării, dar Banner nu mai era în stare acum de o consultaţie medicală. Şi-a acoperit gura cu o mînă, a scos un sunet sugrumat şi s-a rostogolit pe scări ca să vomite într-un morman de zăpadă. Adam îi şi pregătise o batistă curată după ce a trecut spasmul vomei.

– Cancer? a îndrăznit el precum un profesor examinînd un şcolar mai slăbuţ.

Banner a scuturat din cap şi a luat zăpadă curată de pe balustrada scării băgîndu-şi-o în gură şi apoi scuipînd-o fără nici o ceremonie înapoi.

– Diabet, a spus ea şi cuvîntul era mai degrabă un suspin. Sînul ei...e cangrenat...

– Ştiu.

– Cum? a croncănit Banner. De unde ştii dacă nu te-a lăsat s-o examinezi?

– Din cauza mirosului.

Banner a dat din cap neatentă.

– Ar trebui dusă la spital.

– Da. Adam a făcut o pauză strîngînd din dinţi şi privind spre cer de parcă cerul l-ar fi ofensat. Picături de zăpadă topită străluceau în părul lui des. Dar...

– Dar „Fitz al ei" n-o să permită.

– Corect. El este convins că, de îndată ce pot rămîne singur cu ea, o să-mi fac mendrele.

În mintea lui Banner se îngrămădeau gîndurile venite din cele mai ascunse colţuri. Îşi închipuise că întîlnise toate formele de ignoranţă în timpul cursurilor

şi ai scurtei perioade de practică din Portland, dar acesta era un aspect cu totul nou.

– Ea o să moară.

– Da.

– Şi probabil că are nişte dureri cumplite.

Adam a dat numai din cap, dar era vizibil necăjit după felul în care îşi ţinea umerii şi încordarea din maxilar. În clipa aceea au apărut băieţii lui Hildie, rîzînd şi aruncînd cu bulgări de zăpadă unul în celălalt, încîntaţi de vreme şi de scurta escapadă din locuinţa posomorîtă de deasupra scărilor.

– Şi lor ce-o să li se întîmple? a şoptit Banner.

Adam a oftat.

– Dumnezeu ştie. Deocamdată numai Hildie mă interesează. Diseară o să discut din nou cu Fitz şi o să încerc să îi conving să o aducă la spital.

Banner nu îndrăznise să viseze că în Port Hastings ar exista spital adevărat. Cu toată activitatea intensă, era un oraş relativ mic şi majoritatea unor astfel de comunităţi considerau spitalele ca pe o extravaganţă. În ciuda apăsării datorate faptului că amîndoi ştiau ce o să i se întîmple lui Hildie, Adam a zîmbit. Se părea că din nou, el îi citise gîndurile.

– Ai vrea să vezi spitalul meu, O'Brien?

– Spitalul tău?

El a dat din cap.

– Devreme ce eu l-am pus pe picioare, am tendinţa să consider că e al meu, da.

Ideea a făcut-o pe Banner să reflecteze profund, cu mare seriozitate, aşa cum nu i se mai întîmplase nici în cele mai grele zile din timpul practicii ei medicale.

– L-ai făcut tu singur? s-a minunat ea.

Umerii lui Adam s-au încordat sub haina de stofă.

– Păi n-am prea avut de ales, a spus. Henderson era unicul doctor în afară de mine pe o rază de douăzeci şi cinci de mile şi pe măcelarul ăsta nu l-aş lăsa nici cu caii mei, dar cu pacienţii?

Oferindu-i şi această informaţie, Adam a lăsat-o pe Banner şi s-a întors în camera lui Hildie ca să ia haina şi trusa medicală pe care le lăsase ea acolo. Unul dintre băieţei s-a apropiat de Banner, mestecînd filozofic o bucată de carne uscată, pe care Adam o cumpărase în ciuda interdicţiei mamei lor.

– Maică, dar ce păr roşu ai, don'şoară, i-a spus el.

Înainte de Banner să-i poată da un răspuns corespunzător, Adam a reapărut, aducîndu-i lucrurile. Undeva, pe parcurs, între ea şi Hildie, el reuşise să îşi domolească frustarea şi supărarea sau să şi le ascundă şi acuma era din nou doctorul băţos de ţară. Banner nu era sigură dacă trebuia să se supere sau să se simtă uşurată.

Capitolul 2

Colina ducînd de la Portul Hastings pînă la spitalul lui Adam era abruptă – atît de abruptă încît Banner a trecut prin momente de panică. Uneori părea că trăsurica uşoară avea să alunece înapoi pe tot drumul pînă la port, trăgînd şi căluţul răbdător după ea. Ca să uite această imagine din mintea ei, Banner şi-a întors atenţia spre casele care se ridicau pe cele două părţi ale drumului. Erau case mari, cu teren în jur şi cu o parte înspre apă, cu acoperişurile dantelate pe margine, la fel ca şi ferestrele. Fiecare casă avea o curte cu gardul făcut din ţăruşi. Trandafirii aflaţi sub zăpadă stîrneau în Banner nostalgia după vara dispărută. Pe culmea colinei, se vedea o casă elegantă, de două etaje, cu multe hornuri şi cu duzini de ferestre strălucitoare. Iedera ninsă acoperea un colţ al clădirii precum o mînă blîndă. La celălalt capăt, printr-un coridor lung, acoperit, se adăuga o altă aripă doar de un etaj. Banner s-a gîndit că aveau să treacă de locul acela, dar calul s-a îndreptat hotărît pe drumul pietruit, fără a fi îndemnat de Adam.

– Acesta a spitalul tău? a întrebat Banner uluită.

El a rîs, dar fără veselie, iar ochii lui albaştri se

fixaseră nu asupra clădirii magnifice sau asupra lui Banner, ci în direcţia muntelui care se înălţa pe fundal. Părea să vadă ceva dincolo de brazii fără număr, îmbrăcaţi în cămăşile lor de nea. Ceva care avea mare preţ pentru el. După o secundă, sau aşa ceva, Adam s-a întors totuşi spre Banner de parcă abia atunci ar fi văzut-o. Îi zîmbea.

– Asta este casa mea, a zis. Sau, ar trebui să spun, casa mamei mele. Această aripă adăposteşte spitalul, biroul meu, toate celelalte. Banner era impresionată.

– Ce casă mare, a gîfîit ea. Oare exista o femeie care trăia între pereţii aceia solizi, o femeie care învîrtea pe degete toată familia lui Adam? Pînă în clipa aceea nu se gîndise la această posibilitate, iar acum, că îi venise în minte, găsea că era total neconvenabil. Presupun că ai o grămadă de copii, a zis.

Adam a rîs din nou, trăgînd frînele şi agăţînd hăţurile la locul lor în faţa unui mic portic din piatră. Uşile erau masive, cu clanţe din alamă.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, a zis, dar, ca să am copii, ar trebui mai întîi să-mi iau o nevastă.

Brusc uşurată, respiraţia lui Banner a devenit rapidă şi i-a revenit culoarea în obraji, culoare care nu avea nici o legătură cu vîntul puternic de decembrie.

– Chiar atît de tare respecţi ideea aceasta, doctore? a îndrăznit să-l întrebe cu ochii sclipind.

El a chicotit.

– În mod normal, ca să zic aşa, sînt cam destrăbălat. Totuşi, cînd vine vorba de copii, am cele mai provinciale idei.

Banner avea o senzaţie ciudată în pîntec de parcă s-ar fi pregătit deja să primească şi să crească un copil

al acestui bărbat. Reprimîndu-şi senzaţia aceea atît de ciudată şi de neaşteptată, şi-a muşcat buza de jos şi şi-a îndreptat umerii mici.

– Mi-e cam frig, a zis ţeapănă. Minciuna era cam grosolană şi s-a gîndit că Adam şi-a dat seama de acest lucru; în ciuda vremii de afară, sub acoperişul negru, din piele, al trăsurii, era suficient de cald. Faţa lui era foarte aproape de a ei şi o clipă a fost sigură că Adam avea de gînd s-o sărute. Înainte ca dilema să fie rezolvată, una dintre cele două uşi din faţa casei s-a dat de perete şi o fetişcană drăguţă a apărut în prag ţinînd cu o mînă cea mai mare ghirlandă pe care Banner o văzuse vreodată. Fetişcana avea ochii mari, albaştri ca de cristal şi un păr tot atît de negru pe cît era şi părul lui Adam, iar faţa ei era încîntată la vederea trăsurii.

– Adam! a strigat femeia-copil cu o încîntare deloc ceremonioasă, tropăind pe scările înzăpezite şi îndreptîndu-se înspre trăsură.

Adam s-a întors din direcţia lui Banner, spre marea ei supărare, a sărit jos ca să o îmbrăţişeze pe zeiţa încîntătoare şi să o răsucească pe toate părţile, roşu de mulţumire, într-o exuberantă îmbrăţişare.

Banner s-a simţit pentru prima oară cu adevărat geloasă, deşi s-a străduit să-şi păstreze un zîmbet răbdător pe buze. La urma urmei, nu avea nici un drept la afecţiunea acestui bărbat şi deşi îi spusese că nu era căsătorit, nu îi spusese că n-ar exista cineva de care îi păsa. Ochii fetei se aţintiseră asupra lui Banner din clipa în care Adam o coborîse din trăsură, dar în ochii ei albaştri, atît de adînci, nu apăruse nici o sclipire provocatoare. Doar un fel de curiozitate ghiduşă.

– Cine este? a chiuit ea lăsînd ghirlanda uriaşă lîngă

fusta azurie.

Adam a ridicat un braţ într-un gest de prezentare:

– Melissa, aceasta este doctor Banner O'Brien. O'Brien, sora mea, Melissa.

Banner s-a simţit uşurată şi zîmbetul ei silit a devenit sincer.

– Bună, a zis în timp ce Adam o susţinea cu un braţ.

Privirea încîntată a Melissei a zburat de la Banner spre fratele ei şi prin aer plutea un „Aha!" nepronunţat. Adam a aruncat o privire cu prefăcută seriozitate în direcţia fetei, apoi a luat mîna lui Banner şi a pus-o pe braţul lui înainte de a porni înspre uşa deschisă a casei.

– Cînd te-ai întors? a întrebat-o pe Melissa, care rămăsese şovăitoare pe scară, neştiind unde să atîrne ghirlanda.

– Vai, Adam, ce drăguţ că mă întrebi! i-a întors-o Melissa. Tu trebuia să îmi vii în întîmpinare la vapor, îţi aminteşti?

Pe chipul lui Adam s-a înscris o expresie de îndurerare exagerată în timp ce Melissa li s-a alăturat în hoi.

– Acum eşti aici, a observat el cu drăgălăşenie, aşa că nu văd unde e problema.

– Te cred, i-a întors-o fata. Banner ar fi putut paria că avea în jur de şaptesprezece ani. Dacă n-ar fi fost Jeff, ar fi trebuit să vin pe jos.

– Ce onoare, a zis Adam şi a atins mîna lui Banner care rămăsese pe braţul lui.

Melissa a părut foarte interesată de gestul lui şi a studiat-o pe Banner cu ochi ghiduşi.

– Eşti cu adevărat doctoriţă? a dorit ea să afle.

Ochii lui Adam erau lipiţi de ai lui Banner în timp ce o conducea din antreul cu gresie pe jos şi cu o pendulă înaltă.

– Da, a zis el cu o voce care a făcut-o pe Banner să-i bată tare inima. Trifoiaş este cu adevărat doctoriţă.

Va să zică el o acceptase pînă la urmă. Atunci Banner a plusat.

– Am putea să vedem spitalul acum?

Adam a dat din cap, conducînd-o printr-o sufragerie masivă cu pereţii îmbrăcaţi în lemn de mahon, un candelabru de cristal care măsura probabil aproape doi metri în diametru şi un cămin imens în care ar fi putut sta în picioare trei sau patru bărbaţi. Mobila de acolo era masivă, dar fără ornamente şi impresia generală era de lejeritate, de bunăstare firească.

– Înainte ca tata să fi construit casa asta, a anunţat-o Melissa, el şi mama locuiau într-o cabană aflată chiar pe locul acesta. A bătut masa lungă şi foarte bine lustruită cu degetele. El obişnuia să spună că fraţii mei s-au născut toţi exact acolo unde Maggie păstra cartofii.

Adam a tăcut şi s-a uitat urît la sora lui.

– Că tot vorbeşti de Maggie, de ce nu te duci să o cauţi şi să-i spui că doctoriţa O'Brien şi cu mine vrem ceva de mîncare cînd ne întoarcem de la spital?

Melissa arăta de parcă ar fi vrut să se opună – sigur că ar fi preferat să rămînă pe lîngă frăţior – dar ochii ei de un albastru marin înţeleseseră esenţialul, aşa că s-a întors într-o învolburare a fustelor dintr-un material fin şi s-a dus spre o uşă aflată în cealaltă parte a încăperii.

Rînjind, Adam a condus-o pe Banner pe sub o arcadă prin pridvorul acoperit pe care îl zărise şi de afară. Avea pereţii de sticlă şi era pardosit cu lemn neted, iar zăpada se depusese pe ambele părţi ale lui. La capăt era o cameră încăpătoare, adăpostind opt paturi mari şi goale şi o imensă sobă de fier supraîncălzită.

– Aceasta este infirmeria, a zis Adam. De obicei aici se găsesc cel puţin şase pacienţi. Banner a privit în jur, impresionată şi zăpăcită.

– Asta este o secţie a spitalului?

Ochii lui Adam deveniseră veseli.

– Te întrebi dacă nu cumva femeile sînt puse împreună cu bărbaţii? a bănuit el.

– Şi sînt?

El a chicotit.

– Desigur nu, Trifoiaş. Primim foarte puţine paciente femei, datorită atitudinii înapoiate a soţilor şi taţilor lor. Cînd o femeie este adusă aici, eu o pun de obicei într-una din camerele de oaspeţi din cealaltă parte a casei.

– Asta nu poate fi prea convenabil.

– Nu prea. Maggie – asta este menajera noastră – are grijă de ele şi mă cheamă cînd e o problemă.

Au plecat din secţie ca să intre într-un birou dezordonat. Aici, pereţii erau căptuşiţi cu sute de cărţi în afara unuia, pe care se afla o ciudată etalare de diplome înrămate. Potrivit acestor pergamente preţioase, Adam Corbin absolvise prestigioasa Universitate din Scoţia, la Glasgow şi făcuse cursuri speciale în alte locuri precum Viena, Berlin şi Stockholm. Banner, gîndindu-se la cei patru ani făcuţi de ea la Medicina din New York, s-a simţit intimidată. Nici o mirare dacă

Adam fusese atît de bănuitor în privinţa studiilor ei.

– Ai făcut cursuri trainice, a admis ea ridicîndu-şi uşor bărbia.

– Mulţumesc, a zis el, trăgînd-o dincoio de un birou în dezordine, într-un studio mai mare, unde se aflau scaune şi bănci gata să primească pacienţii la tratament.

La un birou aflat alături de uşă stătea o fată cam de vîrsta Melissei, ţinînd mîna peste clapele unei maşini de scris. Părul ei strălucea în jurul feţei în sute de cîrlionţi diafani şi ochii căprui o analizau pe Banner cu o neplăcere vizibilă.

– Bună, a zis ea.

Adam era plin de graţie masculină.

– Francelle, dînsa este doctor O'Brien. O'Brien, domnişoara Francelle Mayhugh.

– Francelle, a dat din cap Banner cu cordialitate.

Dar domnişoara Mayhugh n-avea poftă de discuţii; s-a reîntors la treaba ei cu o energie înspăimîntătoare.

– Sînt două săli de consultaţie, a zis Adam trăgînd-o pe Banner fără nici o ceremonie într-una din acestea şi închizînd uşa. Inima lui Banner parcă o luase razna, aşa că s-a sprijinit de o masă de consultaţii, aruncînd o privire neliniştită spre uşa închisă.

– Nu cred că i-am plăcut Francellei, a zis, deşi era ultimul lucru de care îi păsa acum. Adam a rîs şi s-a apropiat mai tare. Atît de tare încît Banner îi putea simţi căldura respiraţiei pe nasul uşor cîrn, de irlandeză tipică. Trupul lui puternic, mlădios, trimitea semnale primitive spre trupul ei, aşa cum o ţinea prizonieră, sprijinindu-se şi el de masă cu o mînă de o parte şi de alta.

– Cui îi pasă? a zis el.

Banner tremura. I se moleşiseră genunchii şi avea crampe la stomac, şi undeva în adîncul ei avea o ciudată senzaţie de parcă s-ar fi topit ceva în ea. Niciodată nu se mai simţise în felul acesta; cel puţin nu cu Sean. Oare ce se întîmpla? Buzele lui Adam s-au lipit de ale ei, înnebùnind-o.

– Trifoiaş, a gîfîit el.

Banner a dat comandă mentală să-i pună mîinile în piept şi să îi împingă deoparte, dar parcă nu avea vlagă. Dorea ca Adam Corbin să o sărute. El i-a prins buza de jos între buzele lui şi ea s-a cutremurat. Se lipise tare de ea cu coapsele şi o ţinea tot mai aproape, continuînd s-o sărute. Toate cele cinci simţuri ale lui Banner O'Brien cîntau într-o armonie deplină, în timp ce el reuşise să o facă să se predea, dar în minte i se învîrtejea nedumerirea. Cum de putea să o facă să simtă asemenea lucruri cînd sărutările propriului ei soţ nu îi provocaseră decît spaimă? Care era baza medicală a acestui fapt? Gîfîia cînd Adam s-a dat înapoi mîngîindu-i faţa cu ochii aceia neruşinaţi ai lui, de culoarea indigoului, apoi a sărutat-o din nou. Răspunsul impetuos al lui Banner a fost stînjenit de deschiderea bruscă a uşii de la camera de consultaţii.

– Mă rog, a zis Francelle cu răceală, asta e o consultaţie? Îmi pare rău dacă v-am întrerupt.

Adam a înjurat şi s-a răsucit pentru a se uita la fată cu furie, deşi Banner n-ar fi putut face aşa ceva. Ea şi-a plecat capul ruşinată.

– Ce vrei? a explodat Adam.

– Aveam de gînd să te întreb despre petrecerea de Crăciun, i-a răspuns Francelle cu o demnitate calculată.

O să fii aici, sau ai de gînd să dispari din nou şi să te întorci furibund ca de obicei?

– Şi nu puteai aştepta? a lătrat Adam şi Banner a zărit printre gene muşchii încordaţi ai maxilarului lui.

– Nu m-am aşteptat să te găsesc atît de ocupat cu doamna, Adam. Trebuie să mă ierţi.

– Trebuie? Ieşi afară, Francelle.

– Deci poţi să-ţi vezi de treabă, i-a replicat ea închizînd prompt uşa în spatele său. Adam stătea la o mică distanţă de Banner acum şi umerii lui puternici se clătinau în timp ce îşi trecea o mînă prin păr.

– Iartă-mă, Trifoiaş, a mai spus pe un ton brutal, deşi nu i se uita în ochi. N-ar fi trebuit să fac asta. Pînă la căderea nopţii, Francelle o să-ţi facă reputaţia ţăndări.

Banner nici nu se îndoia de asta. Femeile doctori se bucurau, din cîte ştia, de bîrfă – mai cu seamă în micile oraşe. Dar ea nu regreta sărutările, deşi ştia că ar fi fost cazul.

– E adevărat că dispari la Crăciun şi apoi te întorci furibund? l-a întrebat ca să schimbe subiectul.

A regretat pe loc faptul de a fi pus această întrebare. Ochii lui Adam deveniseră sălbatici, tăioşi şi se albise la faţă.

– Nu am făcut decît să te sărut, O'Brien, a zis. Nu m-am oferit să îmi pun sufletul pe tavă.

Banner nu s-ar fi simţit mai umilită nici dacă el şi-ar fi dat toată silinţa. I se părea că devenise caraghioasă şi încrezută şi şi-a desprins ochii din privirea lui ciudat de ameninţătoare. Spre surprinderea ei, Adam a oftat adînc şi a cuprins-o cu mîinile puternice de umeri.

– Trifoiaş, uită-te la mine, a mormăit.

Ea nu putea, din pricina lacrimilor care îi înceţoşau ochii, dar mîndria ei nebună o obliga să şi le ascundă. Nesuportînd să nu fie ascultat, Adam i-a prins bărbia cu o mînă aspră, care mirosea a dezinfectant şi a obligat-o să îi asculte ordinul.

– Îmi pare rău, i-a spus şi suferinţa de pe faţa lui a făcut-o să suporte mai uşor propria durere.

Ea şi-a tras nasul. De-acum îi văzuse lacrimile şi nu mai avea ce face.

– Nu e cazul să-ţi ceri scuze, i-a spus.

– Ba este, a insistat el. Am fost necivilizat şi îmi cer scuze.

Banner n-a mai ştiut ce să spună de astă dată şi pe deasupra era deja uimită că sentimentele ei rănite îl interesau atît de mult.

– Adam...

El i-a pus un deget pe buze.

– Să nu-mi spui, a zis el şi apoi s-a dat înapoi dîndu-i drumul bărbiei lui Banner, iar ea s-a simţit respinsă de parcă între ei s-ar fi căscat o prăpastie adîncă. El a rămas cu mîna pe clanţa uşii.

– O să vrei să mai lucrezi cu mine, O'Brien? a întrebat-o.

Banner era nedumerită. Ceruri, ce om curios era! Acum o săruta de parcă ar fi vrut să o devoreze, în clipa următoare o rănea cu vorbele, pentru ca după aceea să o roage să lucreze cu el!

– Eu... Eu nu înţeleg, a zis.

Adam şi-a arcuit o sprînceană şi şi-a întins mîinile, larg, într-un gest de blîndă nerăbdare.

– Te-am rugat să practici medicina împreună cu mine, O'Brien.

– Dar, doctorul Henderson...

– Henderson, a pufnit el. Dacă te îngrijorezi pentru pacienţii lui, nu e cazul. Nu are nici unul.

– Dar... Domnul Royce mi-a spus în mod expres...

– Domnul Royce, O'Brien, n-are habar de pacienţii lui Henderson. După cum îl cunosc, te-a privit şi s-a decis să te curteze din pur amuzament. Poţi fi sigură de un singur lucru, Trifoiaş: te-a adus aici pentru că te-a găsit atrăgătoare, nu fiindcă i-ar păsa vreun pic de medicii existenţi în Port Hastings.

Banner era cuprinsă de mii de senzaţii – confuzie, furie, neîncredere.

– Minţi! El mi-a spus că pacienţii doctorului Henderson au nevoie de mine – el a spus...

Adam o privea teribil de satisfăcut.

– Bineînţeles că ţi-a spus şi că eşti frumoasă, nu-i aşa?

Ea a fost uluită de adevărul vorbelor lui. Temple remarcase felul în care arăta ea în timp ce plecau din port cu trăsura lui în noaptea sosirii.

– Aşa gîndeam şi eu, a zis Adam, citind corect expresia de pe faţa lui Banner. Nu fii naivă, Trifoiaş. Eu îţi ofer o slujbă. O slujbă adevărată. O vrei sau nu o vrei?

Banner era nehotărîtă. Ideea de a lucra într-un loc atît de spaţios şi de bine echipat era atractivă din punct de vedere profesional şi ştia că ar fi putut învăţa multe de la Adam. Însă cum putea şti că el spunea adevărul? Cum să fie sigură că nu făcea acelaşi lucru de care îl acuzase pe Temple Royce?

– Şi unde o să locuiesc? l-a întrebat ea cu bun-simţ.

– Asta este o casă mare, O'Brien. Poţi locui aici.

Propunerea era alarmantă. Banner O'Brien era o femeie cu principii şi de o moraiitate înaltă, dar cît or să mai dureze aceste calităţi în cazul în care vor mai fi şi altă sărutări ca acelea de adineauri? S-o ajute cerul, îi displăcuseră sărutările lui Sean care avea un drept legal la ele, dar ale lui Adam erau cu totul şi cu totul diferite. Îi stîrneau dorinţa pentru lucrul acela pe care îl urîse cel mai tare în timpul căsătoriei.

– Nu cred că este o idee bună, a zis.

Adam a dat din umeri.

– Orice ai spune, O'Brien, e treaba ta, a dat el înapoi deschizînd uşa şi ieşind, astfel că Banner trebuia să aleagă: ori să-l urmeze, ori să stea acolo şi să arate ca o aiurită.

L-a urmat bombănind, evitînd ochii Francellei care o ardeau în spinare în timp ce părăsea biroul. Adam mergea cu paşi mari şi furioşi în timp ce traversau culoarul lung înapoi spre casa principală, iar Banner se ţinea după el supărată, roşie la faţă, cu inima rănită. Să te ia dracu, s-a gîndit cu maliţie tandră. De parcă i-ar fi auzit vorbele, Adam şi-a întors capul şi a rînjit.

– Spune, O'Brien, s-a linguşit el în timp ce intrau din nou în sufragerie. Care este răspunsul tău?

– Da, s-a băgat o altă voce masculină. Care este răspunsul tău?

Banner s-a răsucit şi a constatat ce mult se amuzau Melissa şi bărbatul înalt, frumos ca un pirat care apăruse alături de ea. El avea părul lucios, de culoare cînepie şi o cămaşă cu mîneci largi, descheiată la gît. Ochii lui zîmbitori aveau aceeaşi culoare imposibilă albastru-închis ca şi ochii lui Adam, iar dinţii îi erau perfecţi.

– Bună Jeff, a zis Adam pe un ton cam îngrijorat.

– Ce mai încîntare, după şase luni, i-a întors-o Jeff cu o indignare prefăcută. S-a întors şi s-a uitat în ochii strălucitori ai Melissei. Nu crezi că e ruşinos? Propriul meu frate...

Melissa a încercat să se prefacă şi ea supărată.

– Nu sînt surprinsă. Nici pe mine nu m-a întîmpinat la vapor. Ce părere ai, ce o să facă el cînd or să vină aici Keith şi mama? Ia spune?

Adam a rîs.

– Încetaţi, voi doi. O să o faceţi pe O'Brien să creadă că nu sînt loial familiei. Ochii albaştri ai lui Jeff s-au întors amuzaţi spre chipul lui Banner.

– O'Brien? Nu-mi vine să cred că fratele meu mai mare i se adresează unei femei frumoase de parcă ar fi tăietor de lemne. Spune- mi prenumele tău, frumoasa mea, mor de nerăbdare să-l aflu. Adam a scos un sunet ameninţător. Banner a rîs şi a făcut o reverenţă potrivită cu remarca jucăuşă a lui Jeff.

– Mă cheamă Banner, a zis.

Adam era furios fără s-o arate. „Mă cheamă Banner", a maimuţărit-o el în gînd. Fir-ar să fie, el încă nu îndrăznise să îi zică pe nume, chiar şi după acele două nerecomandabile, dar teribil de delicioase sărutări furate în camera de consultaţii, iar acum ea îi oferea numele lui Jeff într-un mod care putea fi considerat cochet. Brusc, n-a mai putut suporta felul în care ea se uita la fratele lui – toată atenţia ei ar fi trebuit să i-o acorde lui, personal.

– Trifoiaş, i-a spus crispat. Vrei să mîncăm? Încă nu mi-am terminat consultaţiile...

Jeff a aruncat o strîmbătură de cunoscător în direc-

ţia lui Adam şi a tăcut, luînd o mînă a lui Banner într-a lui, înclinîndu-se uşor şi sărutîndu-i-o. Adam ferbea.

– O să facem în ziua dinaintea Crăciunului o partidă de patinaj, a zis Jeff blînd, făcîndu-se a nu-l băga în seamă pe fratele său. După aceea o să împodobim bradul şi o să ne delectăm cu o cină magnifică făcută de Maggie. Nu vrei să fii cu noi, Banner?

Ochii verzi ca trifoiul ai lui Banner au strălucit cînd s-a uitat la Jeff şi a dat din cap cu timiditate.

– Nu am patine, a zis ea.

Melissa i-a sărit imediat în ajutor.

– *Nu te îngrijora, Banner, am o pereche în plus.* Poate că îţi vin ţie patinele mele – hai sus în camera mea să vedem.

Incredibil, O'Brien a fost imediat de acord şi s-a grăbit după Melissa de parcă n-ar fi fost doctoriţă şi n-ar fi avut pacienţi de văzut. Adam a scrîşnit din dinţi şi s-a uitat urît după ele. Rîsul lui Jeff era molcom şi atotştiutor.

– Unde ai găsit fiinţa asta? l-a întrebat pliindu-şi braţele.

Privirea lui Adam părea că vrea să îl facă fărîme pe Jeff.

– Nu e treaba ta unde am găsit-o, a grohăit. Ce dracu înţelegi tu prin asta, că îi iei mîna şi i-o săruţi...

Jeff a rînjit.

– Îţi pasă că-mi place? Este cea mai arătoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Las-o în pace!

Jeff şi-a arcuit o sprînceană.

– Vrei să mai discutăm pe tema asta?

– Da.

– Afară?

Adam a dat din cap.

– Afară.

Au ieşit pe uşa din faţă ca să se înfrunte în curte, aşa cum o mai făcuseră cu sute de prilejuri, în special în anii tumultoşi ai copilăriei lor. Erau cam de acelaşi gabarit, cam la fel de voinici şi o luptă între ei putea dura mult şi bine. Pe moment lui Adam îi venea să-l facă praf. Oricît de prosteşte părea, era gata să se lupte cu acest frate al lui pe care îl iubea şi îl respecta. Jeff şi-a îndepărtat picioarele vîrîte în cizme şi şi-a încrucişat braţele.

– Dacă simţi ceva pentru doamna, Adam, de ce nu îmi spui?

Adam nu ştia ce simţea în afară de un fel de dorinţă înnebunitoare. O dorea pe O'Brien – o dorise chiar din momentul în care intrase în casa lui Henderson şi o văzuse – dar nu ştia cît de adînc era sentimentul sau cît va dura el. Oare asta era iubire? Nu îşi putea răspunde la întrebare mai ales că niciodată nu ştiuse cu adevărat ce însemna să iubească o femeie. Jeff a rînjit.

– Deci? a insistat el.

Adam a înjurat. Dumnezeule, cît de tare îşi dorea, cîtă nevoie avea să îl caftească.

– Nu ştiu, s-a confesat fără mare putere de convingere.

Jeff a fluierat şi ochii lui albaştri s-au înveselit.

– Oh, Dumnezeule, e adevărat. Eşti îndrăgostit!

Adam a scos un oftat de frustare şi s-a întors cu spatele.

– Nu, a zis după o tăcere îndelungată.

– Nu? L-a batjocorit Jeff. Vezi că vorbeşti cu fratele

tău, Adam. Omul te cunoaşte mai bine decît oricine pe lume. Am invitat-o pe doamna la o partidă de patinaj şi i-am sărutat mîna, iar acum, trebuie să admiţi, eşti gata să mă ucizi.

Adam şi-a plecat capul şi i-a alunecat pe ceafă zăpada rece. Oare îşi pierdea minţile? Vrusese să îl izbească pe Jeff şi încă mai dorea să o facă. Pe Jeff, fratele lui. Cel mai bun prieten al lui!

– Iartă-mă.

– Adam, dacă o iubeşti, e în regulă. O să o las în pace.

– Am întîlnit-o noaptea trecută, a zis Adam trăgînd aer în piept, dar fără a reuşi să-şi limpezească minţile. Noaptea trecută. Cum dracu' aş putea să mă fi îndrăgostit de ea?

– Se mai întîmplă şi lucruri ciudate, i-a replicat Jeff. Pe deasupra, este atît de frumoasă, încît eu n-am întîlnit-o decît de cinci minute şi sînt deja puţin îndrăgostit.

Adam s-a răsucit cu pumnii strînşi, cu mintea tulburată. Jeff a rîs şi s-a dat înapoi, ridicîndu-şi mîinile într-un gest împăciuitor.

– Adam, Adam, pentru Dumnezeu, e aproape Crăciunul. Ce-o să spună mama dacă vine acasă de la Olympia şi mă găseşte, pe mine, fiul ei favorit, bătut măr?

Adam şi-a lăsat în jos braţele.

– Poate că nu sînt zdravăn la cap?

– Bineînţeles, i-a replicat Jeff, dar asta nu e o noutate. Şi nu există nici un leac pentru febra ta de acum frăţioare, crede-mă.

Adam a scos un sunet înăbuşit, s-a dus pînă la cea mai apropiată grămadă de zăpadă şi s-a trîntit în ea cu

faţa. S-a mirat că nu l-a înghiţit pământul. Hohotele lui Jeff s-au înălţat pînă la cer, apoi el a întins mîinile şi l-a ajutat pe fraţior să se ridice în picioare şi au intrat în casă ţinîndu-se de după mijloc.

Banner a aflat multe despre familia Corbin în timp ce încerca patinele Melissei, care aveau să-i vină perfect cu două perechi de ciorapi în plus. Erau trei fraţi, toţi născuţi la un an diferenţă unul după celălalt, Adam primul, Jeff al doilea şi Keith al treilea. Fratele cel mai tînăr avea treisprezece ani cînd venise pe lume Melissa, dar în ciuda sosirii ei întîrziate, era foarte apropiată de toţi trei fraţiorii. Numele mamei ei era Katherine şi, conform descrierii Melissei, era frumoasă şi formidabilă. Călătorea aproape tot timpul, ţinînd cuvîntări în sprijinul obţinerii sufragiului pentru femei şi scria articole care apăreau în cele mai renumite periodice.

– Dar tatăl tău? a îndrăznit Banner în timp ce îşi încheia pantofii pe picior.

Expresia Melissei s-a întristat brusc.

– A murit acum cinci ani, a zis.

– Iartă-mă, n-ar fi trebuit să te întreb.

Melissa s-a dus la fereastra din apropierea căminului în care trosnea un foc plăcut şi a rămas cu privirea aţintită afară, mototolind în mînă perdeaua de dantelă.

– A fost un accident, pe apă. Tati şi Adam pescuiau somon cu barca lui tati. Indienii l-au salvat pe Adam,

dar n-au reuşit să-l mai găsească pe Tati.

– Oh, Melissa! Banner înghiţea în sec.

Fata s-a întors spre Banner cu ochii strălucitori.

– Pentru Adam a fost groaznic. Cred că şi-a făcut mustrări de cuget. Şi acum suferă, iar uneori dispare cîte o zi întreagă sau chiar mai mult.

– De ce îmi spui asta? a întrebat-o Banner cu blîndeţe.

– Pentru că Adam te place – ştiu că te place. Poate că tu eşti exact persoana pe care noi toţi am sperat să o găsească. A tăcut, s-a uitat în tavanul întunecat din dormitorul ei şi a oftat. Te rog, Banner, să nu îl răneşti. Suferă şi aşa foarte mult.

Banner şi-a reamintit reacţia lui la întrebarea din sala de consultaţii, o întrebare care semănase cu a lui Francelle.

– Fata din biroul lui, a reflectat, l-a întrebat dacă el are de gînd să vină la petrecerea de Crăciun sau dacă o să dispară. La asta te referi tu?

Melissa a dat din cap necăjită.

– Sărbătorile le tolerează cel mai greu. Stă deoparte cît mai mult cu putinţă, iar cînd revine este imposibil de suportat.

– Poate că nu îi plac petrecerile, a încercat Banner fără mare convingere, dorindu-şi să poată cumva să o mîngîie pe fată.

Dar Melisa a scuturat din cap.

– Înainte ca tati să moară, lui îi plăceau petrecerile.

Banner s-a simţit îndurerată gîndindu-se la cît trebuia să sufere Adam, cît de vinovat se considera pentru că el supravieţuise accidentului, iar tatăl lui nu. Se părea că n-avea ce să facă, decît să schimbe subiectul.

– Mi-ai spus că Jeff este căpitan pe o goeletă numită *Doamna Mării,* nu-i aşa? Şi că Keith se ocupă cu iiveziile de meri ale familiei, care sînt situate la poalele munţilor. Dar tu, Melissa? Tu ce faci?

Chipul Melissei a devenit mai strălucitor şi şi-a ridicat bărbia cu mîndrie.

– Sînt la Universitatea teritorială, în Seattle. Vreau să mă fac ziaristă, ca mama.

– E minunat!

În frumoşii ochi albaştri a apărut o sclipire ghiduşă.

– O să-ţi arăt dacă îmi promiţi să nu spui nimănui! Ce-ar mai vrea fraţii mei să afle – mă rog, nici nu le dă prin cap, asta-i tot. Ea deschidea acum un cufăr de la piciorul patului şi căuta înăuntru. După cîteva clipe a scos o publicaţie, cu o copertă luxoasă, care arăta o femeie slăbănoagă, cărată în braţe de un muntean bărbos. Titlul era *Aventurile Tenăciei în Vestul Sălbatic.* Banner a rămas interzisă pentru o clipă, dar şi-a revenit repede. Semnătura aparţinea unui bărbat numit Marshall S.Whidbine.

– Tu... Tu ai făcut desenul? a întrebat plină de speranţă.

– Dumnezeule, nu! a exclamat Melissa, stînd lîngă Banner pe pat. Eu sînt Marshall S.Whidbine!

Banner a rămas cu gura căscată, mai mult din cauza încîntării nemărginite a Melissei.

– Să ţii minte, Banner, a avertizat-o printre hohote de rîs. Ai promis să-mi păstrezi secretul! Pe deasupra, povestirile nu sînt aşa cum îţi închipui dacă priveşti la desene.

– Sigur, sper că nu, a respirat greu Banner. De ce faci asta, Melissa? N-ai nevoie de bani...

Melissa şi-a desfăcut mîinile într-un gest propriu familiei Corbin şi care îi devenea binecunoscut şi lui Banner.

– Fac asta pentru exerciţiu, pentru experienţă. La fel cum tu probabil făceai vizite în spitale cînd erai încă studentă.

Mîinile lui Banner tremurau puţin cînd a întins romanul de duzină tinerei lui autoare.

– De ce nu scrii tu o – o carte adevărată?

Melissa a zîmbit mîngîind coperta cărţii cu tandreţe.

– O să scriu cînd o să mă pricep destul de bine. Vrei să citeşti asta pentru mine, Banner şi să-mi spui ce părere ai? Ce gîndeşti, pe cinstite? Banner ar fi vrut să-i spună că o să cumpere o copie cu prima ocazie, dar a luat volumul oferit cu largheţe de Melissa.

– Mi-ar plăcea să-l citesc, i-a spus cu toată sinceritatea.

– Perfect, i-a răspuns încîntată Melissa. Dar să nu spui nimănui. Adam a încetat să mă mai bată acum cîţiva ani, dar dacă află de asta, probabil că se apucă din nou!

Banner a rîs tot drumul cît timp a coborît pe scări, dar romanul Melissei era vîrît în siguranţă în buzunarul hainei şi ea ar fi fost gata să moară decît să trădeze secretul. Ea şi Adam au luat o masă mai degrabă rapidă, singuri în bucătăria mare cu cărămizi pe jos şi apoi au plecat. S-au aşezat în trăsură, de data asta avînd o piele de urs pentru a le acoperi picioarele şi abia atunci Adam şi-a pus din nou pe tapet ideile.

– Vrei să lucrezi cu mine, Banner?

Ea a zîmbit auzindu-l că îi foloseşte prenumele.

– Da, a zis. Dar o să locuiesc mai bine în casa

doctorului Henderson – cel puţin pînă cînd voi găsi o casă a mea.

Pentru moment, Adam arăta gata să protesteze, dar n-a îndrăznit.

– Mulţumesc, a zis. Patinele ţi s-au potrivit?

Banner a zîmbit.

– Da.

El s-a încruntat, privind în altă parte, la drum, deşi calul părea să ştie prea bine pe unde mergea.

– Deci, vii la petrecere.

Perspectiva unui Crăciun petrecut în singurătate era mult mai proastă decît a unei sărbători petrecute cu nişte persoane atît de nostime precum Melissa şi fermecătorul Jeff.

– Desigur, i-a răspuns. Vrei şi tu să vin?

Lui i s-a încordat un muşchi în maxilar, apoi s-a relaxat.

– O'Brien, cîtă vreme ai grijă de pacienţii mei, nu-mi pasă ce faci în timpul liber.

Banner s-a lăsat în scaunul rece de piele, simţindu-se de parcă ar fi fost pălmuită.

– Înţeleg.

– Perfect.

– Tu te duci la patinaj, doctor Corbin Adam?

El i-a aruncat o privire neplăcută, uluită.

– Nu fac niciodată acţiuni stupide, O'Brien. Fratele meu – fără nici o îndoială, ambii fraţi ai mei – or să aibă grijă de tine, aşa că nu va trebui să mă ocup eu.

Banner a simţit din nou nevoia de a-l zgîlţîi pe omul ăsta, de a-l zgîlţîi în asemenea hal încît să înceteze să se ascundă în spatele acelei măşti de ostilitate. În loc de asta, s-a uitat spre vapoarele, şlepurile şi goeletele

care se clătinau pe apa învolburată. Se întreba dacă accidentul care luase viaţa tatălui lui Adam nu afectase cumva starea psihică a supravieţuitorului.

Bănuia că de incidentul acela erau legate mai multe lucruri, mult mai multe. Deşi avusese de a face cu doctorul Adam Corbin atît de puţin timp, ştia că un asemenea lucru, deşi teribil în sine, nu putea să producă daune atît de mari pe un timp prea îndelungat. Adam dispărea, spusese Melissa, mai ales în preajma sărbătorilor. Şi era întotdeauna prost dispus cînd se întorcea la familia lui. Banner s-a simţit invadată de o idee care o tulbura foarte tare. Dar dacă Adam avea o altă familie ascunsă undeva departe, poate o nevastă indiană şi cîţiva copii?

Mulţi bărbaţi făceau asta, ştia ea. Unii dintre ei erau chiar căsătoriţi cu o femeie de culoare. Un sentiment de dezolare a cuprins-o şi şi-a închis ochii avîd viziunea lui Adam care făcea dragoste cu o femeie frumoasă, cu pielea arămie. Auzea chiar şi ţipetele care i se păreau oribile cînd veneau de la Sean – minunatele ţipete răguşite pe care Adam le-ar fi putut scoate cînd i-ar fi fost insuportabil de bine.

Pe obrazul rece al lui Banner a curs o lacrimă, care a alunecat în faldurile hainei.

– Acum ce dracu mai ai, O'Brien?

Ea a deschis ochii, l-a privit pe obraznicul şi arogantul de Adam şi i-a scos limba. El a rîs în timp ce ajungeau la poalele colinei şi îndreptau trăsura înspre Water Street.

– Iartă-mă, te rog, i-a spus dînd din umeri.

De-ai şti cît îmi pare de rău că te-am întîlnit, reflecta Banner, care se gîndise că n-o să mai dorească nicio-

dată un bărbat după tot ce suferise cu Sean Malloy. Dar îl dorea pe bărbatul ăsta şi îi păsa foarte mult de el. Mai rău, într-o zi probabil o să îl şi iubească. S-a cutremurat şi Adam a întins mîinile nerăbdător, ca să o acopere pînă la mijloc cu cerga. Contactul i-a provocat un ciudat amestec de senzaţii şi Banner a fost atît de supărată de asta, încît i-a înlăturat violent mîna şi a lătrat:

– Nu mă atinge!

Adam s-a holbat la ea şi a scuturat din cap; a depăşit toate bordelele şi cîrciumile pe care Banner le observase în noaptea de dinainte, apoi a condus trăsura pe o colină în jos, în direcţia apei. Ei i s-au oprit ochii la un vapor de pe plajă. Fusese pus pe docul uscat şi erau nişte trepte care duceau spre punte. Pe partea laterală a goeletei era scris numele vasului *Umbra de argint*. Paralel cu balustrada vasului, tînjeau prostituatele, privind la trăsura care se apropia sau uitîndu-se la cerul din care cădea ninsoarea. Undeva la bord, un pian cînta şi nişte voci vesele îl acompaniau, *„Dumnezeu să-i ocrotească pe domnii veseli"*.

O femeie cu părul castaniu, foarte împopoţonată, se afla lîngă vas; a zîmbit, apoi s-a bătut pe coapsă şi a strigat:

– Hei, Doc, i-ai adus un dar lui Bessie pentru Crăciun?

Adam a rîs şi a scuturat din cap în timp ce oprea trăsura şi a dat la o parte cerga ca să se ridice. Pentru o clipă se părea că uitase de existenţa lui Banner şi nici nu era de mirare.

– Nu acum Bess, i-a răspuns el. Nu vezi că sînt cu o doamnă?

Bess s-a strîmbat.

– Nu-mi pasă decît că nu primesc darul meu, scumpule.

Banner s-a înroşit şi s-a înţepenit şi n-ar mai fi ieşit din trăsură deloc, dacă Adam n-ar fi dat ocol pînă la ea ca să-i ia braţul şi s-o forţeze să coboare.

– Tu ai vrut să practici medicina, O'Brien, i-s spus din colţul buzelor, aşa că încetează să te porţi ca o misionară ofensată, aflată printre sălbatici.

– Tu o vizitezi pe femeia asta îngrozitoare? i-a şoptit Banner furioasă şi, deşi s-a luptat din toate puterile, n-a reuşit să-şi elibereze braţul din mîna lui.

El a privit-o cu răutate pe Banner.

– De ce dracu te interesează? i-a întors-o.

– Nu mă interesează! a minţit Banner enervată.

– Foarte bine. Lucruşorul ăia tinerel şi drăguţ care locuieşte în camera numărul patru are un furuncul pe fund. Du-te tu şi ai grijă de el în timp ce eu o să examinez un alt pacient.

– Pe Bessie, de exemplu?

Dantura perfectă a lui Adam a sclipit într-un zîmbet înnebunitor.

– O'Brien, O'Brien, a gîfîit el. Cînd o să pricepi? Dacă vreau o femeie, nu am nevoie să plătesc.

Săptămîni în şir după aceea, toată lumea pe Water Street a vorbit despre felul în care un doctor l-a pălmuit pe celălalt drept în mijlocul rampei de la *Umbra de Argint.*

Capitolul 3

Puntea de la *Umbra de Argint* era alunecoasă din cauza zăpezii şi a gumei de mestecat scuipate pe jos, iar Banner îşi ţinea fustele ridicate, plină de concentrare.

– Oamenii se îmbolnăvesc peste tot, O'Brien, i-a spus Adam sec pe un ton orispat, chiar şi în locuri din astea necuviincioase.

Banner a devenit ţeapănă. Fusese în locuri mai rele în timpul practicii, în colibe şi suburbii unde şobolanii circulau liberi, iar ferestrele sparte erau acoperite cu bucăţi de ziar. Spitale în care doctorii, aşa-numiţii doctori, fumau trabuce deasupra rănilor deschise şi aduceau balegă de cal pe tăipile pantofilor.

– Mulţumesc foarte mult pentru această remarcă inteligentă, i-a întors-o.

Bessie, prostituata, plutea înspre ei, legănîndu-şi şoldurile, cu rochia subţire de tafta care lăsa majoritatea trupului descoperită în aerul rece. Şi-a mîngîiat părul din nou şi a aruncat priviri ucigătoare spre vîrfurile cizmelor lui Adam, apoi l-a măsurat pînă la cap, făcînd o pauză, cu simpatie; după aceea s-a uitat la urma roşie pe care mîna lui Banner o lăsase pe faţa lui. Adam

a împins-o pe Banner cea înspăimîntată înainte şi a prezentat-o.

– Aceasta este colega mea, doctoriţa O'Brien, a zis. Vrei să-i arăţi unde este camera lui Lou, te rog?

Bessie a privit-o tolerantă pe Banner.

– Pe-aici, Roşcato, i-a spus, după o tăcere lungă şi neplăcută.

Prea mîndră pentru a privi în urmă spre Adam, Banner a urmat-o pe Bessie printr-un hoi mărginit de nenumărate uşi. Camera patru era în capătul cel mai îndepărtat şi prostituata a bătut în uşă cu o energie lipsită de simpatie.

– Lou! a ţipat ea. Hei, Lou! Eşti într-o stare corespunzătoare? Ţi-a venit cineva.

– Intră, s-a văicărit o voce prăpădită.

După ce a tras aer în piept cît putea de profund, Banner a pus mîna pe clanţă şi a intrat. Camera era surprinzător de curată, deşi lumina era slabă şi mirosea a parfum de flori. Pe pat, într-un aşternut din satin roz, pacienta o aştepta. Femeia – în lumina aceea părea doar cu puţin mai în vîrstă decît Melissa – stătea în genunchi şi în coate, cu fundul ei dolofan în sus. Bessie a mormăit ceva şi a plecat, închizînd uşa în spatele ei.

– Am înţeles că ai un furuncul, a zis Banner, punîndu-şi trusa pe o noptieră plină de atomizoare de cristal, de celofan de la bomboane şi de romane de prost gust, precum cel al Melissei. Printre toate acestea erau şi cărţi de vizită pe care se putea citi: *„Domnişoara Lou, camera patru,* Umbra de Argint. *Întotdeauna veţi fi bine primiţi".*

– Cine eşti? s-a văicărit Lou, întorcîndu-şi capul ca să se holbeze la Banner, cu nişte ochi trişti, de

culoarea levănţicăi.

– Sînt doctoriţa O'Brien. Pot să văd furunculul, te rog?

Lou şi-a ridicat cămaşa de noapte şi şi-a dat jos chiloţii de culoarea murei.

– Eşti...

– Da. Banner s-a aplecat, crispată, să examineze leziunea urîtă. Arăta rău şi porţiunea înconjurătoare era inflamată. Sînt într-adevăr doctoriţă.

La întrebarea nepusă, dar care primise deja răspunsul, Lou a insistat:

– Unde este Adam?

Banner şi-a muşcat buza de jos şi s-a răsucit să deschidă trusa şi să caute prin ea vată, alcool, un bisturiu şi acid carbonic.

– Doctorul Corbin este pe undeva pe aici. Vrei să îl vezi?

– Nu! a ţipat repede Lou. Cel puţin nu în felul acesta. Este grozav că eşti femeie şi că mă poţi îngriji.

Banner şi-a stăpînit un zîmbet şi s-a întors ca să se uite la lavoarul din celălalt capăt al încăperii. Acolo era o cană mare, împreună cu un lighean şi un săpun, dar se îndoia că apa era fierbinte. A luat propriul ei săpun din învelişul lui, după ce a aşezat alături cele necesare pentru tratamentul pe care avea să i-l facă lui Lou şi s-a dus să-şi spele mîinile. După aceea, a dezinfectat bisturiul cu grijă, cu acidul carbonic, şi a şters furunculul cu alcool.

– O să te doară puţin, a avertizat-o ea pe un ton blînd.

Lou şi-a închis strîns ochii înroşiţi în aşteptarea tratamentului.

– Sînt gata, Doc!

Cu toată blîndeţea posibilă, Banner a incizat furunculul, a scos puroiul şi l-a curăţat, apoi a aplicat un bandaj curat deasupra. Tot timpul pe care Banner l-a folosit ca să arunce pansamentele murdare, să-şi spele mîinile, să dezinfecteze din nou bisturiul, Lou s-a văicărit pentru că nu va putea să lucreze ca lumea cu grămada de tifon lipită de fundul ei. Buzele lui Banner tremurau din cauza amuzamentului ascuns cu mare greutate.

– Aş considera că puţină odihnă ţi-ar face bine, a observat ea.

Lou s-a întins moale, a căscat şi şi-a arcuit puţin sprîncenele subţiri.

– O să rămîn singură, să zac aici fără nimeni. Cît o să dureze pînă o să mă simt mai bine?

– Cîteva zile, i-a răspuns Banner, închizîndu-şi trusa cu un clinchet autoritar. Şi să nu încerci să... să lucrezi înainte ca rana să fie vindecată. Dacă tu crezi că un furuncul incizat e neplăcut, şi mai neplăcut ar fi să faci o infecţie.

Întristată, Lou i-a promis să facă o pauză.

– O să vin să te mai văd peste cîteva zile, i-a spus Banner pacientei în timp ce pleca.

N-a fost decît prea puţin surprinsă cînd l-a găsit pe Adam aşteptînd-o în hoi, cu fundul sprijinit de perete şi cu braţele încrucişate. Banner a constatat imediat că nu avea pe el haina.

– Pacienta mea merge spre bine, i-a spus ţeapănă. Dar pacientele tale?

Gura lui Adam s-a strîmbat puţin doar la unul din colţuri.

– Vindecarea este iminentă.

Banner ar fi dorit din inimă să-l plesnească din nou la fel ca mai înainte, dar n-a îndrăznit. Simţea acest lucru, că deşi el suportase o dată, la un al doilea atac ar fi luat o atitudine hotărîtă.

– Plecăm?

Ochii lui albaştri rîdeau spre ea şi priveau cu mare atenţie.

– Să plecăm, a zis în timp ce vocile din interiorul ciudatului vapor răzbăteau pînă la ei cu o nouă versiune a cîntecului *Bunul rege Wenceslas.*

Pe chei aştepta o altă prostituată îmbrăcată într-o rochie de satin albastru, care îi acoperea doar cu puţin mai mult decît sînii. Purta ciorapi din dantelă neagră, o jartieră dantelată şi un zîmbet; fata l-a tras pe Adam de mînă şi i-a întins haina cu un gest îndelung exersat. Adam şi-a luat haina şi şi-a pus-o pe el fără a nota cúloarea vineţie de pe faţa lui Banner O'Brien.

– Mulţumesc, a zis.

– Eu îţi mulţumesc ţie, a tors creatura pe jumătate goală, înainte de a se întoarce la cei care petreceau în salon.

Adam i-a oferit braţul şi arăta doar pe jumătate ruşinat cînd Banner l-a refuzat mîndră şi a coborît rampa pe cont propriu. N-au scos o vorbă pînă cînd nu s-au urcat în trăsură ca să o pornească înapoi pe Water Street.

– Ce probleme ai, O'Brien?

Ea nu l-a privit, ci şi-a fixat ochii pe cîrciumile şi bordelurile din faţă. Aveau o nevinovăţie festivă acele clădiri în zăpada care se topea.

– N-am nici o problemă Corbin, i-a replicat. El a

izbucnit în hohote neplăcute de rîs.

– Dumnezeule. Tu crezi că mi-am permis să mă bucur de plăcerile cărnii în locul acela, nu-i aşa?

– Poţi fi sigur că nu-mi pasă, nici dacă ai făcut-o, nici dacă n-ai făcut-o.

– Ba da, îţi pasă. De ce nu recunoşti?

Banner a devenit brusc interesată cu încăpăţînare de ghirlandele de brad care atîrnau de uşa unei clădiri şubrede. Un interes tăcut.

– O'Brien.

– Ce?

– Uită-te la mine.

– Nu vreau.

– De ce?

– Pentru că mă dezgusţi, de-aia. Ar trebui să fii un doctor responsabil şi cînd colo tu eşti...

– Ba doctor am fost; am examinat amigdalele Hermionei.

Banner a scos o exclamare de exasperare şi ciudă.

– Amigdalele! Mă crezi atît de idioată? Ca să examinezi nişte amigdale nu e nevoie să te dezbraci!

Adam a rîs din nou.

– Haina, a zis el cu o voce încărcată de înţelegere bruscă. Trifoiaş, mi-am scos haina pentru că îmi era prea cald. Numai pentru asta am scos-o, dacă vrei să ştii.

– Nici nu vreau să aud asta. Ea mai degrabă l-a simţit dînd din umeri decît l-a văzut.

– Perfect.

– Amigdalele! l-a luat în rîs Banner, respirînd greoi.

– Dacă ai merge şi tu îmbrăcată ca ele, O'Brien, ai avea amigdalită precis. Şi nu numai asta, dar...

Înainte ca el să termine vorba, un şef de sală s-a repezit în drum făcînd semne cu braţele.

– Adam! a ţipat bărbatul. Adam, opreşte-te!

Adam sărise deja din trăsură înainte ca Banner să fi reuşit măcar să-şi tragă cerga de pe picoare.

– Ce este? a întrebat Adam, întinzînd mîna după trusă.

– S-a întîmplat ceva îngrozitor! a schelălăit bărbatul, aiunecînd şi arătînd înspre uşile batante de la stabilimentul lui. Vino aici repede!

Banner şi-a luat şi ea propria trusă şi l-a urmat în cîrciumă pe Adam. În timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina aproape inexistentă şi-a dat seama că exista o întreagă mulţime încercuind una dintre mese. Pe jos era rumeguş, iar pereţii erau acoperiţi cu draperii. Deasupra barului plin de zgîrieturi atîrna un portret ţipător, cu un nud obez în atitudine lenevoasă. Doamne, s-a gîndit Banner.

– La dracu, fugiţi din caie! a răcnit şeful de sală, făcîndu-şi drum cu coatele prin grupul care murmura în jurul mesei. Faceţi loc doctorului!

Banner a păşit şi ea rapid prin culoarul strîmt care se deschisese pentru Adam, dar cînd i-au picat ochii asupra subiectului întregii agitaţii, tare şi-ar fi dorit să nu fi venit. Un bărbat tînăr, cu părul frumos, stătea la masă şi mîna lui dreaptă era ţintuită de suprafaţă mesei cu un cuţit cu mîner de sidef. Avea faţa palidă din cauza şocului şi a durerii, iar la colţurile gurii i se adunase saliva. Şi-a ridicat ochii spre Adam implorînd, dar n-a reuşit să scoată o vorbă.

– Isuse, a gîfîit Adam, apoi a apucat mînerul cutiţului cu ambele mîini şi l-a tras cu o mişcare rapidă. În timp

ce sîngele a năvălit din rana îngustă, bărbatul a căzut cu capul pe masă, leşinat. În sfîrşit, spectatorii s-au dat înapoi şi s-au îndepărtat de masă, făcînd comentarii şoptite. Banner a luat bandaje şi alcool din trusa ei în timp ce Adam folosea cuţitul însîngerat ca să taie mîneca de la haina tînărului. Îi aplica un garou cînd ea s-a apucat de dezinfectarea şi pansarea rănii. Adam a privit cu scepticism bandajul aplicat rapid.

– O să aibă nevoie de copci, a zis.

– Ştiu, i-a întors-o Banner, deşi adevărul era că fusese atît de copleşită de oroarea şi brutalitatea situaţiei, încît uitase.

– Dă-i ceva împotriva durerii, i-a ordonat Adam, în timp ce o împingea pe Banner deoparte şi desfăcea bandajul.

Băiatul începuse să se agite, gemînd ca un animal rănit. Îngrozită, nu la fel de sigură pe sine cum părea, Banner se holba la băiatul pe jumătate conştient şi la doctorul care îl ţinea.

– Laudanum?

– Morfină, O'Brien. O să aibă nevoie de copci pe ambele părţi ale mîinii şi rana probabil că este extrem de dureroasă. Copleşită, Banner a luat o seringă şi o fiolă din trusa lui Adam, de parcă n-ar fi avut asemenea lucruri şi în trusa ei. Mîinile îi tremurau umplînd seringa, ridicînd-o spre lumina lămpii, scoţînd bulele de aer din lichidul acela. Satisfăcut, în aparenţă, datorită micşorării debitului de sînge, Adam lăsase garoul să atîrne.

– Întîi alcool, Banner, a zis.

Banner s-a înroşit din cauză că îi spusese un lucru elementar. Apoi, ţinînd seringa într-o mînă, s-a străduit să cureţe braţul băiatului cu cealaltă. Adam a scos o

exclamaţie de exasperare şi a luat vata din mîna ei vîrînd-o în alcool, înainte de a şterge un loc de deasupra venelor umflate, exact în zona cotului. După aceea a cerut morfina şi i-a făcut injecţia. Ochii indigo ai lui Adam erau nemiloşi cînd s-au pironit pe faţa lui Banner.

– Am încredere că eşti capabilă să sterilizezi un ac, da? a mormăit.

Banner se lupta cu lacrimile de umilinţă şi a dat din cap, apoi a găsit acul cerut, l-a curăţat cu acid carbonic, i-a pus un fir de catgut şi i l-a întins lui Adam.

– Ce dracu s-a petrecut aici? a întrebat el gloata în timp ce sutura rana cu măiestrie.

Nimeni nu i-a răspuns şi era evident că nimeni nu avea să-i spună adevărul sau să îi arate vinovatul. Adam a înnodat aţele pe o parte a mîinii şi a întors-o ca să închidă şi rana de pe cealaltă parte. Băiatul s-a trezit, s-a holbat la ac şi a leşinat din nou. În sfîrşit, Adam a terminat. A pus alături acul, a dezinfectat ambele răni încă o dată şi i-a aplicat un bandaj gros. În cîrciumă începuse din nou vorbăria; era de parcă pînă atunci toată lumea şi-ar fi ţinut răsuflarea.

– Cine este doamna cea frumoasă, Doc? a dorit să afle un bărbat.

– E noua dumneavoastră asistentă? l-a întrebat un altul.

Un al treilea bărbat i-a aruncat:

– Mai bine ar fi asistenta mea, a zis şi toată lumea aflată în acel loc al degradării şi urîţeniei a izbucnit în rîs cu excepţia lui Adam şi a lui Banner. Adam s-a îndreptat şi şi-a plimbat ochii de la un chip răvăşit la celălalt. Din nou s-a aşternut tăcerea.

– Noi doar am glumit, Doc, a îndrăznit un marinar de

vîrstă mijlocie, care se sprijinea de bar şi arăta destul de necăjit.

Adam a apucat-o pe Banner de cot şi a scos-o spre uşile batante din lemn ale cîrciumii.

– Aşteaptă-mă în trăsură, i-a spus.

Ea s-a oprit înspăimîntată de moarte la gîndul a ceea ce i s-ar fi putut întîmpla lui Adam dacă ar fi avut de gînd să îi provoace singur pe toţi acei oameni îngrozitori.

– Nu, a spus ea.

Adam s-a întors în direcţia ei cu un gest ameninţător.

– La dracu O'Brien...

Dar ea rămăsese acolo unde se postase la început. Adam a intrat în încăpere din nou, a înjurat încetişor şi l-a ridicat pe tipul semiconştient de la masă. Împreună, el şi cu Banner, l-au susţinut pe tînăr să iasă afară în aerul proaspăt şi în zăpadă, apoi l-au vîrît în trăsură. El se clătina între ei, destul de moale, în timp ce făceau drumul înapoi spre colină, la casa cea măreaţă alături de care se afla spitalul. Pacientul fusese dezbrăcat şi aşezat într-una din secţii, în pat, înainte ca Adam să-şi tragă sufletul „acum – că – e – vai – de – capul – tău cu Banner".

Ea s-a clătinat dîndu-se înapoi cînd el a înaintat printre cele două rînduri de paturi cu mîinile în şolduri.

– O'Brien, i-a spus fierbînd în suc propriu, în timp ce se apropia de ea, bărbaţii din cîrciuma aia nu erau nişte gentlemeni, aşteptînd să-şi înscrie numele în carnetul tău de bal! De ce n-ai plecat cînd ţi-am spus?

Banner ajunsese deja în perete, lîngă sobă şi nu se putea duce mai departe.

– Eu numai... Eu n-am vrut...

– Cînd îţi dau un ordin, să-l asculţi!

Din cauza furiei, Banner s-a făcut roşie ca focul la faţă.

– Cine eşti tu ca să-mi dai ordine?

Adam era doar la mică distanţă de ea în clipa aceea şi arăta atît de furios, încît Banner era sigură că el avea să o pocnească. Nu s-a întîmplat totuşi astfel, întrucît o voce de femeie s-a auzit în momentul crucial, răsunînd din uşă precum clopoţelul salvării.

– Adam? Ea este Banner? Prezintă-mă şi pe mine!

Umerii masivi ai lui Adam s-au relaxat. Banner l-a observat confecţionîndu-şi un zîmbet uşor înainte de a-şi întoarce capul pentru a o vedea pe femeia mlădioasă şi blondă din spatele lui.

– Bună, mamă, i-a spus cu gravitate, în timp ce frumuseţea aceea îl îmbrăţişa. Banner era uluită că o creatură atît de minunată putea fi mama a patru copii mari, dar acel albastru-Corbin din ochii ei a convins-o de adevăr. S-a uitat pe după umărul fiului ei la femeia pe care Adam fusese pe punctul de a o gîtui.

– Jeff şi Melissa aveau dreptate – eşti frumoasă! s-a entuziasmat ea. Pe deasupra eşti şi doctoriţă. Doamne, Doamne – pariez că asta te macină pe tine, nu-i aşa? şi-a mutat ea privirea spre Adam, brusc invadată de tandreţe. Aveţi milă, a adăugat.

Adam a izbucnit în rîs.

– Eram gata să o gîtui, ca să-ţi spun adevărul. Mamă, ea e doctoriţa Banner O'Brien. Banner, e mama mea, Ketherine.

Katherine i-a întins o mînă mică şi fermă.

– Să ştii că nu te-ar fi gîtuit cu adevărat, i-a spus cu

ochii mari şi aibaştri licărind de veselie. Ştie că l-aş fi pedepsit.

Personalitatea acestei femei alcătuită din degajare şi căldură a înveselit-o pe Banner.

– Mă bucur să vă întîlnesc; doamnă Corbin.

– Şi eu, mulţumesc, i-a replicat doamna ţinînd-o pe Banner de braţ şi conducînd-o la distanţă de Adam prin secţie, spre partea centrală a casei. Dar îmi poţi spune Katherine. Povesteşte-mi despre tine, Banner O'Brien.

Jenny nu numai că o aştepta cu cina în noaptea aceea, dar îi încălzise şi apă pentru baie. După ce a mîncat, Banner s-a grăbit să se ducă în micul dormitor, şi-a scos hainele şi s-a vîrît încîntată în cada cu apă din care ieşeau aburi.

– Cred că ai avut o zi grea, a remarcat Jenny care stătea la birou cu spatele la Banner, aranjînd şi re-aranjînd peria şi pieptenul pe care le despachetase.

– Se înţelege de la sine, a suspinat doctor O'Brien, în timp ce durerea pulsatilă din muşchii ei începea să dispară. Chiar aşa, Jenny, cum ai ajuns tu aici, în casa asta?

– Adam m-a angajat, i-a răspuns Jenny fără a se întoarce. El a zis că de vreme ce bestia este plecată, a sosit timpul să se facă curăţenie în mizeria din bucătărie.

Banner a rînjit. Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Adam care îl antipatiza pe doctor Henderson, spunînd

asemenea lucruri.

– Eu îţi sînt recunoscătoare pentru munca ta, i-a zis. Şi pentru că stai cu mine, de asemenea.

Jenny a dat din umeri, fără a-i răspunde.

– De cît timp îl cunoşti pe Adam?

Jenny s-a aşezat pe marginea patului lui Banner, şi-a netezit fustele din poplin şi a privit-o cu politeţe.

– Îl cunosc de cînd mă ştiu. De ce?

– El mă uluieşte, a reflectat Banner strîngînd buretele îmbibat cu apă călduţă pe braţul stîng.

Jenny a rîs.

– El uluieşte pe toată lumea.

– Melissa îmi spune că are obiceiuri curioase.

Jenny parcă nu se simţea în largul ei.

– Parcă nu toată lumea e la fel? a riscat ea.

– El are un secret, a insistat Banner.

– Nu, a zis fata indiană, strîngînd mîinile pînă i s-au albit încheieturile.

– Ba da, a contrazis-o Banner. Dispare, ştii? În special în preajma sărbătorilor.

– Este doctor. Dacă dispare, e pentru că are pacienţi de vizitat.

Banner a suspinat. Jenny îi ascundea ceva şi îşi dădea seama de asta, dar nu avea cum s-o facă să vorbească.

– Mă gîndesc că are o femeie pe undeva, a zis ea şi gîndul acesta a făcut-o să simtă tot felul de dureri în trup.

– Aşa? i-a replicat Jenny pe o voce tremurată. Apoi, de parcă n- ar fi aşteptat un răspuns, s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Banner şi-a terminat baia, certîndu-se singură pentru că nu îşi pusese stavilă gurii şi a ieşit

afară din cadă. Pentru nu se ştia care motiv, pe faţă începuseră să-i alunece lacrimi.

După ce şi-a oferit cinci minute de plăcere nemăsurată într-una din cabine, marinarul a pus cîteva monezi pe bar pentru a-şi achita nota de plată şi a ieşit afară. La naiba, era frig, din cauza vîntului turbat şi a zăpezii care îl înfrigurau pînă în mădulare. Stînd în uşă, s-a uitat înapoi la masa pe care barmanul încerca să o şteargă de petele de sînge. A zîmbit, strîngînd mînerul de sidef al cuţitului. Ăştia toţi nu or să-l mai acuze pe Mike O'Hurlehey că a trişat la cărţi, or să-l ţină minte. Pe stradă, O'Hurlehey a tras cu urechea să audă sirena vaporului lui, *Jonathan Lee.* Mergea cu pas rapid îndreptîndu-se spre port; n-avea rost să îl supere pe căpitan întîrziind. În noaptea asta porneau spre Canada şi Mike îşi dorea partea lui, chiar mai mult decît să rămînă în bunele graţii ale lui Temple Royce, care pînă la urmă de fapt însemna cam acelaşi lucru. Dar chiar în timp ce se pregătea să se urce pe goeletă, înainte ca ea să-şi ridice pînzele, s-a gîndit la tîrfuliţa aceea cu părul roşu care intrase în cîrciumă împreună cu doctorul. Ce n-ar fi dat el să fi avut de-a face cu ea în cabina aceea pentru cinci minute! O'Brien, aşa o chema. Se gîndea la ea cu încăpăţînare, nu avea odihnă întrebîndu-se dacă aşa îi spusese doctorul. Da, O'Brien – Banner O'Brien. O'Hurlehey rîdea în sinea lui în timp ce se grăbea pe chei spre rampa înzăpezită a vasului *Jonathan Lee.* Cîte

n-o să mai povestească despre ea şi despre lovitura cu cuţitul şi despre doctorul cu părul negru de îndată ce va ajunge în Portland! Ar putea chiar înflori puţin lucrurile; o să spună că doctorul o luase pe domnişoara Banner O'Brien într-una din cabine şi îi făcuse felul. Poate că ar putea afirma că şi el i-o făcuse. La dracu, nimeni n-o să îşi dea seama de diferenţă, acolo în Oregon şi numai gîndul la asta era aproape la fel de satisfăcător de parcă ar fi şi făcut-o. Cînd o s-o şi povestească o să fie mai bine.

Adam stătea la ferestrele salonului, cu o băutură în mînă, privind afară spre muntele pe care nu avea cum să-l zărească din cauza întunericului şi a furtunii. Jeff îl studia pe fratele lui în tăcere, cu mirare. Adam i-a simţit prezenţa şi s-a întors, pentru o clipă, ca să îi arunce o privire rapidă. Apoi, şi-a îndreptat din nou atenţia spre muntele invizibil.

– Keith a ajuns acasă?

Jeff s-a înfundat într-un fotoliu de lîngă foc şi şi-a întins picioarele lungi.

– Nu. Mama crede că o să fie aici mîine. Adam şi-a ridicat paharul la gură, apoi l-a coborît fără să bea. La dracu, ce putea vedea el acolo?

– O să-i placă Banner, a zis Jeff ca să umple tăcerea. Umerii impunători ai fratelui său s-au încordat sub pînza cămăşii.

– Şi ce dacă?

Jeff a suspinat.

– Dumnezeule bun, iar începem? Iartă-mă că m-am referit la ea, Adam.

– Ce să te iert?

Jeff a exclamat furios şi s-a ridicat din fotoliu ca să-şi ia ceva de băut. Tăcerile astea enervante ale lui Adam întotdeauna îl înfuriau, deşi nu ştia de ce. Poate din cauza distanţei care se căscase între ei doi sau datorită ideii că Adam ar putea şti ceva ce el nu ştia. Cristalul s-a ciocnit de cristal în timp ce Jeff îşi umplea un pahar cu coniac din import.

– La ce te gîndeşti?

Adam a scos un sunet înăbuşit, dar nu s-a întors.

– La tata, i-a spus.

Jeff a regretat că îl aţîţase din nou. Trecuseră cinci ani de la accident, dar Adam fusese acolo, îl văzuse pe tatăl lor murind.

– N-a fost vina ta, i-a spus, întorcîndu-se în fotoliul lui. De ce te torturezi singur?

Adam nu i-a răspuns, dar faţa îi era răvăşită cînd s-a întors în sfîrşit dinspre fereastră şi s-a dus la masă ca să îşi mai pună Bourbon în pahar. Jeff înţelegea durerea fratelui, i-o împărtăşea şi lucrurul ăsta îl înfuria.

– Cristoase, Adam, au trecut ani! Supărarea e supărare, dar...

– Tacă-ţi gura, a zis Adam. Tu nu ştii, de ce dracu' vorbeşti? Nu ştii nici ce gîndesc, nici ce simt, aşa că...

Jeff s-a înroşit la faţă şi a ţîşnit în sus.

– Sărmanul Adam! a strigat el. Hai să plîngem cu toţii pentru cît suferă el! Şi să ne bată Dumnezeu dacă avem de gînd să ne permitem vreo bucurie!

Trăsăturile lui Adam au devenit ameninţătoare. A lă-

sat să-i cadă paharul pe jos şi l-a altoit pe Jeff cu o lovitură ţeapănă.

– Mamă! a răcnit Melissa de undeva din ceaţă.

Zgomotul era oribil, iar ţipetele Melissei părea a anunţa o dramă absolut sigură. Katherine Corbin şi-a luat de la locul lui, de lîngă birou, biciul de la trăsură, şi a înaintat în salon, gata să-l folosească. Dumnezeule! Lupta pentru garanţia votului pentru femei nu era nimic în comparaţie cu încercarea de a păstra pacea între propriii ei fii. Intrînd în zona de război, i-a găsit pe Adam şi pe Jeff rostogolindu-se pe covor ca doi ţopîrlani şi era greu să distingă care dintre brute era mai înverşunată. Nu mai conta. Katherine a răsucit cravaşa şi a plesnit din ea a avertizare. În clipa aceea bătălia a luat sfîrşit şi fiii ei s-au ridicat în picioare, cu ruşinea întipărită pe faţă, totuşi supăraţi în acelaşi timp. Buza de jos a lui Adam sîngera, iar Jeff avea un ochi învineţit.

– Dacă trebuie să vă luptaţi, le-a spus mama lor pe scurt, fiţi drăguţi şi ieşiţi afară.

Unul după celălalt, cu respiraţia îngreunată care le mişca umerii laţi ca ai lui Daniel, ei au făcut cîte o plecăciune. Apoi, după ce s- au uitat urît unul la celălalt, s-au îndreptat spre uşile din faţă. Katherine a scuturat din cap în timp ce ei se pregăteau să se lupte în curte şi i-a aruncat Melissei o privire liniştitoare, apoi s-a întors să studieze cuvîntarea pe care dorea să o susţină cînd Senatul va intra în sesiune.

Keith Corbin era obosit şi înfrigurat şi ultimul lucru la care s- ar fi aşteptat în loc de bun venit ar fi fost o bătălie cu pumnii în poteca cu petunii. Şi-a încetinit mersul, privind în tăcere cum Jeff a trecut pe lîngă el ca să se izbească dur de trunchiul unui molid. Probabil revenindu-şi din năuceala inevitabilă sub duşul de zăpadă care i-a nimerit în cap, dislocat din ramurile sărbătoreşti ale copacului, Jeff şi-a aplecat capul şi s-a repezit îm stomacul lui Adam ca o ghiulea. Lui Adam i s-a tăiat respiraţia şi şi-a pierdut suflul, apoi s-a întins lat la pămînt, acolo unde vor creşte anul viitor lalele şi irişi. Keith şi-a desfăcut mîinile cu graţie şi a explodat:

– Sînt acasă!

Ambii fraţi s-au grăbit să îl întîmpine cu bucurie.

În timpul nopţii ninsese mai tare; deşi acum fulgii nu mai cădeau, Banner O'Brien se gîndea necăjită că Adam avea să iasă din trăsură şi să distrugă pătura perfectă cu sclipiri de diamant care acoperea curtea din faţa casei doctorului Henderson. De cum l-a privit, orice idee de a se odihni a dispărut, căci buza lui de jos era spartă şi umflată, iar ochiul drept era învineţit. Adam părea să-şi dea seama de neplăcerea pe care o încerca, aşa că şi-a ridicat spre ea ochii cu o privire blîndă. Banner s-a dus la uşă şi a deschis-o uluită. Oare se dusese înapoi la cîrciuma aceea stupidă şi urît mirositoare şi se bătuse pînă la urmă? Dacă aşa

făcuse, avea să îi învineţească ea şi celălalt ochi!

– Adam Corbin...

El a ridicat o mînă ca să tacă.

– Nu începe iar, O'Brien, a avertizat-o.

Jenny s-a strecurat în prag alături de Banner şi a fluierat cu admiraţie.

– Presupun că Jeff s-a întors acasă de pe cele şapte mări!

– Taci, a mormăit el.

Jenny a scos o exclamaţie enervantă.

– Tu ai pierdut!

Adam s-a încruntat la ea, exact ca un băieţel:

– Ba n-am pierdut, a contrazis-o.

Banner şi-a muşcat buza de jos ca să n-o apuce rîsul şi l-a tras de mînecă pe Adam.

– Intră şi lasă-mă să te consult, i-a spus.

Ochii lui au analizat aprobativ cămaşa neagră şi apretată şi fustele de culoare albă, aşa că i-a permis lui Banner să îl tragă pe lîngă Jenny care hohotea de rîs în bucătărie, unde lumina era mai bună. Acolo l-a aşezat pe Adam într-un fotoliu ca să-i examineze buza lovită.

– Ar cam trebui să te cos, l-a mustrat ea încruntîndu-se.

Adam s-a încordat.

– Dacă îţi închipui că am să te las lîngă mine cu un ac, O'Brien...

– Acum e prea tîrziu, s-a răstit Banner, distrusă de indiferenţa lui şi de ideea că nu o credea în stare să sutureze o simplă rană. Nici o îndoială că îşi amintea cît de prost se descurcase ea în privinţa tratamentului acordat victimei înjunghiate în cîrciumă.

– Mă întreb cam cum arată Jeff în dimineaţa asta, a cîntat Jenny.

– Cu mult mai rău decît mine, crede-mă, a cuvîntat Adam.

– Nu te cred, i-a zis Jenny, umplînd o cană cu cafea şi punînd-o în faţa lui cu un gest prietenos. Sînt surprinsă că doamna Corbin nu v-a întrerupt bătălia cu cravaşa.

– Ba da, a zis Adam, încercînd să-şi înăbuşe rînjetul. Din cauza asta ne-am dus afară.

Banner a încercat să şi-o închipuie pe mama elegantă a acestui bărbat mînuind o asemenea armă, dar nereuşind să facă ceva folositor.

– Pentru ce Dumnezeu v-aţi luptat tu şi Jeff?

Între Adam şi Jenny a fost schimbată o privire indescifrabilă; după asta el a dat din umeri iar ea s-a uitat în altă parte. Banner era supărată dar şi-a netezit fusta albă pentru a nu lăsa să se vadă adevăratele sentimente.

– Pe cine vizităm întîi astăzi? l-a întrebat. Pe Hildie? Adam s-a uitat la ceaşca de cafea, iar Jenny a alunecat afară din bucătărie, ca să îşi găsească de treabă în altă parte a casei.

– Adam? nu l-a lăsat Banner în pace.

El s-a ridicat şi a înfruntat-o deschis.

– Tocmai am plecat de la Hildie, Banner, i-a spus. A murit în timp ce eram acolo.

Banner a înghiţit în sec. Deşi ştia că moartea reprezenta o uşurare pentru Hildie, tot era impresionată de moartea unui pacient. Asta o făcea să se simtă de parcă toate studiile ei făcute atîţia ani n-ar fi avut nici o importanţă. Adam a apucat-o de umeri şi a împins-o

într-un fotoliu.

– Ea s-a bucurat că moare, i-a spus Adam, dar asprimea din voce trăda faptul că şi lui îi părea rău după Hildie.

Banner a dat din cap.

– Băieţii – cu ei ce-o să se întîmple?

Adam s-a lăsat în fotoliu şi a suspinat.

– Fitz are de gînd să-şi ia o soţie nouă – domnişoara Mamie Robbins. O să se însoare cu doamna de îndată ce Hildie o să fie băgată în pămînt.

Banner era oripilată, deşi îşi dădea seama că o mamă vitregă era exact ce trebuia pentru băieţi. Adam a zîmbit cu tandreţe, i-a luat mîna într-a lui şi a aşezat-o lîngă el.

– Închideţi gura, O'Brien. Treburi din astea se întîmplă mereu.

Era supărată nu pe Adam, ci din cauza lui Sean, din cauza lui Fitz şi a lui Hildie, cît şi din cauza tuturor bărbaţilor care erau atît de preocupaţi de propriul lor confort, încît decenţa umană rămînea pe dinafară. Adam i-a atins vîrful nasului cu arătătorul.

– Băieţii or să aibă o casă ca lumea cu Mamie Robbins, Banner. Iar Hildie nu mai trebuie să sufere. Ce alteeva vrei?

Banner şi-a plecat ochii ca să îşi ascundă lacrimile care nu se potriveau cu profesiunea.

– Nenorocirea e că totul pare atît de dur, asta-i tot. Sărmana Hildie – oare nimeni n-o să o bocească?

Degetul lui Adam i se plimba pe buze, stîrnid senzaţii care nu se potriveau cu clipa aceea.

– Mi se pare că cineva o boceşte chiar acum, a spus el.

Banner s-a ridicat din nou, rapid, pentru că nu-şi găsea locul din cauza lui Adam care o tot mîngîia şi îi vorbea cu atîta tandreţe.

– Mă rog, mai avem şi alţi pacienţi, i-a replicat cu o vioiciune pe care nu o simţea. O să ne ducem la ei?

De necrezut, dar Adam a scuturat din cap.

– O să merg pe teren singur astăzi, O'Brien. Aş prefera ca tu să rămîi la spital şi să îl supraveghezi pe jucătorul înjunghiat.

Banner era invadată de tot felul de emoţii lipsite de logică.

– Maggie poate face asta, s-a opus ea, speriată că el o invitase să-i fie parteneră astfel încît să o ţină la distanţă de pacienţii lui. Data viitoare o să-i spună să rămînă tot timpul în spital, în timp ce, ocupată sau nu, o să piardă vremra aşteptînd pe cineva la tratament!

Adam a scuturat din cap.

– Maggie face pregătiri pentru Crăciun, i-a amintit el.

Banner s-a resemnat. O să stea astăzi cu pacientul, dar mîine nu va mai fi la fel. Dorea să îi consulte pe pacienţi acasă; ziua trecută, cu toate necazurile ei, o convinsese de acest lucru.

– N-o să rămînă aşa în fiecare zi, i-a spus cu fermitate.

– Ştiu, i-a răspuns Adam cînd au ieşit, murdărind neaua superbă în timp ce se îndreptau spre trăsură. Mîine o să vizităm tabăra indienilor Klallum.

Chipul lui Banner se înseninase cînd colegul ei a ajutat-o să intre în trăsură şi s-a suit şi el apucînd căpăstrul.

– Un sat adevărat, de indieni? s-a minunat încîntată.

– Da, completat cu purici, ulei de peşte şi sălbatici nobili, a rînjit el.

Numele jucătorului era Clarence King. Şi el s-a îndrăgostit de Banner în momentul în care ea a intrat în secţie şi i-a zîmbit. Poate că azi ar fi trebuit să nu facă nici o consultaţie la domiciliu şi să rămînă prin spital. S-a mustrat singur de lipsă de profesionalism. Ce dracu i se întîmpla? Noaptea trecută îl brutalizase pe fratele iubit, iar astăzi se gîndea să neglijeze nişte oameni care depindeau de el. Adam i-a aruncat o privire lui King care îi zîmbea lui Banner, făcînd-o fericită cu povestiri despre tinereţea lui pe Columbia River, unde tatăl lui avea un vaporaş. Tinereţea lui! Care tinereţe, cînd puştiul avea mai degrabă vîrsta Melissei decît a lui Banner. Poate că o să rămîn pentru petrecerea de Crăciun, s-a gîndit. Apoi Adam şi-a reamintit de munte şi de promisiunea pe care o făcuse. Amintirea l-a zguduit şi l-a făcut să o lase pe Banner acolo cu Jeff şi cu pacientul acela, care o adora în mod evident.

Zîmbind ca pentru sine, Keith Corbin s-a apropiat de noua parteneră a lui Adam, care stătea lîngă soba fierbinte din secţie, cu piciorul pus pe balustrada de crom, cufundată într-un roman de duzină. În timp ce

femeia citea, obrajii i se făcuseră roz ca piersica, iar ochii verzi i se întunecaseră ca trifoiul văratic. Nici o mirare că se întorsese acasă şi îi găsise pe fraţii lui tăvălindu-se în zăpadă în noaptea trecută.

– Bună, a zis, cu ochii aţintiţi diplomatic pe roman. Eu sînt Keith.

Ea l-a privit cu ochi înebunitori, i-a zîmbit neatentă şi a întors cartea cu titlul în jos în poala ei. Apoi s-a uitat la gulerul de cleric al bărbatului şi s-a înroşit.

– B-bună...

El a izbucnit în rîs.

– Tu eşti Banner O'Brien, nu? Dar nu, nu sînt preot.

Ea a rîs împreună cu el şi i-a făcut loc lîngă sobă, unde a găsit un alt fotoliu şi l-a adus mai aproape.

– Dacă nu eşti preot, atunci ce eşti? l-a întrebat cu o seriozitate care i s-a părut delicioasă.

– Sînt pomicultor şi, în ciuda familiei mele irlandeze şi catolice, sînt preot metodist.

Banner s-a holbat la el şi o rază palidă de soare a părut că ia foc în părul roşu-închis.

– Dumnezeule!

Keith a zîmbit şi i-a luat mîna într-a lui, iar ea nu s-a dat înapoi. Au sporovăit în timp ce fulgi uriaşi de zăpadă alunecau pe lîngă ferestre, iar Francelle intra şi pleca şi jucătorul dormea în covalescenţă. Keith nu i-a dat drumul mîinii lui Banner pînă cînd nu a auzit în depărtare o uşă deschizîndu-se la întoarcerea lui Adam.

Capitolul 4

– Ai avut de gînd cu adevărat să mă strangulezi ziua trecută cînd eram în secţia de spital?

Adam se ocupa cu parcarea trăsurii; mişcările lui erau hotărîte şi sigure, iar dinţii îi străluceau într-un rînjet.

– Tu ce crezi, O'Brien? a tatonat el terenul.

Grajdul era slab luminat, din cauza nămeţilor de zăpadă care nu lăsau să treacă soarele şi mirosea a mucegai, a grîne şi a piele învechită printre alte lucruri. Banner rămăsese în pragul larg şi dădea din umeri.

– Chiar că arăţi a ucigaş.

– În orice caz am sentimente ucigătoare. Aia era o situaţie periculoasă, Trifoiaş şi tu ar fi trebuit să pleci cînd ţi-am spus să o faci.

Banner s-a uitat în jos la rochia ei cenuşie de lînă cu vestuţa scurtă şi tighelită cu negru. Spera că se îmbrăcase corespunzător pentru o vizită într-un sat indian.

– Eram îngrozită să nu te lovească bărbaţii aceia, i-a spus încetişor.

Adam a lăsat calul şi hăţul şi a venit în faţa ei ca să o privească.

– Ce?

– Am spus că...

El a oprit-o punîndu-i mîinile pe umeri.

– Ce-o să mă fac cu tine, O'Brien? a întrebat-o pe un ton amuzat, blînd. Poate nu ai observat, dar sînt adult şi pot avea grijă de mine însămi.

Ca de obicei, Banner era impresionată de atingerea lui, de apropierea dulce, alarmantă, a trupului lui de al ei.

– Desigur, i-a replicat pe un ton batjocoritor, destinat să îi ascundă reacţiile. Probabil de aceea buza ta era spartă şi ai ochiul învineţit.

Adam a rîs.

– Nu l-ai văzut pe Jeff. Şi ce? Arăt atît de rău?

Gura lui era prea aproape de a ei, mult prea aproape. Îi simţea răsuflarea caldă pe buze şi asta o făcea să se înfioare.

Învinsă, Banner şi-a reamintit maxilarul umflat al lui Jeff şi fruntea rănită, iar imaginea acestuia i-a spus că trebuia să se îndepărteze de Adam.

– Aşa ai vrut să-mi faci şi mie înainte de a te întrerupe mama ta, a explodat.

– Ştii răspunsul la asta, O'Brien.

– Oare îl ştiu?

El s-a întors spre cal şi a apucat harnaşamentul ducînd animalul spre pragul în care stătea Banner. Hamul lăsa dîre în urma calului.

– Dacă vrei să afli, i-a spus el sec, sub ninsoarea care se îndesise, intenţia mea a fost să te pun pe genunchi şi să te bat la fund.

Banner s-a simţit insultată şi din cauza asta a apucat-o tremuratul mai tare decît din pricina vremii friguroase de decembrie.

– În cazul ăsta, sînt foarte încîntată că mama ta a intrat la timp. Altfel ar fi trebuit să pun să te aresteze.

Adam a rîs, i-a apucat braţul şi a împins-o înspre peretele trăsurii.

– Să mă aresteze, da? Şeriful ar fi avut de ce să rîdă multe zile, O'Brien. A lăsat-o uşor înapoi pe scaun şi a rămas afară, iar ninsoarea făcea un contrast teribil cu părul lui negru, cu ochii albaştri, strălucind de fericire. Arestat, a repetat după un lung interval.

Şi-a scuturat capul, a înconjurat trăsura şi s-a urcat ca să aranjeze cerga pe picioarele lor şi să apuce hamurile. Banner şi-a îndreptat umerii şi şi-a încrucişat mîinile înmănuşate, privind drept înainte. Şi-a amintit de ziua în care Sean fusese arestat. Cum putea uita cînd ea fusese cea care chemase poliţia, cea care acceptase răsplata lor? Chiar şi acum, prin ani, tremura după ce auzise înspăimîntătoarele lucruri pe care le strigase el atunci.

Adam a aruncat o privire rapidă în direcţia ei, apoi cu o mişcare bruscă a mîinilor pe hăţuri, a pus în mişcare trăsura. În loc să o ia pe drumul care o ducea spre Port Hastings, Adam a condus animalul în jurul grajdurilor şi a luat-o spre o poieniţă mărginită de copaci. Zăpada era depusă într-un strat gros şi necălcat decît de o căprioară care trecuse pe acolo, dar calul reuşea să meargă fără mare dificultate în timp ce respiraţia lui forma conuri de aburi în aer.

– E departe pînă la tabără? a întrebat Banner sperînd să poată face o conversaţie normală.

– Şase sau şapte mile, presupun, i-a răspuns Adam, fără a o privi.

Îi dispăruse amuzamentul şi acum părea rătăcit. Au

trecut prin poieniţă şi printr-o pădurice deasă de brazi. Rugi goi de mure se agăţau de spiţele roţilor şi de partea din faţă a trăsurii. Zărind un coş lung care atîrna în ramurile unui pin înalt, Banner a rupt din nou tăcerea.

– Ce e asta?

Adam i-a aruncat o privire coşului şi s-a încruntat.

– Asta, a informat-o fără nici o intonaţie, este ceea ce a mai rămas dintr-un copil indian.

Banner s-a cutremurat şi şi-a strîns mai tare mantaua pe lîngă trup.

– Dar animalele pot...

– Nici un animal nu ajunge pînă la coş, O'Brien. E prea sus.

Banner a înghiţit în sec şi şi-a închis ochii o clipă.

– Şi cu adulţii fac la fel indienii Klallum?

Adam s-a încruntat.

– Uneori. Cel mai adesea îi pun direct în canoe, în curentul apei. De obicei este deasupra o altă canoe şi una dedesubt, desigur, iar ei o împodobesc cu scoici şi cu alte lucruri, sperînd că în felul ăsta o să fie ţinut deoparte, o să se sperie „tamanous".

– Este un spirit rău?

El a dat din cap.

– În cazul acesta, da. De fapt, un „tamanous" poate fi un spirit bun sau unul indiferent. Termenul implică întreaga lor religie.

Banner s-a simţit brusc indignată.

– Da de ce nu pot ei să se îngroape la moarte, ca toată lumea?

Adam a privit-o fără prea mare prietenie.

– Ei consideră asta ca fiind un obicei barbar. Indienilor le place să rămînă între iarbă şi cer şi n-aş putea

spune că îi blamez pentru asta.

Subjugată, Banner şi-a privit mîinile rămase deasupra, pe cerga de blană.

– Nici noi nu sîntem atît de diferiţi, noi irlandezii, un popor la fel de mic.

Adam a rîs încîntat.

– Va's-că ş'tu crezi în spiriduşi? a tachinat-o într-un dialect remarcabil.

Coşul din copac, mormintele-canoe, „tamanous" – toate rămîneau acum în perspectivă, iar Banner se simţea ocrotită. Cu bărbatul acela alături, se simţea departe de toate spectrele, reale sau imaginate şi avea capul limpede. Ochii lui Adam rîdeau în timp ce a oprit trăsura sub un cer acoperit, prevestitor de furtună şi s-a întors cu faţa spre ea.

– O'Brien, i-a spus, apoi a sărutat-o.

Banner a tremurat sub asaltul dulce, dar nu avea puterea de a rezista. Sub cergă, mîna lui Adam îi pipăia mijlocul, avansa pe toracele ei ajungînd apoi să o mîngîie pe sînii rotunzi. De astă dată, nici un gînd despre Sean Malloy nu i-a mai venit pentru a face comparaţii. De astă dată nimic n-ar fi făcut-o să rămînă cu picioarele pe pămînt. Dar, brusc, Adam s-a dat înapoi înjurînd, fără să se uite în ochii lui Banner şi luînd hăţurile ca să îi grăbească pe căluţi să avanseze, făcînd să se scuture tare trăsura. Banner era prea mîndră să-l întrebe ce nu mergea. În fond ce-ar fi putut spune date fiind circumstanţele? Iertaţi-mă, domnule, dar de ce nu aţi făcut dragoste cu mine pe banca din trăsura dumneavoastră? Simţindu-se respinsă şi teribil de ruşinată, s-a prefăcut a privi cu interes peisajul înconjurător.

– Iartă-mă, i-a spus Adam după ce au călătorit o

vreme.

Banner nu îi putea susţine privirea nici acum.

– Pentru ce? l-a întrebat, de parcă nu ar fi interesat-o răspunsul.

El rămînea tăcut cu încăpăţînare. Şi în clipa aceea, Banner şi-a dat seama de nenorocirea reală. Îl iubea pe Adam Corbin. O vreme încercase să nu admită acest lucru. Îl cunoştea de prea puţin timp. Nu avea sens. Era imposibil; nu exista nici o speranţă. Fusese prea tare rănită în dragoste ca să se arunce pe negîndite din nou în aşa ceva, nu? Trăsura îşi continua drumul, dar Banner era cuprinsă de o disperare tăcută, de dorinţa de a fugi de acolo, de a fugi de tentaţia emanată de acest bărbat. Lacrimile îi apăruseră în ochi şi şi-a întors capul pentru ca Adam să nu le poată vedea. Pădurea devenea foarte verde într-o ceaţă albă. Acum trăsura se oprise iar şi Banner simţea un miros, o duhoare persistentă compusă în special din ulei de peşte şi fecale umane. Şi-a încreţit nasul. Adam şi-a arcuit o sprînceană şi i-a arătat satul indian de sub colina pe care se aflau.

– Plăcut, nu-i aşa? a lătrat el. Vrei să mă aştepţi aici?

Gîtul lui Banner era învadat de greaţă, dar ea a scuturat din cap. Miasme grele, asta era ceva cu care trebuia să se obişnuiască şi, cu toată starea de greaţă, era teribil de curioasă să vadă satul Klallum şi oamenii de acolo. Din locul avantajos în care se aflau se zăreau construcţii lungi de lemn, făcute din cedru sau pin. Între ele, copii-de culoare roşiatică se jucau în zăpadă. Nevestele indienilor în zdrenţe, culese din gunoaiele femeilor albe, purtau coşuri şi adunau scoici de-a lungul ţărmului de lîngă tabără. Bărbaţii stăteau în cerc, dis-

cutînd şi jucînd ceva ce părea a fi un joc de noroc. Banner a privit din nou spre căsuţe, puţin dezamăgită că nu existau bordeie.

Adam a tras hăţurile trăsurii şi a sărit jos cu trusa într-o mînă.

– Vino, O'Brien, i-a spus dîndu-se la o parte. Banner a sărit cu atîta grabă, încît dacă el nu ar fi reuşit să o prindă de braţ şi să o sprijine, probabil că s-ar fi rostogolit pe jos ca o minge de lînă cenuşie şi de muselină. Tribul îi văzuse acum şi copiii au sosit primii, dansînd în jurul lui Adam de parcă el ar fi fost un cimpoier şi punîndu-i întrebări într-un amestec de engleză şi dialect, jargonul care devenise o posibilitate de comunicare intertribală, cu mult înainte de sosirea albilor. Un băieţel l-a apucat pe Adam de mînă, cu ochii negri strălucind.

– Kloochman? a ţipat el grăbit, indicînd-o pe Banner. Marele doctor este căsătorit?

Adam a rîs şi a scuturat din cap.

– Ce a spus? l-a întrebat Banner în şoaptă.

Adam a privit-o poznaş şi oarecum tandru.

– Nu contează, O'Brien. O să-ţi explic mai tîrziu.

– „Ub-ran" ! a exclamat copilul triumfător.

– Ce-i aia „ub-ran"? a insistat Banner în timp ce războinicii şi nevestele de indieni se tot apropiau într-un număr descurajant de mare.

– Tu eşti aia, Trifoiaş, i-a răspuns. Băiatul încearcă să-ţi pronunţe numele „O'Brien".

Intrînd în panică, Banner a privit hoarda indienilor care se apropiau.

– Sînt periculoşi?

– Numai în cazul în care accepţi o invitaţie la masă.

– Doar nu sînt canibali! a ţipat Banner cu toate că nu era total convinsă.

Adam a chicotit.

– Nu, în schimb sînt nişte bucătari grozavi. Avansează, Ub-ran. Te aşteaptă exerciţiul fermecător al practicării medicinei la periferie.

Mulţimea punea deja mîinile pe ei şi un bărbat pe care Banner ar fi jurat că îl mai întîlnise sau văzuse şi altă dată a păşit în faţă şi a apucat-o de manta cu o mînă nu prea curată.

– Kloochman? a zîmbit, privindu-l atent pe Adam.

Adam a rîs din nou, teribil de amuzat, cu capul dat pe spate şi sălbaticul a fost încîntat de cele auzite.

– Ferească Dumnezeu!

Banner nu mai suporta faptul că nu înţelegea despre ce era vorba.

– Ce înseamnă „Kloochman"? a şoptit enervată.

– Soţie, i-a răspuns Adam fără a-i da importanţă.

Banner s-a încordat, dar chiar şi mîndria ei rănită nu a făcut-o să se îndepărteze de siguranţa îndoielnică pe care i-o oferea vecinătatea doctorului Corbin.

– Ideea de a fi soţia ta mi se pare la fel de neplăcută ca şi ţie, i-a răspuns plină de demnitate.

Adam a chicotit dînd din cap şi s-a cufundat de îndată într-o discuţie întortocheată şi ininteligibilă cu indianul – Banner îşi amintise tocmai că el fusese bărbatul care-i gonise pe copiii din Port Hastings care îl necăjiseră pe chinezul cel mărunţel – şi tare şi-ar mai fi dorit să înţeleagă limbajul „chinook" şi ce-şi vorbeau ei. Ca să-ţi găsească o ocupaţie, Banner şi-a îndreptat atenţia spre copiii care erau goi, în ciuda frigului, şi s-a cutremurat. Aşa cum erau, în centrul unei mulţimi de

piei roşii, ea a îndrăznit să întrebe:

– Cum de pot suporta frigul ăsta fără haine pe ei?

– Sînt antrenaţi de secole, a răspuns Adam. Însă dacă nu poţi vorbi ca lumea în limba lor „chinook", fii drăguţă şi închide guriţa ta adorabilă. E nepoliticos să conversezi într-o limbă pe care gazdele tale n-o pricep.

– Dar şi tu ai vorbit englezeşte.

– Cînd?

– Acum o clipă. Ai zis „ferească Dumnezeu!" şi bărbatul a înţeles.

– N-a prea înţeles. Fii cuminte, Trifoiaş, altfel o să te vînd pentru două capre şi un coş cu mere.

Banner s-a înroşit şi şi-a muşcat buza de jos, redusă la tăcere pentru moment. Înaintînd spre pragul unei colibe care nu avea decît o cortină din piele de urs pentru a fi apărată de vîntul rece, un bărbat mai tînăr s-a apropiat îngîmfat datorită pieilor de cerb şi a panglicilor care-l împodobeau. A început să-i vorbească lui Adam în limba „chinook" rapid şi pe un ton înăbuşit. Adam l-a ascultat atent şi i-a răspuns cu blîndeţe. A fost menţionat din nou cuvîntul „soţie" şi Adam a refuzat propunerea. Indianul a privit-o pe Banner de parcă ar fi cîntărit-o, mîngîindu-i cu ochii negri părul acela de foc, apoi iar a pledat. Adam s-a întors rînjind spre ea.

– Mi-a oferit patru somoni uscaţi şi o canoe de cedru în schimbul tău. Tu ce îmi oferi în loc?

Banner s-a înroşit şi s-a apropiat mai tare de Adam, deşi era mai sigură ca oricînd că îl ura din suflet.

– Poftim?

– Tu ce-o să-mi dai ca să nu accept tîrgul?

– Scîrbosule, i-a răspuns Banner.

Străduindu-se să nu i se vadă amuzamentul, Adam

şi-a întors ochii albaştri spre indian, vorbind pe un ton încărcat de scuze. Războinicul a părut dezamăgit şi a plecat de lîngă ei. Dar ceilalţi bărbaţi ai tribului se grăbeau să discute şi ei cu Adam, aşa că l-au atras în colibă, lăsînd-o pe Banner uluită, afară printre femei. Ele au înconjurat-o rapid, punîndu-i mîinile pe haine, zîmbindu-i timid, arătîndu-i coşurile pline de care erau mîndre. Banner se înduioşase căci, la urma urmei, ele făceau parte din poporul lui Jenny, iar cultura lor era străveche şi merita tot respectul. Totuşi, după o vreme, Banner şi-a pierdut răbdarea. Din colibă se auzeau rîsete în permanenţă, iar Adam nu mai ieşea. De ce veniseră? De ce nu se ocupau de pacienţi? Cu trusa medicală care îi atîrna greu în mînă, Banner s-a îndreptat spre o colibă din piatră aflată lîngă apă.

– Ce e asta?

I-au răspuns mai multe femei, dar numai una în englezeşte.

– Poporul meu îndepărtează boala în coliba asta – „tamanous", spiritele rele, i-a explicat o femeie mai vîrstnică, îmbrăcată într-o rochie foarte largă din satin maroniu şi un şal peticit.

Din nou „tamanous". Banner s-a înfiorat şi s-a dus pînă în pragul colibei ca să se uite înăuntru. Vocea de lîngă ea a făcut-o să tresară.

– Ei înfierbîntă pietre şi le aruncă în apă rece în interiorul colibei, i-a spus Adam. Iar după ce pacientul a fost bine pătruns de aburi, îl aduc la ţărm şi îl lasă acolo.

Banner era îngrozită, deşi puţin mai uşurată pentru că Adam nu se mai afla tot în coliba aceea a secretelor masculine.

– Sfinţilor din ceruri!

Adam s-a uitat la construcţia din piatră de parcă ar fi putut-o dărîma cu ochii.

– Nu folosesc locul ăsta decît în cazul unei epidemii de vărsat. Plecăm, Trifoiaş?

Ideea era ispititoare, deşi vizitarea taberei indienilor fusese o aventură memorabilă.

– Nu e nimeni bolnav?

Adam a zîmbit şi i-a luat mîna într-a lui, iar contactul acela nevinovat i-a produs lui Banner o plăcere dulce, pătrunzătoare.

– Nimeni nu e bolnav, i-a confirmat el, conducînd-o spre calul şi trăsura ce îi aşteptau pe creasta dealului.

– E adevărat că ţi-au oferit peşte şi o barcă pentru mine? l-a întrebat pe drumul de înapoiere.

Adam a rînjit.

– Da. Tîrguiala a devenit de-a dreptul interesantă în interiorul colibei, dacă vrei să ştii.

– Cît de interesantă?

– Mi-au oferit două femei de-ale lor, un cal şi toate bărcile pe care mi le-aş fi putut dori în viaţă.

Banner şi-a stăpînit zîmbetul.

– De ce n-ai făcut tîrgul?

– Pentru acelaşi motiv pentru care n-am vrut să profit de tine cînd ne-am oprit noi pe drum, i-a spus.

– Şi anume ce motiv? s-a repezit Banner înainte de a se putea înfrîna.

El a ţinut hăţurile cu o mînă, iar cu cealaltă a mîngîiat-o pe Banner pe obrajii înroşiţi de frig.

– Nu aveam dreptul, i-a răspuns răguşit.

Banner şi-a plecat ochii, dar el a forţat-o să-l privească din nou.

– Crezi că nu te-am dorit? a întrebat-o

Banner s-a înroşit mai tare, răspunzîndu-i cu agresivitate:

– Aşa cred, i-a spus.

– Greşeşti, O'Brien. Te înşeli foarte tare.

Banner era nelămurită, deşi o mîngîia ideea că el o dorise. Oare o respectase din pricina relaţiei lor profesionale sau pentru că o considera virgină? Şi, în fond, de ce o deranja? Dintr-o dată lui Banner i s-a făcut o poftă nebună să-i povestească lui Adam despre Sean. Despre bătăile, chinurile şi spaimele îngrozitoare.

– Adam, eu...

Dar mîna lui se îndepărtase de faţa ei, iar ochii lui rătăceau în depărtări. Oare el se gîndea la femeia pe care era sigură că o păstra undeva în împrejurimi, amintindu-şi că ea îl iubea şi trebuia să-i fie credincios?

Banner şi-a înghiţit lacrimile şi amîndoi au rămas tăcuţi pînă au sosit din nou la casa Corbin.

Şi-acolo au ajuns la mijlocul prînzului zgomotos şi puţinele cuvinte pe care le-au schimbat au fost politicoase, neimportante.

Pe istmul Puget era ceaţă şi catargele scîrţîiau în ritmul mareei. Pînzele mari ale vasului Jonathan Lee nu erau necesare.

Royce a apucat balustrada şi a înjurat. Unde dracu' era vîntul? Primul matelot căuta să străpungă cu privirea întunecimea deasă a ninsorii şi a ceţei.

– E un cuter, corect, a spus el. Ne-am ars căpitane, dacă ne prind cu toţi chinezii ăia de sub punte. Dar cu romul şi cu toţi baloţii ăia de lînă? Chiar aşa. Ce-o să fie?

– Eşti sigur că e un cuter de la percepţie? l-a întrebat Temple, întrebîndu-se cum de reuşea bărbatul acela să recunoască ceva cît de cît pe-o vreme ca aceea.

– Am făcut contrabandă cu de toate timp de patruzeci de ani, i-a replicat matelotul. Şi da, domnule, ăsta e cu siguranţă un cuter.

Temple a suspinat. Îl durea capul şi stomacul îi chiorăia, i se zbuciuma ca spuma unei mări agitate.

– Spune oamenilor să arunce peste bord încărcătura, a şoptit.

– Pe toată?

– Pe toată. Şi rapid, fir-ar să fie. Spunînd acestea, Temple s-a repezit în cabina lui şi a trîntit uşa.

Chiar aşa, tot mai auzea urletele chinezilor azvîrliţi peste bord în apele îngheţate de lîngă istm. Încercînd să se consoleze cu ideea că unii vor atinge totuşi ţărmul, în ciuda circumstanţelor, Temple a găsit o sticlă, a deschis-o şi a tras cîteva înghiţituri zdravene. Dacă ar fi existat iadul cu adevărat, s-a gîndit, n-ar fi trebuit să fi fost alcătuit din foc şi smoală. Ar fi fost suficient să fie obligat să retrăiască de nenumărate ori acea zi.

Stewart Henderson s-a întors duminică dis-de-dimineaţă. Era un bărbat mărunţel, grăsuţ, cu o figură de om lacom, cu negreală sub unghii şi cu un sistem complicat de fire care îi susţineau maxilarul la locul lui. Din această pricină vorbea mormăit şi monoton.

– Poţi rămîne cu mare drag aici, micuţă doamnă.

Banner s-a dat înapoi, şi-a dus mîna la gît, apoi şi-a revenit suficient cît să-i poată zîmbi.

– N-aş putea face aşa ceva, i-a răspuns logic.

Doctor Henderson şi-a scuturat zăpada de pe cizme înainte de a intra în casă şi ochii lui decoloraţi au măsurat-o pe Banner scurt, apoi a păşit în micul hoi extrem de curat.

– Cineva a făcut o curăţenie de pomină.

Jenny se evaporase de cum apăruse trăsura doctorului Henderson şi instinctul a avertizat-o pe Banner să nu pomenească de ea. De vreme ce nu putea să se laude pentru înfăţişarea casei, a tăcut pur şi simplu. Henderson s-a prăbuşit într-un fotoliu din faţa căminului, unde stătuse Banner ca să citească aventurile scrise de Melissa, doar cu cîteva secunde înainte. Şi-a scos cu un geamăt cizmele şi s-a făcut comod. De îndată încăperea a fost invadată de un miros puternic de stătut, iar Banner s-a dat înapoi, încreţindu-şi nasul sensibil.

Omul i-a zîmbit cu familiaritate.

– Eşti frumuşică! i-a spus, suferind probabil teribil din cauza firelor. Cea mai frumuşică fată pe care am văzut-o vreodată.

Ceva din Banner a oprit-o să-i răspundă „Mulţumesc", aşa cum ar fi fost de aşteptat. Ea şi-a împreunat mîinile şi s-a întrebat cînd îşi schimbase ţopîrlanul ăia

ciorapii ultima oară.

– Eu... eu înţelesesem că n-o să reveniţi o vreme mai îndelungată, a îndrăznit ea.

Henderson şi-a atins firele cu care era cusut de-a lungul maxilarului şi a încercat să rîdă, însă efortul acesta îl făcea greu de privit.

– E nevoie de mai mult decît lovitura unui mucos precum Corbin pentru a mă scoate pe mine din funcţiune, a zis el.

Oricît de odios era omul ăsta, iresponsabil şi chiar criminal de vreme ce făcuse o operaţie chirurgicală folosind opiumul în loc de anestezic, Banner tot nu putea accepta violenţa lui Adam faţă de el.

– L-am întîlnit pe doctorul Corbin, a zis, nedorind să-şi spună părerea personală.

– Nu mă mir. Prea puţine se petrec în oraş fără să afle şi el. Henderson a încercat să facă pe galantul. Nu te-a deranjat, nu?

– Nu, a minţit Banner. Nu m-a deranjat.

Henderson şi-a scuturat capul cu părul rărit.

– E rău la suflet, Adam Corbin. Rău şi plin de ură.

Banner ştia şi ea cîte ceva, dar s-a stăpînit să zică ceva. Avea poftă să îl şocheze pe omul ăsta.

– Am acceptat să devin parteneră cu Adam, i-a spus.

Bărbatul acela scund s-a holbat la ea.

– Asta-i o greşeală, a afirmat după o pauză.

– Nu cred, l-a contrazis Banner fără a ridica tonul, luîndu-şi haina de pe un umeraş atîrnat pe perete şi îmbrăcîndu-se. Şi-a luat trusa şi a pornit-o spre uşă. O să trimit pe cineva după lucrurile mele, a spus şi s-a văzut în sfîrşit afară, unde era aer proaspăt şi începea

din nou să ningă îndesat.

S-a grăbit spre centrul oraşului, pe jos, socotind în minte de mai multe ori puţinii dolari ascunşi pe fundul trusei ei medicale. Spera că or să-i ajungă pentru a închiria o cameră decentă.

Din nenorocire, Banner s-a ciocnit drept cu Jeff Corbin în pragul unicului hotel din oraş.

– Banner? a gîfîit privind-o cruciş.

Banner s-a întrebat distrată dacă vajnicul căpitan de mare avea nevoie de ochelari.

– Bună, Jeff, i-a spus încercînd să intre pe lîngă el în hotel, dar Jeff n-a lăsat-o.

– Ce faci aici? a întrebat-o cu bruscheţea proprie familiei Corbin.

Banner şi-a plecat ochii.

– Am de gînd să locuiesc aici, a zis. Dacă găsesc o cameră ca lumea.

Jeff a apucat-o de cot cu o putere asemănătoare cu a fratelui său şi a tras-o pe trotuar, unde cei care ieşeau de la micul dejun de duminică, din sala de mese a hoteluiui, nu îi puteau auzi.

– Aici? Credeam că locuieşti...

Banner îşi pierduse răbdarea. Se părea că mereu era deturnată în ultimele zile de către vreun Corbin.

– S-a întors doctorul Henderson, a explodat furioasă, dar pe un ton mohorît. Vrei să stau cu el în casă?

– Sigur că nu. E ridicol. Casa noastră...

Banner a scuturat din cap.

– Nu Jeff, nu pot sta la voi acasă.

– De ce nu? Lucrezi acolo – la spital – vreau să spun.

Onestitatea părea a fi singura cale valabilă, deşi

Banner ar fi preferat să mintă, date fiind circumstanţele.

– Adam stă acolo, i-a reamintit necăjită.

Pe faţa zgîriată a lui Jeff s-a instalat o expresie de înţelegere combinată cu o suferinţă reţinută. Totuşi nu voia să cedeze.

– Hai înăuntru să vorbim, te rog.

Sala de mese a hotelului era un loc modest care dădea spre apă, iar feţele de masă şi tacîmurile erau curate. Banner a suspinat uşor cînd chelnerul a aşezat în faţa lor nişte căni mari cu cafea.

– Banner, a început blînd Jeff, apucîndu-i frăţeşte o mînă, tu îl iubeşti pe Adam?

Ea i-a observat distrată zgîrieturile de pe încheieturile degetelor, apoi s-a străduit să i se uite în ochii aceia albaştri ca cerneala. Ochi la fel ca ai lui Adam.

– Nu ştiu, s-a eschivat.

– Atunci?

Banner s-a înroşit. Pentru Dumnezeu, ce dorea el să-i spună?

– Sînt unele probleme.

Rînjetul lui Jeff era compătimitor şi total dezarmant.

– Cu Adam sînt întotdeauna probleme, a zis. Dar e un om bun, Banner.

Ea s-a uitat la rănile lui cu intenţie.

– Uite ce ţi-a făcut ţie, Jeff. Deşi nu contează, uite ce i-a făcut doctorului Henderson.

Jeff a zîmbit şi vînătaia verde-gălbuie de pe obraz aproape că i- a ascuns ochiul drept.

– Nu din pricina temperamentului lui eşti tu îngrijorată, Banner, nu-i aşa? a întrebat-o cu o perspicacitate neaşteptată. Probabil ştii că toţi fraţii se mai bat uneori şi, fiindcă şi tu eşti doctoriţă poţi înţelege ce-a

simţit el văzînd cum moare cineva în chinuri teribile din cauza ignoranţei crase.

– E din cauza femeii, a mormăit Banner fără voie.

– Ce femeie?

Banner s-a făcut roşie ca focul în obraji. Ce lăsase să-i scape pe gură? Bănuiala ei că Adam avea o femeie şi poate chiar nişte copii ascunşi pe undeva, nu reprezenta un fapt, ci doar un zvon neconfirmat. Chiar dacă deducţia era corectă, ce drept avea ea, care îl cunoştea pe Adam doar de cinci zile, să se implice?

– Banner, a continuat blînd Jeff.

Spre disperarea ei, acum o podidiseră lacrimile.

– Te rog, îmi cer scuze, nu am dreptul...

– Sigur că îl iubeşti, a zis Jeff pe un ton molcom, dar hotărît. Aş fi un...

Conştientă că trebuia să rămînă demnă, Banner a apucat un şerveţel împăturit de pe masă şi şi-a şters lacrimile.

– Sînt o mare tîmpită, s-a lamentat mai mult pentru sine decît faţă de Jeff.

– Nu, a chicotit el.

– Am fost întotdeauna cu picioarele pe pămînt!

El a dat din umerii aceia laţi.

– Iubirea pentru Adam te-a schimbat?

– Da. S-ar părea că habar nu mai am pe ce lume trăiesc. Întîi simt ceva, apoi altceva...

– Şi tu crezi că el are o femeie.

Banner căuta prin minte ceva de spus şi nu găsea nimic. În final, s-a mulţumit să dea din cap. Ochii lui Jeff priveau în zare de parcă ar fi putut zări ceva în depărtare prin ninsoarea care se cernea fără oprire. Poate că îşi aducea aminte de accidentul care îl lăsase fără

tată şi poate încerca să-şi aleagă cuvintele pentru a-i spune lui Banner că Adam avea pe cineva. N-a mai putut afla nimic căci, înainte ca Jeff să vorbească, Adam în persoană s-a ivit lîngă masă.

– M-am lămurit, a zis el, cu o expresie de ferocitate reţinută pe chip.

Jeff s-a uitat cu obrăznicie în ochii lui Adam.

– Nu face pe idiotul, Adam, i-a spus. Banner se gîndea să se mute aici, acum că Henderson s-a întors din călătorie, iar eu încercam s-o conving să piece.

Încordarea ciudată din umerii lui Adam a slăbit şi el s-a lăsat greoi într-un scaun la masa lor.

– Jenny mi-a povestit despre Henderson, a recunoscut uşor stînjenit.

Şi el o să insiste că hotelul e prea departe de locul ei de muncă sau că nu e prea indicat, sau...

– Cred că ar trebui să locuiască aici.

Fraza a izbit-o pe Banner O'Brien ca o piatră în inimă, aşa că a rămas fără grai. Jeff nu s-a lăsat.

– Ce zici?

Adam a dat din umeri cu o nepăsare exagerată, evitînd ochii lui Banner.

– În majoritatea timpului, tu, Melissa şi cu mama, sînteţi plecaţi. Eu stau singur, doar cu Maggie. Ce-o să zică lumea din oraş despre Trifoiaş dacă va sta acolo?

Era o logică de fier. Şi Banner o folosise pentru a se hotărî să-şi ia o cameră la hotel. Cu toate astea, vorbele lui o răneau profund.

Adunîndu-şi întreaga demnitate, Banner şi-a stăpînit emoţiile, s-a scuzat şi s-a dus să se intereseze de cameră. După o jumătate de oră, i se adusese cufărul şi tocmai se simţea liberă să se aşeze pe patul de fier ca

să plîngă, cînd a apărut Jenny.

– Tu îi aparţii lui Adam, i-a spus moale fata, dîndu-şi jos haina imensă de lînă şi ţinînd-o de braţ în timp ce se plimba prin încăpere.

Banner s-a aşezat pe pat şi a clătinat încet, cu tristeţe, din cap.

– Unde o să te duci acum, Jenny?

Jenny a zîmbit dînd din umerii rotunzi.

– Înapoi la domnişoara Callie Maitland acasă, desigur. Eu lucrez pentru ea.

Spre ruşinea ei, Banner nu se gîndise să o întrebe pe Jenny despre viaţa ei – unde lucra, ce făcuse, ce spera şi ce regreta. Fata fusese pur şi simplu o prietenă la nevoie. Jenny îi intuise gîndurile:

– Ţi-ai închipuit că Adam m-a invocat şi eu am apărut precum un „tamanous"? a tachinat-o.

– Nu, Jenny, nici gînd, iartă-mă!

Fata s-a aşezat alături de Banner.

– Totul o să fie bine, află, i-a spus înţelegătoare.

Nimic nu fusese bine din clipa în care-l întîlnise pe Adam Corbin, dar Banner n-a spus asta. N-avea rost s-o încarce pe prietenă cu proasta ei dispoziţie.

– Da, a răspuns ca un ecou. Totul o să fie bine.

Jenny s-a ridicat şi şi-a pus haina.

– Domnişoara Callie locuieşte pe Harbour Street, i-a spus liniştită. Strada Harbour, numărul 5. O să vii să mă vizitezi, Banner?

Banner a strîns mîna puternică de culoare ciocolatie.

– Sigur că da.

După o clipă, uşa se închidea în spatele lui Jenny cu un zgomot uşor.

Melissa se plimba energic pe podeaua aspră din camera lui Banner şi tocurile ei se auzeau bocănind cu putere.

– Adevărat că îţi place cum scriu, Banner? a cîntat ea. Doar n-o să-mi spui că trebuie să mai încerc, nu?

Copila era decisă, energia ei era contagioasă.

– N-aş fi în stare să te mint, Melissa, i-a răspuns Banner. Cred că eşti foarte talentată.

Ca argintul viu, Melissa a sărit la alt subiect.

– N-o să locuieşti aici, nu-i aşa?

– Trebuie să stau undeva.

– Locuieşte la noi acasă. Fir-ar să fie, acolo putem adăposti şi- o armată.

Banner a scuturat din cap, deşi şi-ar fi dorit într-un fel să stea în casa aceea, atît de deosebită, de pe culmea dealului.

– N-ar fi decent.

– Decent! a pufnit Melissa.

– Da, decent, a insistat fermă Banner. Să-ţi amintesc că, de îndată ce se termină vacanţa, eu şi fratele tău am rămîne singuri acolo?

– Maggie e mereu pe-aproape.

Banner şi-a scuturat din nou capul.

– Ce pedantă eşti, doctor Banner O'Brien! Cum o să se desfăşoare idila voastră dacă tu şi Adam nu staţi aproape?

Banner a dat din umeri într-un fel de indiferenţă. Melissa părea foarte dezamăgită, dar şi-a revenit stră-

fulgerată de inspiraţie.

– Ştiu! Poţi sta acolo măcar pînă plecăm noi ceilalţi! Poţi dormi în camera mea şi...

– Melissa.

– Măcar vii la cină? Keith ne aşteaptă jos ca să ne ducă acasă, iar mama speră că o să vii.

Se părea că nu avea de ce refuza numai pentru a-l evita pe Adam. La urma urmei, în zilele următoare va lucra împreună cu el pe baze legale. Pe deasupra, se simţea singură şi îi era frig în cămăruţa aia de parcă s-ar fi aflat în exil.

– Perfect, a zis Banner, iar inima i-a bătut cu voioşie de parcă şi ea, nu numai Melissa, s-ar fi dus acasă.

Tatăl Francellei stătea de cealaltă parte a mesei la masa familiei Corbin şi zîmbea cu zîmbetul lui de senator.

– O doamnă doctor! a bubuit vocea lui. Mă rog, mă rog. Francelle mi-a povestit, dar recunosc că nu am crezut-o.

Katherine îl tot aţîţase în timpul mesei pe reprezentantul districtului la legislatura teritorială cînd într-o privinţă, cînd în alta. Acum, ea îi zîmbea lui Banner, apoi lui Adam şi senatorului.

– Nu-i ciudat, Thomas, că o femeie poate exercita medicina în statul ăsta, dar i se refuză dreptul la vot?

Thomas Mayhugh părea îndurerat în timp ce una din mîinile lui grăsuţe s-a îndreptat cu nervozitate spre

lanţul ceasului atîrnat de-a curmezişul stomacului.

– Ţi-am mai spus, Katherine, eu însumi am prezentat un amendament care ar garanta sufragiul pentru femeie şi... femei şi...

Katherine s-a aplecat spre el.

– Femei şi corcituri, Thomas.

Senatorul Mayhugh a fost salvat de fiica lui, care a aruncat o ocheadă veninoasă în direcţia lui Banner şi a zis:

– Cred că femeile ar trebui să stea acasă pentru a face copii. De ce ar trebui să ne sinchisim de dreptul la vor cîtă vreme soţii noştri ne-ar impune să facem aceeaşi alegere ca şi ei?

Nimeni n-a zis nimic, iar Francelle şi-a mutat privirea de la Banner spre Adam.

– Ce părere ai, Adam? Ar trebui să voteze şi femeile?

Adam a zîmbit.

– Unele dintre ele, a zis cu o ironie dulceagă. În plus, cîtă vreme locuiesc în casa asta, nu e o întrebare cinstită.

Katherine îşi privea fiul cu interes şi oarece umor.

– Nu ţi-ai făcut consultaţiile, iubitule, i-a spus. Cine se pricepe să vorbească mult fără a spune nimic face politică, nu medicină.

Adam şi-a ridicat amuzat paharul cu vin.

Capitolul 5

Coborîşul pe colină înspre Port Hastings părea mai periculos decît în orice altă noapte, mai cu seamă cînd Adam Corbin se afla cu hăţurile trăsurii în mînă. Ca de obicei, Banner făcea conversaţie pentru a nu fi atentă la drum.

– Doamna Corbin avea dreptate, a îndrăznit ea să spună. Nu ai răspuns efectiv la întrebarea dacă femeile ar trebui sau nu să aibă dreptul la vot.

El a privit-o – ştia asta după mişcarea capului – dar chipul îi era ascuns în umbră.

– Nu sînt împotriva sufragiului, O'Brien, i-a răspuns.

– Dar nici în favoarea lui, de altfel, nu?

Adam părea a fi concentrat asupra conducerii pe dealul abrupt.

– Cîtă vreme femeile dau socoteală în faţa legii, cred că ar trebui să se bucure şi de drepturile pe care legea le prevede.

Banner s-a încruntat.

– Cei mai mulţi bărbaţi nu au aceeaşi părere, totuşi. De ce , Adam?

El o privea din nou.

– Este în joc prohibiţia. Oamenii au în vedere o

armată a lui Canie Nations, ajungînd pe listele electorale, cu bîtele în mînă. Şi cînd băutura va fi scoasă de sub incidenţa legii, prostituţia nu va rămîne departe.

Banner a tăcut şi s-a înfundat mai tare sub cergă din pricina vîntului care învîrtejea zăpada de jur împrejurul trăsurii. Cît de bine aveau în vedere bărbaţii cele două plăceri favorite, s-a gîndit numai pentru sine.

– Vorbeşte cu mine, O'Brien, a zis Adam cînd ajunseseră deja la poala dealului şi îşi continuau drumul spre cartierul comercial. Hotelul lui Banner se afla la o distanţă de două străzi.

– Mă gîndeam doar cît de egoişti pot fi bărbaţii, i-a răspuns cu onestitate. Cum se poate să le refuzi unor persoane adulte nişte drepturi simple, elementare, numai pentru a bea rom şi...

Adam a izbucnit în rîs şi a oprit trăsura sub lumina aurie a unei lămpi de stradă din faţa hoteluiui.

– Şi mai ce?

Ea s-a înroşit de furie, dîndu-şi seama prea tîrziu cu cum o ademenise el. Iar ea muşcase momeala.

– Ştii la ce mă refer! i-a şuierat.

Cu frîiele trăsurii în mîna dreaptă, el şi-a ridicat braţele într-un gest comic de predare.

– Nu trage, O'Brien, ai milă. Cînd sînt în preajma ta îmi vine să mă refer la multe.

Banner a aruncat cît colo cerga şi s-a dat jos din trăsură fără nici o ceremonie.

– Cară-te acasă! i-a strigat.

– Hai cu mine, i-a răspuns el.

Banner s-a făcut roşie ca para focului, s-a răsucit şi a pornit-o ca o furtună spre hotelul primitor, urmărită de hohotele de rîs ale lui Adam.

Cu fiecare zi care trecea, ninsoarea se întețea, așa că acoperișuriie caselor gemeau sub greutatea zăpezii, copiii nu mai mergeau la școală, iar vapoarele nici nu mai soseau, nici nu mai plecau în Port Hastings.

Banner nu se simțea în largul ei cu toate că era foarte ocupată cu pacienții din spital și cu consultațiile ocazionale la domiciliu pe care le făcea împreună cu Adam. Parcă o apăsa ceva, la fel cum zăpada coplesise acoperișurile și cotețele găinilor.

Prin contrast, atmosfera din casa Corbin era zgomotoasă și sărbătorească. Secretele nu fuseseră dezvăluite, crengile de brad fuseseră adunate, cîntecele fuseseră cîntate. Se dovedise că Clarence King, jucătorul care avusese un cuțit înfipt în mînă poseda o voce plăcută de bariton. Ca să scape de asta, Banner s-a dus la bucătărie, la Maggie, în acea după-amiază furtunoasă din douăzeci și trei decembrie.

O femeie solidă cu ochii veseli și cu părul cenușiu în dezordine, Maggie McQuire, întindea coca de plăcintă pe o masă de lîngă foc și fredona un fel de imn.

– Nu-i zîmbești bătrînei Maggie? a întrebat întrerupîndu-și cîntecul pentru a-i zîmbi lui Banner. Banner s-a servit cu cafea de pe sobă, apoi s-a dus să se așeze necăjită pe bancheta din apropierea cuptorului. Căldura focului puternic care trosnea părea să existe numai dincolo de cealaltă parte a unei bariere invizibile.

– Mă tem că nu-mi prea vine să zîmbesc, a zis.

– Ți-e dor de ai tăi?

Nu existau rude după care să tînjească; Banner de-abia de-şi amintea părinţii, iar bunica ei care o crescuse, murise cu mult înainte de a se căsători cu Sean.

– Oare se va opri vreodată ninsoarea? a şoptit pentru a evita întrebarea lui Maggie şi a se încrunta la festrele bordate cu alb.

– Da, a zis Maggie, continuîndu-şi treaba dar mîngîind-o pe Banner cu vorbele ei. Eu o să mă opresc din lucru şi atunci o să apară soarele. Fraza cu dublu înţeles a mai remontat-o pe Banner puţin.

– Păi faci tot felul de bucate de zile în şir, a observat ea. N- ai obosit?

– Am de gînd să obosesc în ziua de Crăciun, i-a spus Maggie. Pînă atunci nu îndrăznesc nici să-mi trag sufletul. A ridicat din umerii dolofani. Mă simt de parcă toată familia ar fi în jurul meu. Crăciunul n-ar avea sens dacă eu n-ar trebui să îi izgonesc pe băieţii ăia de lîngă borcanul de dulceaţă în fiecare minut.

Banner a zîmbit; de astă dată era un zîmbet sincer, fără efort, iar chipul i se luminase.

– Îi iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

Maggie a încuviinţat.

– Şi pe Melissa, normal. Băieţii sînt însă ceva deosebit pentru mine – Adam mai cu seamă. A fost o vreme cînd nu îl aveam decît pe el. Întotdeauna părea înfometat cînd era copilaş, aşa era Adam. Îţi dai seama de ce şi acum îmi place să fac mîncare pentru el.

– Aşa de înfometat era? a întrebat Banner.

Maggie a dat din cap.

– Laptele mamei lui nu i se potrivea şi am crezut că Adam n-o să trăiască pînă o să împlinească un an. Şi poate că n-ar fi trăit dacă n-ar fi fost bătrîna Martha

Washington.

Martha Washington? Banner era gata să pună întrebarea cînd şi-a amintit obiceiul de a le da indienilor nume de oameni albi faimoşi.

– Şi ea ce a făcut?

– A venit drept la uşa cabanei într-o zi şi a spus cum că auzise că noi avem un copilaş bolnav. Domnişoara Katie era înlăcrimată şi Daniel era plecat pe undeva – aşa că eu eram pe aici, deşi aveam şi un soţ pe vremea aia, iar Adam ţipa gata să moară. Bătrîna Martha l-a luat drept în mînă, aşa a făcut. De cum a descoperit că nu supsese la sîn, a făcut o fiertură din scoici proaspete şi i-a dat lui zeama. Din asta a trăit pînă cînd a făcut zece luni.

Banner şi-a imaginat cabana micuţă şi pe tînăra mamă nepricepută şi s-a gîndit cît de multe lucruri s-au schimbat din vremea aceea.

– Daniel a fost soţul doamnei Corbin?

Maggie a încuviinţat.

– Era un tip chipeş, chiar dacă dificil şi îi plăcea la nebunie să facă bani. La vremea cînd s-a născut Keith, Daniel avea patru vapoare străbătînd mările şi începuse şantierul naval şi moara. Au construit casa asta chiar aici în jurul cabanei.

Banner tocmai îşi căuta un răspuns cînd uşa dinspre sala de mese s-a deschis brusc şi a intrat Adam. I-a trîntit un rînjet asociatei lui, apoi şi-a băgat un deget îndoit în umplutura din gem de piersici a lui Maggie.

– Mai pune tu mîna, că te altoiesc! l-a ameninţat Maggie, agitînd cu ambele mîini făcăleţul plin de cocă.

Adam a sărit înapoi într-o disperare comică şi apoi s-a aşezat pe canapea alături de Banner.

– Iar te eschivezi, O'Brien? i-a aruncat el. Banner i-a dat cu cotul în coaste.

– Mă eschivez, aşa? Eu, doctore Corbin, am fost toată dimineaţa în spital, tratînd pacienţii şi curăţînd intrumentarul. Tu, pe de altă parte...

Adam a rîs.

– Nu-i vina mea dacă Jeff şi Keith au vrut să analizeze fiecare brăduţ dintre locul ăsta şi Portland înainte de a alege pomul de Crăciun.

– Vorbind despre asta, l-a întrerupt Maggie şi i se vedea iritarea pe faţă şi în mişcările braţelor, ai de gînd să fii aici mîine, sau te duci iar de capul tău?

Subit, dispoziţia sărbătorească a dispărut din ochii lui Adam.

– O să plec de dimineaţă, ca de obicei, a zis furios, ridicîndu- se în picioare şi nemaibăgînd-o în seamă pe Banner. Să ai hrana pregătită.

Supărarea lui Maggie părea să fie la fel de mare ca a lui, însă ea a dat din cap şi s-a răzbunat pe coca de plăcintă. Adam s-a întors şi a ieşit din bucătărie, lăsînd-o pe Banner să îşi tragă propriile concluzii în legătură cu planurile lui pentru Crăciun. Cînd l-a întîlnit din nou în grădină, Adam examina mîna lui Clarence King. Pentru că şi ea făcuse asta de mai multe ori, ştia că rana se vindeca fără infecţie. De fapt, acum că depăşise şocul de a fi fost înjunghiat, Clarence putea să iasă din spital. Probabil că Adam îl ţinea acolo numai pentru că era Crăciunul şi tînărul nu avea unde să se ducă. Banner s-a dus la fereastra din faţă a secţiei de spital, care dădea spre Port Hastings şi spre portul liniştit acuma, prea mîndră ca să se apropie de Adam şi să riste o conversaţie. Francelle şi Melissa erau în

grădină rîzînd şi jucîndu-se cu o pungă de zăpadă, iar vocile lor răsunau ca nişte clopoţei în aerul friguros. Banner de-abia de le vedea sau auzea. Se gîndea la femeia pe care Adam urma s-o viziteze a doua zi, femeia pentru care lua provizii. Oare era frumoasă? Oare el o iubea? Şi-a muşcat buza de jos. Probabil că era o femeie foarte deosebită, femeia lui Adam, oricine ar fi fost, dacă el avea să părăsească o casă atît de minunată şi familia în zorii zilei de Crăciun pentru a-şi petrece timpul cu ea. La distanţă s-a auzit un fluierat şi sunetul s-a amestecat cu rîsul zgomotos al fetelor, toate astea combinîndu-se şi făcînd-o pe Banner să se simtă singură. Şi-a ridicat bărbia totuşi şi s-a gîndit în continuare la femeia lui Adam. O să ţi-l iau, a bodogănit. Ea, Banner O' Brien, care nu-şi dorise să mai aibă nici un alt bărbat, acum rîvnea la iubitul altcuiva.

– Trifoiaş?

S-a întors încetişor, nedorind să se afle în faţa lui Adam, dar ştiind că nu avea de ales.

– Cum se simte Clarence? a întrebat fără rost.

Adam a rînjit şi şi-a încrucişat braţele pe pieptul larg, cu capul înclinat într-o parte.

– Se vindecă frumos, i-a răspuns el, iar ochii lui albaştri, întunecaţi, au mîngîiat-o cu o duioşie amuzată. Oare ghicise la ce se gîndea ea? Banner s-a înroşit puţin, rugîndu-se să nu fi ghicit.

– Continuă să ningă, a constatat cu un dezinteres care a deranjat-o chiar şi pe ea.

Ochii de culoarea indigoului au rîs spre Banner, dar cu blîndeţe.

– Da, Trifoiaş, într-adevăr continuă să ningă. El şi-a vîrît mîna în buzunarul vestei cenuşii de mătase şi a

scos un plic. Poftim. Este salariul tău pe o lună.

Ochii lui Banner s-au mărit cînd a luat plicul; era plin cu bani.

– Nu am lucrat o lună, i-a reamintit, dar se bucura totuşi. La urma urmei, Crăciunul venea peste două zile şi o să-l petreacă aici, cu familia aceasta; fusese disperată pentru că nu putea aduce nici cel mai mic dar pentru cei care aveau grijă de ea.

Adam a dat din umeri.

– Cred că pot să am încredere în tine că n-o să pleci înainte de a se termina luna, nu, O'Brien?

Banner a numărat banii din plic cu discreţie. Erau cinci bancnote de douăzeci de dolari – o sută de dolari! Slavă cerurilor, fusese norocoasă să cîştige atît de mult, exact cît cîştigase într-un an lucrînd pe cont propriu.

– Nu e prea mult numai pentru o lună?

Rînjetul lui Adam s-a transformat într-un zîmbet uşor.

– Nu prea, considerînd rigorile unei munci ca acestea. Deocamdată a fost uşor, O'Brien, dar prima oară cînd secţia asta o să fie plină şi cînd vom avea pacienţi peste tot, tu o să fii cea care vei cere o mărire a salariului.

Banner s-a uitat în jos la bani şi s-a gîndit la un şal frumos din dantelă pe care îl văzuse în fereastra unui magazin – aşa ceva i-ar veni grozav doamnei Corbin. Şi s-a gîndit la agenda frumoasă, îmbrăcată în piele pe care dorea să o cumpere pentru Melissa. Dintr- odată starea ei proastă s-a risipit.

– Ia-ţi cîteva ore libere, a zis Adam şi ea a înţeles că bărbatul îi citea gîndurile. Jeff este pe undeva pe aici – sînt sigur că îl poţi convinge să te ia în oraş.

Banner s-a repezit să-şi ia mantaua atît de repede,

încît Adam a izbucnit în rîs. S-a răsucit în direcţia casei principale, încîntată.

– Mulţumesc, i-a spus.

Adam a dat din umeri şi s-a întors în altă parte. Jeff era în sufragerie, supraveghind felul în care se punea la locul lui pomul de Crăciun, frumos mirositor. O mişcare de dincolo de crengile bogate i-a arătat că mai era şi altcineva de faţă – Keith?

– Ferestrele, fir-ar să fie, în faţa ferestrelor! a lătrat fiul mijlociu al Katherine Corbin. Crengile minunat mirositoare s-au deplasat şi a devenit în sfîrşit uşor de recunoscut vocea lui Keith, deşi înăbuşită.

– Nu pot vedea ferestrele! a repetat el. Vrei să-mi spui dacă să îl dau la dreapta sau la stînga?

– La tribord, i-a dat indicaţia Jeff, cu mare nerăbdare. Copacul de doi metri a rămas pe loc, apoi s-a mişcat, cîţiva centimetri la dreapta.

– Tribord, a bodogănit vocea din pom. Este sufrageria, idiotule, nu puntea de la vaporul *Doamna Mărilor!* Banner se simţea prea încîntată de scenă pentru a-şi anunţa prezenţa, dar un hohot de rîs i-a scăpat şi Jeff s-a întors, rînjind, cu mîinile în şolduri.

– Bună, doctor O'Brien.

– Sînt în faţa blestematelor de ferestre sau nu? a întrebat pomul de Crăciun.

Banner a rîs tare şi i-a dispărut proasta dispoziţie total. Într-un fel, acest spectacol simplu îi readusese bucuria unui cămin.

– Mai dă-l puţin la stînga, a zis ea. Ascultător, pomul masiv a lunecat spre stînga, umplînd încăperea uriaşă cu mireasma lui pătrunzătoare, sărbătorească.

– Aşa e bine? a implorat Keith pe un ton veninos.

– E bine, a confirmat Banner. Pomul s-a clătinat din nou cînd Keith a apărut de după el, arătînd ca vai de lume şi evident enervat. La semnul de voioşie de pe faţa lui Banner, totuşi, a rînjit spre Jeff şi a mormăit:

– Ţi-ai dat seama vreodată că întodeauna Adam primeşte cele mai frumoase daruri?

Jeff a dat din cap şi pentru o clipă ochii albaştri-Corbin arătau îngînduraţi. Banner era zăpăcită de schimbul de cuvinte ininteligibile, dar n-a încercat să le afle sensul. Dorea ca nimic să nu-i strice strălucirea acelei zile.

– Fratele tău mi-a spus, a început adresîndu-i-se lui Jeff, că ai putea să mă duci în oraş. Vreau să fac nişte cumpărături.

Jeff i-a făcut o plecăciune prefăcută.

– La dispoziţia dumneavoastră, Milady, o să aduc imediat trăsura cea mare.

– Mai bine trăsura cea mică, a zis Banner care nu era obişnuită cu luxul.

– Nu-i pentru tine, i-a replicat Jeff cu emoţie în voce, luîndu-i mîna şi sărutîndu-i-o cu delicateţe.

Keith a dat ochii peste cap, apoi şi-a pironit privirea caldă, ghiduşă asupra lui Banner.

– Scuză-l pe fratele meu, te rog, i s-a adresat. Vezi tu, uneori Jeff confundă secolele, se schimbă, în faţa ochilor noştri din căpitanul de vapor model într-un pirat fanfaron. Unii dintre noi bănuim chiar că el ar fi în stare să stea la capătul vasului cu o ceată de piraţi şi să agite prin aer o sabie.

– Mai bine du-te şi te culcă, sau fă ceva, i-a întors-o Jeff din colţul gurii, fără a-şi lua ochii de la Banner. Trebuie să plăteşti, O'Brien, ca să te însoţesc astăzi.

Banner nu s-a speriat de atîta lucru; bărbatul ăsta

nu era periculos, cel puţin nu pentru ea.

– Şi cum să-ţi plătesc?

– Trebuie să mă laşi să-ţi ofer o cină.

– S-a făcut, a fost ea de acord. Keith i-a dat cu cotul în coaste fratelui lui.

– Sper că o să trăieşti pînă la adînci bătrîneţi, i-a spus misterios şi apoi a dispărut.

După un sfert de oră, Banner era aşezată confortabil în trăsura cea mare a familiei, cu un pled strălucitor acoperind-o pe picioare. Jeff stătea uşurat în scaunul de pe partea cealaltă, deşi spaţiul mic nu îi ajungea masivităţii lui. S-au dus întîi la hotelul lui Banner, de unde ea şi-a luat cea mai frumoasă rochie – o rochie de tafta bleu care fusese ţinută prea mult timp împachetată şi avea nevoie să fie călcată. Cînd au dus îmbrăcămintea la spălătoria lui Wung Lo, au decis să se ducă şi la magazinul general. Presupunînd că Banner ar fi dorit să facă singură cumpărăturile, Jeff a plecat la treburile lui. Mărfurile erau frumos expuse, iar din soba mare din capătul magazinului radia căldura. Mirosurile condimentelor, al bomboanelor de mentă, al săpunului şi mirosul de funigine umpleau locul. Pe tejghea se aflau baloţi de mătăsuri strălucitoare, amestecate cu lîneturi şi pînzeturi de bumbac. Cepe verzi, enorme, erau vîndute de la o masă de lîngă tejghea, iar păpuşile elegante cu capete de porţelan stăteau între jucării şi trăsurici mici pentru copii. Pentru sărbători, cîte un „Sfînt Nicolae" îmbrăcat ca un fermier sau ca un morar venea şi cumpăra una sau două jucării. Banner cerceta în voia ei, căutînd eşarfa pe care şi-o dorise şi cartea, agenda, punîndu-le apoi în coşul atîrnat de braţul ei, căutînd printre parfumurile cu preţul mai modest pînă a

găsit unul care s-a gîndit că i-ar putea plăcea lui Maggie. După asta, a ales cărţi pentru Jeff şi Keith şi, studiind îndelung marfa de la faţa locului, a ales şi un cadou drăguţ pentru Jenny. Lui Adam nu-i luase nimic. Banner s-a întors la cărţi, dar nici una nu era potrivită. Pe deasupra, se întreba dacă era cazul să-i ofere doctorului Corbin un dar, ţinînd cont de ceea ce simţea pentru el. Dar trebuia să-i ia, desigur, de vreme ce cumpărase cadouri pentru toţi ceilalţi. Încruntîndu-se, Banner a traversat dintr-o parte în alta luînd şi analizînd tot felul de lucruri, punîndu-le apoi la loc.

– Ai probleme? a intervenit o voce masculină în apropierea ei, în timp ce zăbovea în faţa unor tobe indiene de jucărie.

Banner s-a întors gînditoare, ca să privească drept în faţa chipeşă, zîmbitoare a lui Temple Royce.

– Bună, i-a spus.

– Doctor Henderson îmi spune că ai devenit partenera lui Adam Corbin, a remarcat domnul Royce; deşi continua să zîmbească, ceva neplăcut apăruse în adîncurile privirilor lui căprui, copilăreşti. Trebuie să-ţi spun, am fost surprins să aud treaba asta.

– De ce? a întrebat Banner neatentă, neştiind dacă o cutie cu ciocolată ar constitui un dar prea intim pentru Adam, dat fiind faptul că asemenea cadouri se ofereau de obicei între iubiţi.

– Adam nu e un om cu care se lucrează uşor, i-a comunicat domnul Royce, ridicînd o sprînceană.

Banner a zîmbit.

– Nu, nu este, dar este un doctor foarte bun şi cred că o să învăţ o grămadă de la el.

Un muşchi de pe obrazul proaspăt bărbierit al lui

Royce s-a încordat, apoi s-a relaxat.

– Da, a zis, după o pauză lungă şi neplăcută.

Şi-a răsucit păiăria fină în mîinile înmănuşate şi a reuşit să arate elegant, fără să fie în largul lui.

– Ceva nu merge? a întrebat Banner.

– Nu, sigur nu... numai că... mă rog...

– Da?

Domnul Royce şi-a analizat mînecile de la haina îngrijită, udată de fulgii de zăpadă care se topiseră în picături strălucitoare.

– M-aş simţi răspunzător, pentru că eu te-am adus la Port Hastings dacă ceva, mă rog, s-ar întîmpla.

– Ca de pildă? a îndrăznit Banner simţindu-se insultată dar fără a înţelege de ce.

Înainte ca bărbatul să-i poată oferi vreun răspuns, a revenit Jeff, cu mîinile puternice băgate în buzunarele de la haina lui albastră, de căpitan de vapor. Gulerul era ridicat, iar zăpada aluneca pe umerii lui impunători şi ochii îi erau furioşi şi vigilenţi în timp ce îl măsurau pe însoţitorul lui Banner.

– Royce, a spus ameninţător, fără ca Banner să înţeleagă de ce.

Temple a zîmbit cu nervozitate.

– Jeff, i-a replicat, dînd din cap.

Privirea lui Jeff a trecut peste chipul lui Banner şi s-a îmblînzit.

– Ai terminat? a întrebat-o.

Banner era atentă să îşi ţină astfel coşul cu cumpărături încît el să nu poată vedea ce era înăuntru. Voia ca darurile să fie o surpriză.

– Încă nu. Mai poţi zăbovi un minut?

Jeff a dat din umeri.

– O să aştept, a zis.

Cînd Banner s-a dus mai departe, l-a auzit vorbind pe un ton înfierbîntat cu domnul Royce. Era ceva la care ar fi trebuit să se gîndească, şi-a dat seama, ostilitatea aceea voalată dintre prietenul ei şi bărbatul care o convinsese să vină în Port Hastings în primul rînd, însă din pricina darului pentru Adam nu avea vreme să reflecteze prea mult. Şi-a îndreptat atenţia spre tobele de jucărie şi, cu o îndrăzneală delicioasă, a ales-o pe cea mai colorată pentru Adam, în memoria zilei în care vizitaseră ei tabăra indienilor Klallum. Temple Royce părăsise magazinul, iar Jeff rămăsese la o distanţă discretă pînă cînd Banner şi-a făcut cumpărăturile. Vînzătoarea i le-a învelit pe toate în hîrtie groasă, maronie şi i le-a legat cu sfoară. Cîtă vreme a aşteptat în faţa uşii din faţă, privind la ninsoare şi la îmbulzeala de oameni, Jeff a făcut şi el tîrguieli. După ce a vîrît ceva în buzunarul hainei, s-a dus lîngă ea. Era tocmai la ora prînzului şi Jeff i-a arătat cu mîna spre un restaurant de pe partea cealaltă a străzii.

– Ţi-e foame?

Lui Banner îi era foame pentru că nu mîncase de dimineaţă, dar avea intenţia să-şi ia mai întîi rochia de tafta de la Wung Lo. A doua zi, după patinaj, avea să fie o petrecere şi îşi dorea să arate bine, deşi Adam nu va fi acolo. Fiind doctoriţă, Banner ştia că o urgenţă putea interveni oricînd şi trebuia să fie pregătită.

– Aş prefera să ne oprim înainte la Wung Lo, a zis.

Jeff a dat din cap şi i-a oferit braţul.

– Cît de bine îl cunoşti pe Temple Royce?

Jeff a întrebat-o asta pe faţă în timp ce mergeau în direcţia spălătoriei.

– Nu foarte bine, de fapt, i-a replicat Banner, amintindu-şi de animozitatea pe care o simţea între Jeff şi domnul Royce. Nu-ţi prea place?

– Se subînţelege, i-a zis Jeff cu amabilitate.

Arăta ca un băiat care a crescut prea repede, cu zăpada adunată în părul lui lucios, blond ca mierea. Îţi place de el?

Ea a reflectat.

– Nu m-am gîndit niciodată decă-mi place sau nu. Sînt indiferentă, aşa mi se pare. Banner nu îşi dăduse seama că Jeff era într-o stare de tensiune. Acum trupul lui se relaxa vizibil, aşa că ea a înţeles.

– Bun, a zis el.

Deja ajunseseră la uşa lui Wung Lo pe care Jeff a deschis-o pentru ea. În spălătorie mirosea leşinător. Din venele de spălat ieşea aburul şi o maşină pentru frecat rufele făcea un zgomot infernal. Pe rafturi se găseau pachete cu ceai exotic, pungi cu orez şi baloturi de albituri curate, împachetate cu grijă. Wung Lo în persoană a întîmpinat-o pe Banner rînjind şi vorbind apoteotic. Ea nu putea înţelege prea mult din ceea ce spunea el, dar morala fabulei era că rochia ei încă nu fusese călcată. Sub privirile lui Banner şi ale lui Jeff, chinezul a găsit rochia şi a întins-o grijuliu pe o scîndură de călcat. Apoi, întinzînd mîna simultan după un fier de călcat de pe sobă şi umplîndu-şi gura cu apă, a risipit lichidul pe fustele rochiei atît de iubite a lui Banner şi a început s-o calce. Jeff s-a distrat observînd privirea încărcată de oroare a lui Banner.

– Uimitor, i-a spus pe un ton jos, dar desluşit în acelaşi timp.

Ochii lui Banner s-au mărit cînd chinezul şi-a umplut

în mod repetat gura cu apă pe care a scuipat-o pe rochia ei. Mîinile lui mici se mişcau rapid totuşi şi, cînd a terminat, rochia arăta ca nouă.

– Să o trimit acasă la doamna? a întrebat Wung Lo zîmbind.

Banner ar fi vrut rochia imediat, dar s-a gîndit că în orice fel ar fi dus-o acasă tot ar fi şifonat-o. Ea şi cu Jeff mai trebuiau să şi mănînce şi ce puteau să facă purtînd rochia după ei, sub zăpada care cădea mereu? Şi dacă ar fi rezistat ninsorii, cum ar fi rezistat în trăsură?

– Adu-o la Casa Corbin, te rog, a zis Jeff punînd mai multe monezi pe tejghea. Astăzi.

– Astăzi, a confirmat Wung Lo dînd din cap.

Din nou pe stradă, Banner tropăia cu pachetele ei de Crăciun, gîndindu-se să-i dea înapoi lui Jeff banii pe care îi lăsase lui Wung Lo. Jeff şi-a dat seama şi a scuturat din cap.

– Nici să nu te gîndeşti la bani, i-a spus ferm.

Era deja aşezaţi în restaurant cînd ea a reuşit să găsească în geantă numărul potrivit de monezi şi le-a pus pe masă. Jeff nu le-a băgat în seamă tot timpul prînzului care era delicios. Banner nu gustase niciodată ceva atît de bun ca plăcinta subţire de pui care le fusese servită; o consumase pe a ei cu atîta încîntare încît Jeff se oferise să îi mai comande încă una. Banner a refuzat, dar numai după ce şi-a reamintit codul bunelor maniere pentru o doamnă. Mai avea de băut cidrul fierbinte, o substanţă condimentată cu scorţişoară care plutea deasupra şi îi plăcea să o savureze.

– S-ar părea că te simţi bine, a observat Jeff cînd farfuriile goale au fost strînse de pe masă de către o tînără chelneriţă. Banner a zîmbit.

– Eşti o companie plăcută, căpitane Corbin. Eşti un tovarăş plăcut, cu adevărat.

El arăta niţel cam trist deşi i-a zîmbit.

– Adevărat?

Banner l-a asigurat repede că aşa era. Jeff i-a atins rapid mîna şi apoi s-a dat înapoi, gîndindu-se mai bine la ceea ce făcea.

– Sper că nu te-ai supărat pentru că i-am spus lui Wung Lo să aducă rochia acasă la noi. Mama şi Melissa doresc să îţi petreci noaptea acolo. De cînd Melissa atacase acest subiect în stilul ei tenace şi îi smulsese promisiunea că Banner va împărţi camera ei cu ea pînă în ziua de Crăciun, se hotărîse să facă astfel. Era plăcut să ştie că măcar pentru scurt timp nu trebuia să se întoarcă la hotel. A urmat o mică tăcere pe care Banner a întrerupt-o cu un oftat.

– Ce este? a întrebat-o Jeff îngrijorat.

– Am uitat să-i cumpăr lui Clarence un dar!

El a chicotit şi a scuturat din cap.

– Aşa ceva nu se poate. Ce i-ai cumpăra tînărului jucător, Banner?

Ea deja se hotărîse să-i ia un volum din romanul de aventuri al Melissei, dar nu putea spune asta, desigur, cariera de scriitoare a fetei fiind un secret bine păstrat, aşa că a dat din umeri pur şi simplu şi a schimbat subiectul. Au părăsit restaurantul plăcut şi s-au întors la magazin, unde Banner a cumpărat cartea dorită. După aceasta, Jeff i-a spus vizitiului să îi ducă pe chei, unde *Doamna Mărilor* era ancorată. Simţind că Jeff era mîndru de goeleta lui strălucitoare ca un tată de progenitură, Banner a lăudat-o şi a pus mii de întrebări. Interesul ei nu era forţat; ea chiar se întreba cîte locuri

ciudate şi exotice vizitase Jeff cu ajutorul vasului. Fusese chiar o dată în Hawaii, i-a spus, iar tatăl lui fusese marinar împreună cu el.

– După şase luni, a continuat pe cînd coborau de pe puntea de scînduri spre trăsura care îi aştepta, tata s-a înecat într-un accident. Banner i-a mîngîiat braţul şi i-a vorbit cu blîndeţe:

– Deci e bine că a făcut călătoria aia cu tine?

Jeff a dat din cap şi a făcut o mişcare de parcă ar fi vrut s-o mîngîie pe păr, dar s-a oprit. Cu un oftat, a ajutat-o pe Banner să urce în trăsură, apoi s-a urcat şi el. Din cauză că părea a avea prea multe gînduri personale, Banner nu i-a mai făcut conversaţie pe drumul spre casa de pe deal.

Adam se mişca dintr-o parte în cealaltă a secţiei şi, zgomotele paşilor lui se amestecau cu sforăiturile lui Clarence King. Dumnezeule mare, în curînd se întunecă. Unde era O'Brien totuşi? Îşi luase salariul pe o lună şi acum dispăruse din oraş?

– Adam.

S-a oprit auzind vocea fratelui mai mic şi s-a întors cu mîinile în şolduri. Keith a rîs.

– Încerci să descoperi cît de lung e salonul ăsta?

Adam a făcut cu mîna un gest de nerăbdare, dar n-a spus nimic. Intrînd, Keith şi-a încrucişat braţele pe piept şi l-a analizat calm pe fratele lui. Deşi avea părul blond al Katherine şi ochii albaştri, lui Adam i se părea

că semăna cu tatăl lor. Era întotdeauna atît de calm, la naiba şi atît de sigur de toate lucrurile.

– Jeff a rugat-o pe Banner să ia masa cu el, Adam. De-aia nu s-au întors încă.

– Cine ţi-a spus că mă interesează?

– Eu. Ochii albaştri ai lui Keith l-au aţintit pe pacientul adormit. Băiatul arată sănătos. Ce-ar fi să-l laşi pe el şi să vii ca să te bat la şah?

Adam a rîs.

– Ştiu că ai încredere în tine, pastore.

Keith a dat din umeri şi a ridicat o sprînceană.

– N-am nici o încredere, frate mai mare, dar am făcut multă practică de la ultima recoltă. Pe deasupra, tu ai obiceiul să îţi laşi regina neapărată.

Remarca lui l-a făcut pe Adam să se gîndească la O'Brien şi la fratele lui, aşa că s-a strîmbat.

– Iau masa, nu-i aşa? La dracu', doar nu-i dăduse timp liber ca să-l risipească pe mese la restaurant, mai ales cu Jeff.

– Încetează să te mai îngrijorezi, Adam, l-a admonestat Keith, cînd au pornit-o dincolo.

– La masă, a bodogănit Adam, în parte pentru sine şi în parte pentru fratele lui. Dumnezeule, nu avem aici destulă mîncare?

Keith a chicotit.

– Ce suflet romantic mai ai şi tu, a rîs el. Femeilor le place să mai iasă şi în oraş, Adam.

– Mulţumesc foarte mult, părinte, pentru această observaţie înţeleaptă, dar realitatea e că O'Brien lucrează pentru mine şi nu are treabă...

Deschizînd cu o atingere uşoară uşa de la salon, Keith i-a terminat fraza.

– Nu are treabă, adică, să îl placă pe Jeff?

Adam a oftat exasperat.

– Ai de gînd să joci şah? a explodat.

Keith i-a arătat înspre salon făcînd o plecăciune.

– După tine. I-ai cumpărat lui Banner un cadou de Crăciun?

– Şi ce dacă i-aş fi cumpărat?

Au ajuns în salon, unde bradul stătea în suportul lui de lemn, aşteptînd să fie împodobit. În mijlocul covorului, Melissa stătea în genunchi căutând cu ambele mîini într-o cutie uriaşă podoabe pentru pom. S-a uitat în sus, zîmbind cînd au intrat fraţii ei.

– Este cel mai frumos pom din lume!

Adam s-a încruntat la bradul înalt. Nici acum nu i se încălziseră picioarele de cînd cutreierase prin zăpadă dis-de-dimineaţă; crezuse că Keith şi Jeff n-or să se decidă niciodată asupra pomului de Crăciun. Nu le-ar fi ajuns o pădure ca să aleagă şi se purtaseră ca în proverbul acela cu căutarea acului într-o căpiţă de fîn.

– Este o pură întîmplare i-a spus pe un ton neutru, în timp ce Keith aducea piesele de şah din fildeş în cutia familiară îmbrăcată în piele, aflată într-un sertar al biroului.

Melissa i-a scos limba şi s-a întors la podoabele ei.

– Tare mai eşti plăcut astăzi, a rîs de el Keith, aranjînd piesele de şah pe o măsuţă din abanos şi alamă aşezată lîngă cămin.

Adam şi-a tras un fotoliu, s-a aşezat greoi şi a început să-şi pună piesele la locul lor. Se întreba unde luaseră masa Banner şi Jeff şi ce-or fi mîncat. Cînd au început jocul, a aruncat o privire pe fereastră. Chiar şi prin crengile cu ace verzi ale pomului de Crăciun, putea

vedea că afară continua să ningă. Vremea era rece şi gheaţa de pe eleşteul din spatele casei avea să fie foarte groasă – deci n-or să rateze cu nici un chip partida de patinaj. Adam se întreba cum o să urce el pe munte şi dacă ei or să-i înţeleagă întîrzierea în cazul în care el o să le aducă de mîncare în ziua următoare. A mişcat nebunul care se afla într-un pericol imediat. O'Brien o să arate teribil pe eleşteul îngheţat cu patinele împrumutate. Poate că părul ca scorţişoara o să-i alunece din agrafe şi o să-i cadă de-a lungul umerilor şi...Pendula a scos cinci semnale puternice. Ora cinci. De cîtă vreme plecaseră Jeff şi Banner? De două ore? De trei? Dacă Jeff a încercat să o sărute? Oare ea l-o fi lăsat? Adam a încercat să-şi abată gîndurile şi să se concentreze asupra jocului. Ce-i păsa lui dacă O'Brien îl lăsa pe fratele lui să o sărute?

– Adam.

S-a uitat în sus, în ochii de cunoscător ai lui Keith.

– Ce?

– Şah-mat, i-a spus Keith, zîmbind cu bunătate.

Banner şi-a ascuns darurile în camera Melissei înainte de a se duce la spital în căutarea lui Adam. Ar fi fost drăguţ să înveleasca darurile în hîrtia frumoasă şi cu panglicile pe care le cumpărase, dar nu mai era timp pentru asta – fusese plecată prea mult timp. Adam nu se vedea nicăieri cînd a ajuns în secţie, dar Clarence stătea în capul oaselor în patul lui, cu mîna bandajată în

poală, cu ochii aţintiţi în depărtări. Banner l-a atins uşor pe frunte şi i-a zîmbit, gîndindu-se că era prea tînăr ca să trăiască o viaţă atît de dezorganizată. Ce ar fi spus mama lui, dacă ar fi ştiut că fusese înjunghiat în mînă într-o cîrciumă prost famată?

– Te simţi mai bine?

– Mîna nu mă doare, i-a răspuns Clarence cu un zîmbet forţat.

– Cred că te doare un pic inima? a îndrăznit Banner cu crispare în voce, dar nevrînd să îl ofenseze. Ţi-e dor de familia ta?

Clarence a dat din cap închizîndu-şi ochii.

– Ai mei încep să se pregătească pentru Crăciun încă din octombrie, a afirmat el.

Înainte ca Banner să poate face vreun comentariu, Melissa a intrat în pas de dans, trăgîndu-l pe Jeff după ea.

– Mîncăm cu toţi în salon în noaptea asta, a anunţat-o, zîmbindu-i şi lui Clarence, evident zăpăcit de atîta stat în pat. Te simţi destul de puternic ca să fii cu noi, domnule King? Maggie a făcut stridii la cuptor ca întotdeauna şi, după ce vom mînca, ne vom apuca să împodobim pomul. Peste capul Melissei privirea lui Jeff s-a întîlnit cu a lui Banner; i-a zîmbit. Se părea că el fusese însărcinat să îl ajute pe Clarence la nevoie să ajungă în cealaltă parte a casei. Clarence părea plăcut impresionat.

– Mă rog, eu... eu înţeleg...

Banner l-a bătut pe umăr pe pacientul ei. Uneori, s-a gîndit numai pentru sine, cel mai bun medicament nu se afla în sticle sau pulberi, ci se găsea în oameni.

– Sînt sigură că doamna Corbin va fi dezamăgită

dacă nu vii şi tu, i-a spus.

Faţa piină a lui Clarence strălucea acum.

– Mi-ar plăcea, a zis timid, dar apoi s-a uitat în jos la cămaşa de noapte şi s-a înroşit. Nu pot merge în felul ăsta!

– Ce prostie, i-a spus Melissa cu căldură.

Acestea fiind zise, Jeff l-a ajutat pe Clarence să iasă din pat, apoi Melissa l-a luat de braţ cu o mînă şi i-a însoţit pe oaspeţii săi afară din secţia de spital, lăsîndu-i pe Banner şi pe Jeff singuri. Banner i-a făcut patul lui Clarence cu obrajii îmbujoraţi.

– O să întîrzii la masă, i-a spus.

El i-a vorbit pe un ton jos.

– Am mîncat deja. Îţi aminteşti?

Ea a dat din cap, l-a privit, a văzut că se sprijinea de perete, chiar în prag, cu braţele încrucişate.

– Trebuie să mă resemnez, să mă port frăţeşte cu tine, de vreme ce tu eşti ocupată, nu-i aşa Banner?

Banner şi-a muşcat buza de jos şi a dat din cap. Jeff era atît de chipeş, atît de nostim şi te simţeai atît de bine cu el, dar nu era Adam şi nu avea ce face, indiferent că ar fi fost mult mai simplu să îl iubească pe acest frate decît pe celălalt. El s-a întors şi a plecat, iar cînd Banner a venit să vadă cum era împodobit bradul, Jeff nu mai era acolo, împreună cu ceilalţi.

Capitolul 6

Dimineaţa de 24 decembrie a venit, rece şi strălucitoare, iar lumea zăcea sub un strat gros, alb, într-o toropeală feciorelnică. Adam Corbin s-a întors de la fereastră spre bucătărie şi a căscat.

– La dracu, a bodogănit Maggie vîrînd două borcane pline cu gem din mere pădureţe într-un coş enorm, acoperit.

Adam a rîs nepăsător şi s-a dus spre sobă, unde îl aşteptau cafeaua fierbinte şi mirajul plăcut al căldurii.

– I-ai spus lui Jim să pregătească sania?

Maggie a învelit două plăcinte în şervete curate şi le-a pus în coş împreună cu merele şi cu o gîscă mică friptă, printre alte lucruri.

– Da, a explodat ea.

– Mulţumesc! a explodat şi Adam, deşi supărarea lui era prefăcută în timp ce a lui Maggie era reală.

Ei nu-i plăcea atunci cînd vreun membru al familiei păstra secrete faţă de ea. Într-adevăr, lui Adam i-ar fi plăcut să i se mărturisească lui Maggie – ea era o fiinţă înţelegătoare şi povara ar fi devenit mai uşoară dacă o împărţea cu altcineva – dar nu îndrăznise să-şi încerce norocul. Ar fi suferit prea mulţi oameni dacă s-ar fi dus vorba.

– Ţi-ai luat o nevastă piele-roşie pe acolo, sus pe munte? I-a întrebat Maggie, aşa cum făcea întotdeauna cînd el se pregătea să petreacă o zi pe munte.

Adam a sorbit gînditor din cafea şi şi-a ridicat un picior vîrît în cizmă pe banca din faţa căminului.

– N-ai decît să crezi ce vrei, Maggie.

O expresie ofensată a apărut pe faţa rotundă a femeii.

– Cu atît mai rău, cu cît n-o să fii pe aici ca să ai grijă de doctoriţa Banner.

Adam era necăjit.

– Or să aibă grijă Jeff şi cu Keith.

– Asta îţi spuneam şi eu. Este o bucăţică bună, fata asta. Orice bărbat de la petrecere o să se străduiască să-i încheie patinele şi să-i ofere ciocolată fierbinte.

Adam a aruncat cu cafea în foc, fremătînd, în timp ce lichidul sfîrîia. Maggie a rîs amuzată.

– Să nu mă minţi tu pe mine şi să-mi spui că nu-ţi pasă, Adam Corbin, ştiu că-ţi pasă. Dacă o vrei pe femeia asta numai pentru tine, mai bine te-ai opri cu dusul pe munte la fiecare trei săptămîni. A făcut o pauză pentru efect, înainte de a adăuga: Jeff se uită galeş la fetişcană, ştii că se pricepe să-şi urmărească scopurile.

Adam şi-a ridicat cana goală.

– Îi urez succes, a minţit. O'Brien, ştii, este exact aşa cum nu-mi plac mie femeile.

Maggie s-a cutremurat de indignare şi a trîntit capacul coşului.

– Mai bine ţi-ai pune ochelarii pentru citit şi ai privi-o cu atenţie, asta ar fi mai bine să faci! E frumuşică, chiar frumuşică şi nici o femeie nu ţi s-ar potrivi mai bine ca ea!

– S-a născut ca să agite mulţimile precum mama, a

contrazis-o, calm, Adam. Aşa spera, că fusese calm. Femeia cu care o să mă însor – dacă o să mă însor – o să fie o femeie aşezată, care o să doarmă noaptea în patul meu şi o să stea la masă cu mine dimineaţa. Ceea ce n-o să facă, precis, n-o să petreacă jumătate de an în Olympia, deranjînd legislatura.

– Sau practicînd medicina în Port Hastings? I-a aţiţat Maggie, care era foarte intuitivă uneori. Mă surprinzi, Adam. Mi se pare că Banner O'Brien ţi-ar fi o tovarăşă de ajutor.

Atîta şi încă mult mai mult, s-a gîndit Adam întrebîndu-se cît de mult timp va mai rezista pe lîngă obrăznicătura asta mîndră de irlandeză fără a o băga în patul lui cu forţa. Cu forţa. A scuturat din cap cu disperare furioasă. Cum dracu de-i veniseră asemenea gînduri în minte cînd el nu folosise niciodată forţa faţă de o femeie? Fir-ar să fie, nici măcar nu trebuise să plătească o curvă, dar să se gîndească la viol? Mormăind în sine, Adam a smuls haina de pe un cuier de lîngă uşa din spate, a apucat coşul greu pe care i-l pregătise Maggie cu toată bombăneala ei şi a plecat fără a mai spune un cuvînt. Sania îl aştepta în faţa grajdurilor, trasă de doi dintre cei mai solizi cai. Obişnuitele lucruri – cafea, făină, zahăr, haine călduroase – fuseseră îngrămădite pe locul din spate. Tocmai apucase hăţurile cînd Jeff a apărut pe roibul lui. Vederea fratelui l-a făcut pe Adam să rîdă – avea cămaşa descheiată pînă la talie şi nu se îmbrăcase cu nici o altă haină. Părul îi era ciufulit şi pe bărbie avea urma de ruj, la fel şi la sfîrcul drept. Jeff a privit spre sanie şi a coborît din şa.

– Altă zi misterioasă? a lătrat cu furie în ochi şi totodată cu satisfacţie reţinută.

Adam nu i-a băgat în seamă întrebarea. De mult nu-i mai putea spune totul lui Jeff. Mai ales nu lui Jeff.

– Arăţi de parcă ai fi fost ţinut prizonier într-un bordel cel puţin două săptămîni.

Jeff a rînjit cînd o mînă din grajd s-a ivit ca să-i ia calul şi să-l bage înăuntru.

– În realitate n-a fost decît o jumătate de oră, i-a întors-o. Înainte de asta, mi-aş fi dorit eu să stau atîta vreme.

Adam a rîs din nou şi a luat hăţurile cu un gest hotărît. Sub amuzament era convingerea că, dacă analiza circumstanţele care îl duseseră pe fratele lui pînă la petrecerea nopţii la *Silver Shadow*, acestea constituiau un argument cu greutate.

Fericită, Banner l-a ajutat pe Clarence King să se îmbrace şi şi-a petrecut ziua cu tot felul de treburi la eleşteu.

– Mai ales să nu patinezi, i-a spus ridicînd arătătorul ca avertisment. Dacă o să cazi, ţi se redeschid rănile. Clarence i-a promis că n-o să patineze şi şi-a aruncat cît colo păturile, încîntat să se îmbrace în continuare cînd Banner a plecat din secţie în biroul de alături. Acolo era Francelle, la maşina ei infernală de scris, arătînd răutăcioasă, dar tăcută.

– Adam nu este aici! a mîrîit înainte ca Banner să pronunţe o vorbă.

– Ştiu asta, i-a întors-o doctoriţa O'Brien, deşi pînă în clipa aceea sperase nebuneşte că Adam să se fi răzgîndit şi să fi rămas. Există vreo consultaţie stabilită pentru azi?

– Nu, i-a răspuns Francelle. În fond, partida de pa-

tinaj începe la zece.

Banner a tras adînc aer în piept.

– Francelle, oamenii se mai rănesc şi mai cad bolnavi, chiar şi cînd se derulează o petrecere.

Francelle a dat din umeri.

– Oricine o să te caute la eleşteu, chiar dacă nu scrii unde te afli pe tabla de afară, i-a spus pe un ton care trăda o speranţă profundă că doctor O'Brien o să fie chemată de pacienţi.

– Nu prea îţi place de mine, nu, Francelle?

Degetele lungi au zăbovit pe clapele maşinii de scris şi fata a scuturat din cap.

– Adevărul e că nu-mi place.

– De ce?

– L-am văzut pe Adam sărutîndu-te.

Banner s-a înroşit puţin la amintirea acelui fapt.

– Şi?

– Eu îl cunosc mai de mult. Îl iubesc pe Adam.

– Înţeleg. Şi el te iubeşte pe tine?

În ochii căprui, catifelaţi, ai lui Francelle s-a ivit disperarea.

– El mă crede un copil – un copil – , dar eu am şaptesprezece ani! Tata mi-a spus că cel mai bun lucru pentru a mă mărita cu un doctor este să lucrez în biroul lui, dar...

Brusc, Banner s-a simţit cuprinsă de păreri de rău pentru Francelle, dar întrucît ştia că fetei n-o să-i convină simpatia ei, nu i-a arătat-o.

– Sînt încîntată că s-a oprit ninsoarea.

Francelle nici măcar n-a privit pe fereastră şi era clar că n-o distra acest subiect.

– El are o femeie, ştii. Nimeni nu are habar cine este, dar o vizitează o dată pe lună fără abatere. Banner s-a forţat să zîmbească, să arate nepăsătoare.

– Ei şi?

– Şi atunci – mă rog – nu te lăsa ieftin; nu-ţi pasă că te săruţi cu bărbatul altcuiva?

Banner s-a simţit invadată de furie şi s-a încordat, dar înainte de a-i putea răspunde a intrat Melissa, cu faţa voioasă, îmbujorată, înconjurată de cîrlionţii negri şi strălucitori.

– E gata masa! a zis ea. Şi după aia o să patinăm!

– Eu am mîncat, a zis Francelle, întorcîndu-se la maşina de scris.

Melissa a apucat-o pe Banner de braţ şi a scos-o prin secţia de spital spre coridor.

– N-o băga în seamă pe Francelle, i-a şoptit. Ea îl vrea teribil de tare pe Adam, dar lui nu-i pasă de ea nici cît de un cuier pe care şi-ar agăţa haina.

Banner a reuşit cu greu să rîdă, căci vorbele lui Francelle îi răsunau în minte: „El are o femeie – nimeni nu ştie cine este – o vizitează o dată pe lună".

Eleşteul pentru patinat era ascuns în pădure, în spatele casei şi deja era o grămadă de lume la marginea lui cînd au sosit Banner şi Melissa. Se aflau acolo zeci de oameni, femeile priveau şi îi încurajau pe ceilalţi, bărbaţii măturau zăpada care acoperea gheaţa. Curînd primii patinatori s-au aventurat pe suprafaţa îngheţată. Banner O'Brien s-a simţit dintr-odată voioasă la gîndul de a patina din nou – era o plăcere pe care nu şi-o mai făcuse din copilărie. S-a aşezat pe o buturugă de brad,

alături de Melissa şi a început să îşi pună pantofii. Dar mănuşile groase pe care le purta o făceau neîndemînatică şi încă se mai lupta cu ultimii nasturi de la pantofi cînd a apărut brusc Jeff în faţa ei.

– Lasă-mă pe mine, i-a spus.

Banner a întins un picior într-o acceptare de regină, în timp ce Melissa a sărit de pe buturugă şi s-a îndreptat spre eleşteu, dornică să patineze. Mîinile lui Jeff erau îndemînatice şi îi şi scosese pantofii lui Banner, punîndu-i patinele şi legîndu-i-le foarte repede. Ridicîndu-se în picioare i-a oferit suav braţul lui. Pe alocuri gheaţa era ondulată, iar Banner era nesigură pe ea căci nu mai patinase de multă vreme, dar Jeff a reuşit să o facă să-şi ţină echilibrul pînă cînd muşchii ei şi-au reamintit tehnica acestui sport şi au intrat în joc. De jur împrejur, alţi patinatori se învîrteau ca într-o gravură colorată dintr-un album, iar cerul de deasupra era de un albastru perlat. La scena sărbătorească se adăuga focul care trosnea şi mireasma brazilor înconjurători.

– La fiecare Crăciun daţi o petrecere ca aceasta? a întrebat Banner, zîmbindu-i lui Jeff. El a dat din cap, foarte chipeş în haina lui cafenie, din lînă, şi în pantalonii negri.

– Dacă e destul de frig, da.

Chiar atunci Katherine, rîzînd îmbujorată, la braţ cu tatăl lui Francelle, senatorul, s-a ivit lîngă ei.

– Credeam că nu-l poate suferi, a remarcat Banner în şoaptă.

Jeff a rînjit.

– Ea spune că este îngîmfat şi ţeapăn, i s-a confesat el pe un ton conspirativ. Dar vrea şă fie sigură că votul va fi luat în consideraţie de legislatură.

– Şi o să fie?

El a reflectat.

– Presupun că da. Şi dacă devine lege, tot va suporta respingerea inevitabilă din partea publicului.

Banner s-a încruntat, necăjită că adusese vorba despre subiect, dar neputînd să facă abstracţie de el.

– Pe cinstite, nu înţeleg de ce s-ar simţi cineva ultragiat pentru obţinerea sufragiului, după cum spui. La urma urmei...

Jeff a ridicat un deget.

– Aşteaptă! Pe mine nu trebuie să mă convingi, Banner. Sînt de partea ta. Se opriseră acum, uitîndu-se unul la celălalt, înconjuraţi de patinatorii fericiţi.

– Chiar şi în cazul în care băutura şi bordelele ar fi scoase în afara legii ca rezultat al garantării sufragiului?

Jeff a tresărit imperceptibil.

– Cu băutura se poate face contrabandă, a spus o clipă. Iar un bărbat nu are nevoie să meargă la bordel dacă...

Banner s-a înroşit şi a patinat mai departe.

– Dacă are o soţie! a strigat Jeff după ea şi în cîteva secunde a ajuns-o din urmă, rîzînd şi luîndu-i mîna ca să i-o pună pe braţul lui.

Banner a încercat să nu bage în seamă ocheadele amuzate ale celorlalţi patinatori.

– O grămadă dintre bărbaţii ăştia au neveste, i-a şoptit furioasă. Dată fiind experienţa ei cu Sean, ştia ea ce ştia. Şi totuşi ei se duc la bordel!

– Cînd o să am o nevastă, eu o să-i fiu credinclos, a spus Jeff.

– Spui asta acum, a pufnit Banner şi sufletul el netulburat de cînd Sean se dusese la închisoare a început

să resimtă o veche durere.

Jeff a oprit-o, obligînd-o să-l privească în faţă.

– Cineva te-a rănit foarte rău, nu, Banner?

Ea a înghiţit cu dificultate şi a dat din cap.

– Cine?

– Nu-ţi pot spune asta, a şoptit necăjită. Nu acum, în orice caz, te rog, Jeff.

El a mîngîiat-o pe obraz cu mîna înmănuşată, încuviinţînd.

– Banner, să lăsăm asta.

– Mulţumesc.

– Banner!

Melissa s-a oprit brusc la cîţiva centimetri de ea, cu obrajii strălucitori şi cu ochii luminoşi.

– Da.

– Îţi place Jeff?

Banner şi-a rotit ochii.

– Da. Ţie nu?

Melissa a hohotit.

– Eu sînt nevoită, gîsculiţo, este fratele meu. Dar tu îl placi atît de mult încît să-l săruţi şi toate celelalte?

– Nu!

– Perfect.

– Ce înţelegi prin „perfect"?

Acum ele se întorceau spre eleşteu, nesigure pe patinele lor.

– Eu vreau ca tu să te măriţi cu Adam, a anunţat-o Melissa în loc de alt răspuns şi părea atît de preocupată, încît Banner a rîs din toată inima.

– Înţeleg.

Melissa s-a încruntat drăgălaş.

– Mă întreb dacă ei o să înceteze să te mai strige

O'Brien tot timpul cînd o să-i fii nevastă.

– Da, i-a răspuns Banner emoţionată şi îndurerată la gîndul de a fi nevasta lui Adam. Atunci probabil o să înceapă să mă strige Corbin.

Melissa a rîs.

– Ai dreptate, i-a spus şi, ajungînd din nou la marginea eleşteului, puştoaica a patinat mai departe, lăsînd-o pe Banner de capul ei.

– Bună, din nou, i-a spus Royce, aflat lîngă ea.

Luată prin surprindere, Banner n-a spus nimic. O uimea să-l întîlnească pe domnul Royce aici, ţinînd cont de felul în care se purtase Jeff cu el în ziua în care făcuseră expediţia pentru cumpărături. Domnul Royce şi-a întins mîinile vîrîte în mănuşi elegante. Parcă îi ghicise gîndurile lui Banner.

– Doamna Corbin invită întreaga comunitate la evenimente ca acestea. Şi, de vreme ce totul se petrece pe-afară, ea nu trebuie să numere tacîmurile de argint după aceea.

Banner s-a simţit încurcată şi a schimbat subiectul.

– Ce face domnul Henderson?

– Se însănătoşeşte. Tu ce faci?

Banner i-a dat un răspuns neutru şi apoi l-a zărit pe Jeff cu colţul ochiului. Se apropia rapid. Pentru a evita confruntarea care avea să urmeze, ea a mormăit un salut politicos de rămas bun spre domnul Royce şi a patinat spre prietenul ei.

– Ce-a vrut el? s-a încruntat Jeff.

Banner s-a bîlbîit puţin.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu făcea decît să îşi petreacă timpul normal!

Jeff s-a prefăcut că o crede.

– Iartă-mă, i-a spus cu mărinimie.

Banner i-a zîmbit.

– N-am putea merge un pic lîngă foc? Mi-e frig.

Lîngă foc, Banner a sporovăit cu Jenny în timp ce Jeff s-a dus să-i caute niște ciocolată fierbinte. Dar inima lui Banner O'Brien era departe, foarte departe, pe munte, acolo unde Adam își vizita iubita.

La miezul zilei, Adam a oprit sania. Muntele era tăcut în jurul lui, nu se auzea decît sforăitul cailor obosiți și șoapta ocazională a zăpezii care cădea de pe o creangă de copac. A strigat, iar respirația lui s-a solidificat în aer ca o pană albă. Nimeni nu i-a răspuns. Vechea teamă l-a cuprins din nou, dar el a luptat împotriva ei. Ei erau pe undeva prin jur, privindu-l. Așteptînd. Știind. Adam a găsit o ceașcă de cositor și o sticlă metalică de cafea dintre cele pe care Maggie i le dădea întotdeauna. După ce a băut două guri, și-a scos plosca din buzunarul hainei și a adăugat niște coniac în cafea. După cinsprezece, douăzeci de minute le-a dat și cailor mîncarea pe care o adusese pentru ei și a strigat din nou. De astă dată a primit răspuns. A pus alături cafea și a început să descarce sania, punînd totul pe o potecă fără zăpadă. Aroma proaspătă a acestui mic petec de pămînt i-a făcut bine, amintindu-i că primăvara o să vină pînă la urmă. Cînd hrana și hainele și toate celelalte au fost puse la baza copacului, s-a dat înapoi pe după buturuga mare pentru a aștepta.

Uneori ei veneau, uneori nu veneau. De astă dată nu au venit. După ce a mai aşteptat vreo jumătate de oră, Adam s-a mai uitat în sus pe munte o ultimă oară, a bodogănit supărat şi s-a întors la sanie. Sunetul clopoţeilor de la urechile cailor l-au făcut să se gîndească la O'Brien, cu o intensitate aproape dureroasă. Se adăuga la asta disperarea. A deschis din nou plosca şi a băut direct din ea de astă dată, înghiţind coniacul cu o lăcomie care i-a atenuat încetişor durerea din suflet. N-a durat mult efectul băuturii şi, cînd durerea a revenit, pur şi simplu a suportat-o.

Pomul de Crăciun al familiei Corbin era strălucitor, deşi în ramurile lui nu fuseseră puse lumînări. Era acoperit cu podoabe nenumărate, delicate şi cu spirale din beteală aurie şi argintie. Panglicile îl făceau să strălucească, la fel ca şi steaua superbă din vîrful lui. Banner a pus între ramuri darurile ei frumos împachetate, cu celelalte care erau deja ascunse în pom şi s-a dat înapoi pentru a admira efectul. Era plăcut să sărbătorească Naşterea Domnului, să aibă cui să ofere daruri.

– Ţi s-au dezgheţat pantofii pînă acum? Ai mei nu.

Banner a tresărit. Crezuse că era singură în salon, dar l-a zărit pe Keith stînd într-un fotoliu lîngă cămin, cu picioarele goale întinse spre flăcări. I-a zîmbit. Casa era foarte liniştită, acum că petrecerea se terminase şi familia plecase ca să asculte slujba de la miezul nopţii.

– E destul de cald, mulţumesc.

El s-a ridicat politicos şi apoi s-a aşezat din nou arătîndu-i fotoliul de alături, invitînd-o să stea. Banner s-a aşezat şi şi-a încrucişat mîinile în poală.

– De ce nu te-ai dus la biserică cu ceilalţi?

Deşi o durea sufletul – oricît ar fi încercat ea să nu bage în seamă, Adam nu se întorsese de pe munte. Banner a dat din umeri, nepăsătoare.

– Eşti o necredincioasă ca şi mine?

Banner s-a gîndit la divorţul ei de Sean.

– Cred că da, i-a răspuns.

– N-ai de gînd să mă întrebi cum am reuşit să cresc *într-o familie de catolici convinşi şi să ajung metodist?*

Banner a zîmbit.

– Nu cred că e treaba mea. Dar de ce nu aţi pus lumînări în bradul vostru de Crăciun?

Keith a rîs la măiastra schimbare a subiectului.

– Adam nu permite. E mare pericolul de incendiu.

Adam. Cum de ajunsese din nou să le ocupe conversaţia, de vreme ce încercase atît de tare să nu se gîndească la el?

– Întotdeauna dictează asemenea lucruri?

– De regulă. În ciuda gîndirii ei moderne, mama îi face adesea pe plac. Din toate punctele de vedere, el este capul familiei.

– Adam este un fel de tiran, cred, a zis Banner cu drăgălăşenie, cutreierînd din nou cu mintea muntele, în căutarea inimii ei.

– N-am auzit niciodată pe cineva pronunţînd o condamnare cu atîta tandreţe, a observat Keith. Ce crezi în realitate despre el, Banner?

– N-o să-i spui?

– Ştii că nu, Banner.

– Cred că îl iubesc pe Adam.

Keith a scos un ţipăt de bucurie uimitor şi a sărit din fotoliu ca să se uite la Banner.

– Dacă îţi cere să te măriţi cu el, o să accepţi?

Banner s-a înroşit. Nu intenţionase să se mai îndrăgostească, nici să se căsătorească, dar nu-l pusese la socoteală pe Adam Corbin.

– Da, i-a spus necăjită.

Keith a chiuit din nou şi apoi s-a aplecat s-o sărute sonor pe frunte.

– Spune-i lui Adam ce simţi, Banner.

– Nu pot!

– De ce nu?

– Ar fi prea repede! Şi presupun că el o să spună...

– Ai putea fi surprinsă de ce-ar spune el, Banner. Adam ţine la tine.

– Dar nu ne-am întîlnit decît abia acum o săptămînă!

Keith s-a întors, a luat un pachetel de pe poliţa căminului. După ce s-a uitat la ceas, a venit şi i-a pus cadoul în poală lui Banner.

– Adam m-a rugat să-ţi dau asta dacă nu o să se întoarcă pînă la această oră.

Lui Banner a început să-i bată inima cu repeziciune. Îi tremurau degetele cînd a desfăcut panglica subţire şi hîrtia, iar în ochi i-au apărut lacrimi cînd a ridicat capacul cutiuţei şi a văzut pandantivul. Era un trifoi din aur, filigranat, atîrnat de un lanţ delicat. Keith a sărutat-o pe creştetul capului înclinat şi a părăsit discret încăperea. O vreme, Banner a fost prea copleşită pentru a se putea ridica de pe scaun. Totuşi un zgomot venind de la mare distanţă, a trezit-o din starea ei visătoare. După ce şi-a pus frumosul pandantiv în jurul gîtului, cu fustele de la rochia ei de tafta foşnind muzical, s-a dus spre pridvor. Acolo şi-a grăbit pasul, căci auzea un alt zgomot

urmat de un plescăit continuu. Clarence sforăia în patul lui, în voie, aşa că Banner s-a grăbit mai departe. L-a găsit pe Adam într-una din sălile de consultaţii şi vederea lui a făcut-o să uite de trifoiul drăguţ de la gîtul ei. Cămaşa lui era deschisă pînă la mijloc, părul îi era ciufulit, iar pe faţă era vizibilă barba neagră care îi crescuse. El s-a clătinat nesigur pe picioare şi a rînjit.

– Bună, O'Brien, a zis pe tonul acela nesigur al beţivilor, îţi urez un Crăciun fericit.

Banner a privit spre instrumentele chirurgicale căzute pe podea.

– Ce s-a întîmplat?

Adam a dat din umeri.

– Am dat jos prostiile alea. Vrei să dormi cu mine la noapte, O'Brien?

Banner era încîntată că trebuia să strîngă instrumentele; în felul ăsta nu i se vedea faţa îmbujorată.

– Nu, nu vreau.

Cu mare greutate, Adam a îngenuncheat ca să se uite la ea. Dacă nu i-ar fi văzut durerea din ochii albaştri ca cerneala, Banner s-ar fi înfuriat.

– De ce nu vrei?

– Nu sîntem căsătoriţi, i-a replicat Banner, aşezînd instrumentele pe tava, care, era evident, căzuse împreună cu ele.

El i-a apucat bărbia, obligînd-o să-l privească.

– Ăsta este preţul tău, O'Brien? Căsătoria?

Banner ar fi vrut să plîngă, dar în loc de asta a dat din cap, conştientă că ar fi trebuit să îi spună că ea era nepreţuită. Adevărul adevărat era că, atunci cînd era vorba despre acest bărbat, totul era altfel. Adam a apucat-o de umeri şi a tras-o în sus, punînd-o pe picioare.

– O'Brien, am nevoie de tine. Eu...

Banner a închis ochii, dar cuvintele pe care sperase

să le audă nu fuseseră pronunţate. După o vreme, împotriva bunului-simţ, ea şi-a ridicat mîinile spre faţa lui.

– Ai nevoie de cafea, Adam. Şi de somn.

– Mărită-te cu mine.

– Eşti beat. Noi nu putem...

Umerii puternici ai lui Adam s-au mişcat caraghios.

– De ce nu? Ai deja un soţ, O'Brien?

Ea s-a ridicat pe vîrfurile picioarelor, i-a sărutat barba aspră de pe bărbie.

– Nu, nu am soţ. Dar odată am avut. *Numele lui era* – este – Sean.

Adam a înghiţit în sec, arătînd cam zăpăcit.

– Sean?

Banner a dat din cap.

– Am divorţat, Adam.

– Nu-mi pasă.

– Dar pentru biserică e important. Biserica n-o să recunoască o căsătorie între tine şi mine.

– Nu-mi pasă, a repetat el.

– O să-ţi pese cînd o să fii treaz.

El s-a clătinat şi i-a scăpat un fel de oftat.

– Ridică-mă, O'Brien, i-a spus.

Banner l-a ridicat, dorind să ia *durerea lui* asupra ei.

– Te iubesc, i-a şoptit.

– Atunci mărită-te cu mine.

Banner nu putea decît să spere că aerul rece al nopţii o să-l trezească din beţie.

– Perfect, Adam. Perfect. Dar unde o să aibă loc această căsătorie? Nu avem o aprobare, sau...

Adam şi-a găsit haina, care mirosea a coniac şi a răşină de brad şi şi-a pus-o pe umeri.

– Încetează să-ţi mai faci probleme, O'Brien, i-a spus. Apoi a tîrît-o afară în noaptea îngheţată, sub ninsoare.

El o ţinea de mînă, ducînd-o spre grajduri. Acolo a

înhămat un cal la trăsură, cu o uşurinţă uimitoare, ţinînd cont de starea lui avansată de beţie. A ridicat-o pe Banner pe scaunul trăsurii şi s-a căţărat şi el alături. Nu părea că aerul nopţii l-ar fi trezit din beţie.

– Adam, te rog, a pledat ea cînd au pornit-o pe dealul alunecos. Nu putem face asta! Tu eşti beat.

El a rîgîit. Banner s-a aşezat din nou pe scaunul trăsurii şi şi-a unit degetele. Şi dacă Adam nu-şi revenea înainte de a ajunge la destinaţie, unde o fi fost asta? Ce-o să facă ea atunci?

– Să presupunem că de fapt nu vreau să mă mărit cu tine? l-a întrebat ea, încercînd marea cu degetul.

Adam a dat din umeri şi a rînjit.

– Tot o să te am, O'Brien. Chiar aici, în trăsură.

Banner s-a înroşit de furie.

– Ba nu.

El a oprit trăsura la marginea drumului.

– Vrei să-ţi demonstrez că o s-o fac?

– Nu!

– Atunci mai bine mărită-te cu mine.

De-abia atunci Banner O'Brien şi-a dat seama cu adevărat de realitate. Ea nu spera ca Adam să se trezească absolut deloc. Oricît de lipsit de bun simţ era faptul acesta, dorea să se mărite cu el, să- şi împartă cu el viaţa şi patul, să îi crească copiii. N-a spus nimic pînă cînd a înţeles că se îndreptau spre Water Street.

– Aşteaptă-mă o clipă! Unde...

Adam a rîs.

– O să poţi să le spui nepoţilor că noi doi ne-am căsătorit într-un bordel, O'Brien.

– Un bordel?

Trăsura se zdruncina pe dealul care ducea spre *Silver Shadow.* Vaporul transformat îşi arăta ferestrele iluminate feeric în furtuna de zăpadă, aruncînd umbre

aurii pe jos, iar vocile răguşite se auzeau intonînd o colindă exuberantă.

– Adam! Cu disperarea, Banner i-a apucat obrajii neraşi cu mîinile. Adam Corbin, mă asculţi? Nu! Mă auzi? Nu!

El a sărit din trăsură şi a tras-o şi pe ea, dar Banner s-a zbătut cînd a tîrît-o în sus pe rampă, pe puntea celui mai rafinat bordel de pe Water Street.

– Adam!

El a mîngîiat-o pe gît şi i-a şoptit la ureche:

– Ori într-un fel, ori în altul, O'Brien, tot o să te am la noapte. Poţi să ai documentul care să asigure legalitatea chestiei ăsteia.

Banner era zăpăcită; capul îi zumzăia, sîngele cînta, iar pîntecul-parcă i se topea în interior. Incercase să îl facă pe Adam să priceapă, nu? Îi spusese despre fosta ei căsătorie, îi arătase că era beat. Ce putea face mai mult? El a purtat-o în braţe pînă la capătul unui hoi lung şi întunecat, apoi a lăsat-o jos. S-a cutremurat cînd una din mîinile lui i-a prins cu pasiune sînul drept. Din gîtul lui Adam s-a auzit un chicotit care s-a răspîndit în aerul rece şi întunecat. El i- a dat în lături haina pe care i-o pusese pe umeri şi a presat-o pe partea din faţă a rochiei albastre de tafta. Ei i s-au întărit sfîrcurile în timp ce Adam îi trăgea cămaşa, dezgolind-o.

– Alege, O'Brien. Te măriţi cu mine? Altfel o să te am chiar aici.

El şi-a înclinat capul şi i-a alintat sfîrcul cu buzele fierbinţi. Ea ar fi trebuit să se zbată, era conştientă de asta, dar nu putea, căci şi dorinţa ei era la fel de mare sau mult mai mare decît a lui. Ea şi-a arcuit spatele şi a gîfîit de plăcere, în timp ce el îi săruta sînii plini. Adam se lipea tare de ea; îi simţea excitaţia. El s-a întors ca să-i frămînte şi celălalt sîn în timp ce îl mîngîia pe primul

cu mîna. Banner s-a înfiorat. Oare o să o aibă aici, aşa cum o amenințase, lipită de perete? Probabil că pusese întrebarea cu voce tare, căci i-a lăsat sînul ca să o sărute din nou pe ureche.

– Aici, i-a spus.

Lui Banner i se părea că a intrat în agonie, o agonie dulce, tumultuoasă, irațională, care o ducea la o plăcere pe care n-o înțelegea, pe care n-o mai avusese. Ceva ce nu mai simțise niciodată pînă acum. Adam s-a aplecat din nou, uşurel, şi i-a sărutat cu blîndeţe sfîrcurile. Apoi i-a tras înapoi cămaşa şi corsajul rochiei şi a bătut la uşa din apropiere.

– Cine este acolo? a întrebat o voce aspră, de om bătrîn. Adam şi-a strigat numele.

– Intră, s-a auzit răspunsul brutal.

Înăuntrul camerei spaţioase, bine luminate, un bărbat bătrîn, cărunt, stătea la o masă, într-o haină matlasată, jucînd singur cărţi. Era îmbrăcat cu un costum ponosit şi purta ochelari, iar părul îi era astfel pieptănat, încît să îi acopere chelia.

– Ce vrei? a lătrat gentlemanul cel vîrstnic.

– Vreau să mă însor cu femeia asta, i-a replicat Adam pe un ton neutru. Bătrînul s-a uitat la părul ciufulit al lui Banner şi la rochia şifonată, apoi a rînjit, arătîndu-şi cei doi dinţi de aur.

– N-arată rău. Perfect, tu scoţi hîrtia, iar eu o să spun vorbele.

Adam şi Banner au semnat amîndoi un act frumos ornamentat care avea chiar locuri pentru fotografiile lor în caz că ar fi vrut să şi le pună.

– Cine este bărbatul ăsta? i-a şoptit Banner cînd tipul a ieşit ca să aducă nişte martori strict necesari. Adam a zîmbit emoţionat.

– Este un judecător de pace. De regulă oficiază

căsătoriile marinarilor cu prostituatele.

– Minunat, s-a jeluit Banner, care acum gîndea mai limpede, căci i se mai potolise fierbinţeala din sînge. Adam, nu putem face asta.

El şi-a ridicat o sprînceană neagră ca abanosul.

– Trebuie să te conving din nou, Trifoiaş? Banner nu se îndoia că avea s-o facă chiar acolo şi chiar atunci.

– Sînt gata convinsă! i-a răspuns rapid.

Judecătorul s-a întors, urmat de o prostituată şi de un bărbat cu o cămaşă ponosită şi cu un inel cu diamant. După ce şi-a dres glasul şi i-a pus pe toţi la locurile lor, şi-a deschis cartea neagră şi a început ceremonia. După cinci minute era gata. Adam a înhăţat-o pe Banner de mînă şi a ieşit tîrînd-o prin coridor şi afară pe punte. Acolo a luat-o iar în braţe şi a coborît-o pe rampă pînă la trăsură. Banner nu şi-a deschis ochii pînă cînd n-a pus-o pe banchetă. S-a uitat în sus spre *Silver Shadow* şi în jos, la mîna fără inel şi s-a întrebat ce-o apucase să facă o treabă atît de stupidă, cu atîta grabă. Drumul înapoi spre casa întunecată, cufundată în somn, de pe deal, s-a petrecut într-o zăpăceală. Banner cînd se bucura, cînd era disperată, cînd zîmbea, cînd plîngea.

În grajd, Adam a ridicat-o din trăsură şi a strîns-o în braţe. Ea i-a simţit din nou masculinitatea fierbinte, de granit, dorinţa. Poate că în cîteva minute el avea să se cadă pe ea, reclamîndu-şi drepturile de soţ.

Adam a sărutat-o lasciv, apucînd-o cu mîinile de fund şi lipind-o de el. Pînă la urmă, lăsat-o şi a deshămat calul. După ce animalul a fost dus la locul lui şi hrănit, el a apucat-o pe Banner de cot şi a condus-o afară din grajd, de-a curmezişul curţii din spate, înzăpezite, pînă în bucătărie. Au traversat şi camera aceasta şi scările din spate în tăcere şi, la etajul al doilea,

Adam a ridicat-o din nou în braţe. Fără alt preambul, şi-a dus nevasta în dormitor şi a trîntit uşa cu călcîiul.

Afară fusese aprins un foc, dar nu era nici o altă lumină în încăpere. Umbrele dansau pe chiul lui Adam în timp ce Banner se uita la el, iar el putea fi la fel de bine un înger sau un diavol, soţul ăsta al ei!

Mîinile lui Adam i-au scos haina pe care o purtase; haina a alunecat pe podea. I-a descheiat capsele de la rochia de tafta, înconjurînd-o cu braţele pentru asta, iar ea şi-a lăsat capul pe spate ca şi cînd s-ar fi predat, simţind arsura privirii lui prin furou, în timp ce rochia îi aluneca de pe trup. I-a scos blînd lenjeria şi i-a tras agrafele din părul bogat. L-a auzit gemînd cînd coama de păr i-a alunecat pînă la talie. Cu mîinile blînde, Adam i-a dat părul peste umeri şi i-a mîngîiat obrajii, braţele, sînii. În timp ce o atingea, îi vorbea încetişor, diabolic, despre toate locurile şi felurile în care avea să-i producă ei plăcere. Banner a frisonat şi a fost de acord să-şi dezlege panglicile care îi ţineau chiloţii la locul lor. Uşurel, a păşit alături de ei, rămînînd în faţa soţului ei, goală acum, neavînd decît trifoiul atîrnat la gît. Adam i-a atins lănţişorul cu vîrful unui deget, apoi i-a atins muguraşii roşii de dedesubt. Banner a gîfîit cînd el s-a aplecat să-i sugă unul din sîni. Savura acest sfîrc de parcă ar fi fost o bucăţică dulce, iar carnea lui Banner era pătrunsă de fierbinţeala care se amesteca cu pulsaţia sîngelui prin vene.

– Ia-mă, l-a rugat fără ruşine.

– Oh, nu, nu încă. Nu încă.

Banner a tremurat şi şi-a arcuit spatele, oferindu-i-se în tăcere. Adam a mîngîiat-o cu limba, luînd ceea ce îi oferea. După ce i-a frămîntat ambii sîni, a îngenuncheat. I-a dat deoparte cîrlionţii mătăsoşi cu degete grijulii, i-a găsit cu limba locul secret, adăpostit. Banner a gemut.

– Nu, oh, Adam!

El i-a răspuns prin sărutări blînde, vicioase.

– Tu... eşti a mea acum.

Banner a ţipat tare cînd au atins-o buzele lui, ca într-o posesiune deplină şi insuportabilă care o domina, dar, totodată, îi oferea o sălbatică stare de plăcere. Adam s-a repezit la ea cu o sălbăticie blîndă totuşi, desfăcîndu-i picioarele, frămîntîndu-i carnea netedă a feselor. A tras-o tot mai jos, pînă cînd a îngenuncheat peste el, zvîrcolindu-se în căutarea unei libertăţi pe care de fapt nu dorea să o găsească. El a apucat-o de şolduri cu mîinile puternice, făcînd-o să producă acel nectar ciudat, dulce, pe care îl aştepta cu atîta nerăbdare. Respiraţia lui Banner s-a accelerat, devenind sacadată, pînă la un fel de vaiet jos, primitiv. Sudoarea îi aluneca pe buza de sus şi între sîni, şi apoi în ea a explodat o căldură cotropitoare adunată în locul pe care Adam continua să i-l mîngîie cu limba, răspîndindu-se în valuri în tot trupul. În această glorioasă explozie a eliberării trupului, Banner a strigat numele lui Adam. El a adus-o uşor înapoi din norii rozalii cu sărutări parşive – sărutări care aveau în curînd să o facă să zboare din nou pînă la ceruri.

Capitolul 7

Banner nu-şi amintea cum fusese dusă şi aşezată în pat; se părea mai degrabă că plutise pînă acolo. Simţea un fel de destindere în carne şi în suflet, deşi avea încă respiraţia accelerată. Ea era doctoriţă. Ar fi trebuit să înţeleagă anatomia umană şi plăcerile care puteau fi provocate de sărutările măiestrite şi de mîngîieri, dar nu i se întîmplase asta. Niciodată, în tot timpul în care fusese sub trupul puternic al lui Sean Malloy, nu simţise acest foc sălbatic, deşi delicat, pe care Adam îl aprinsese în ea. El s-a dezbrăcat tăcut în întuneric şi a venit în pat. Se juca cu degetele pe sînii ei, pe coaste, pe abdomenul neted. O storsese de vlagă şi tot o mai voia.

– T-te rog, a reuşit ea să spună. Ce facem?

Adam a aprins o lampă de lîngă pat şi i-a savurat cu ochii lui albaştri, profunzi, goliciunea.

– Vreau să te văd, i-a spus pe un ton atît de jos, încît ea a crezut că doar şi-a imaginat. Vreau să ştiu că îţi plac. Banner s-a cutremurat cînd mîinile lui mari şi blînde au revenit la sînii ei; a frisonat cînd el i-a frămîntat sfîrcurile pînă s-au întărit.

– Eu... ooooh...

Adam a chicotit cînd a dat drumul sfîrcurilor tari ca

piatra pentru a lua pernele de la capul patului şi a le pune sub şoldurile lui Banner. Acum era mai vulnerabilă decît oricînd, ridicată spre el ca o ofrandă şi senzaţiile pe care i le stîrnea această poziţie erau teribile. Ea a închis ochii ameţită de pasiune cînd el a început să o mîngîie din nou, înconjurîndu-i sînii cu degetele magice, lăsînd urme de foc în miezul ei, ridicîndu-i genunchii, aşa încît era la dispoziţia lui, ca o ofrandă tandră. Dar Adam nu se grăbea să se înfrupte. În loc de asta, o mîngîia cu degetul mare pe muguraşul de carne încîntat de gemetele nerăbdătoare. Totul a tresărit în Banner cînd el şi-a băgat degetele în căldura ei pulsatilă, iar şoldurile ei au început să se ridice şi să coboare în ritmul mîinii lui. Ea a încercat să-şi apropie genunchii – plăcerea asta era prea ascuţită, prea sălbatică ca să o poată suporta – dar el nu i-a permis să se apere în nici un fel. Nu, a îngenuncheat între picioarele ei, blocîndu-i un genunchi cu trupul şi ţinîndu-l distanţat pe celălalt cu mîna liberă. Adam i-a frămîntat adîncimile cu o sălbăticie tandră, zîmbind cînd ea şi-a dat capul pe spate înnebunită şi şi-a arcuit tot mai tare şoldurile dorind mai mult din el, tot mai mult. Cînd pasiunea a ajuns pînă la proporţii intolerabile, pe gene i-au curs lacrimile şi s-au răspîndit pe obraji.

– Adam, oh, Dumnezeule!

– Lasă aşa, Banner, i-a spus el, printre ţipetele întretăiate. Aşa trebuie, este bine, lasă aşa.

Întreaga fiinţă a lui Banner era acum obligată să urmeze mişcarea neîncetată, arzătoare a mîinii lui Adam. I s-a înceţoşat privirea şi parcă un infern s-ar fi declanşat în ea trimiţînd-o în bezna nopţii, de parcă n-ar mai fi avut trup. Adam a adus-o înapoi pe pămînt cu sărutări păgîne, care i-au înfrînt şi ultimele resturi de nesupunere. Oare cît mai putea ea îndura această

situaţie? În autoapărare, Banner l-a apucat strîns de organul fierbinte, impunător, cu ambele mîini. El a gemut şi a căzut alături încă îngenuncheat şi ea a găsit cumva puterea de a se ridica din poziţia ei cu faţa în jos şi să plănuiască o răzbunare. Acţionînd după instinct şi-a aplecat capul şi l-a sărutat pe organ, iar răsplata a fost un geamăt gutural care părea să se ridice din adîncurile lui întunecate. Aşa cum nici el nu îi arătase îndurare şi ea era aspră cu el, chinuindu-l chiar şi cînd el o ruga să înceteze. În sfîrşit, cu disperare, Adam a intrat în ea. Banner se aşteptase la durere – întotdeauna o duruse cu Sean – dar chiar după toate încîntările pe care le experimentase în noaptea aceea şi felul în care o pătrundea Adam era o surpriză. Această plăcere era mai fierbinte decît toate celelalte. Trupurile lor alcătuiau unul singur, împletite ca o frînghie groasă, răsucindu-se în vînt. Înnebunită, Banner l-a înconjurat cu picioarele pe Adam, simţindu-se într-al nouălea cer. Au adormit osteniţi, ca un singur trup, apoi s-au trezit pentru a face dragoste din nou. Acum, Banner l-a pus cu picioarele îndepărtate pe soţul ei, afîndu-se în faţa lui şi sugîndu-i organul ascuns într-un puf de abanos. Adam i-a pronunţat numele ţipînd răguşit şi excitîndu-se tot mai tare, pînă cînd ea s-a temut că n-o să-i mai încapă în gură. Atunci l-a împins pînă cînd l-a întors cu faţa în jos şi l-a călărit sălbatic în timp ce pronunţa cuvinte de dragoste ca într-o litanie. Iar cînd ei s-au eliberat într-o uniune brutală, ţipetele lor separate s-au auzit ca unul singur.

Adam a deschis ochii în zori, a văzut că Banner dormea alături, cu şoldul rotund sub pătură, cu un sîrc care ieşea afară de sub cearşaf. A gemut şi şi-a desfăcut uşor picioarele pentru a-şi da seama dacă se întîmplase cu adevărat ceva. Limba îi era cleioasă, iar capul îi zvîcnea.

Doamne, se îmbătase şi o sedusese pe Banner în zăpăceala ala. Ce-i putea spune? Şi cum dracu avea să explice treaba asta familiei?

Banner s-a mişcat alături de el şi un sîn goi l-a atins, făcîndu-i-se pielea de găină în aerul rece. Incapabil să reziste unei asemenea invitaţii ademenitoare, s-a ridicat într-un cot şi i-a mîngîiat muguraşul roz cu limba. O'Brien a gemut şi şi-a deschis ochii verzi de culoarea trifoiului. Apoi şi-a apucat cu o mînă sînul plin ca pentru a i-l oferi. Adam a continuat să îi sugă muguraşul dulce chiar şi cînd Banner s-a ridicat. Acum ea îl legăna în braţe ca pe un copilaş, dar el nu se sinchisea. Avea o poftă teribilă de hrana aceea pe care i-o oferea ea. Banner îl mîngîia blînd pe păr apăsîndu-l mai tare şi scotea gemete uşoare de plăcere, de pierdere de sine. După un timp îndelungat, l-a mutat la celălalt sîn şi i-a mîngîiat buzele cu sfîrcul întărit pînă cînd el, gemînd, l-a apucat flămînd. Acest gest al lui a făcut-o să suspine şi să-şi arcuiască spatele, să murmure de încîntare. Adam nu i se mai dezlipea de sîn şi în timp ce ea îl privea cu ochii larg deschişi, dar încrezători, el i-a ridicat picioarele, unul cîte unul, ca să i le pună pe umerii lui.

Adam a sărutat-o în locul acela mătăsos, ascuns şi s-a simţit fericit auzind-o cum strigă de plăcere. A privit în jos spre faţa ei ca să îşi dea seama de pasiunea înscrisă pe ea. Şi pentru a-i intensifica expresia aceea, a lins-o, aşa cum o pisică ar fi lins frişcă. Ea s-a zbătut spunîndu-i pe nume şi ochii ei străluceau ca smaral-

dele. Adam a chicotit şi a încetat să o lingă pentru a o mîngîia. Şoldurile lui Banner păreau să fi prins aripi; îşi strînsese pumnii şi lovea în pat în timp ce resimţea acea plăcere interzisă. Cînd l-a rugat, el a mîngîiat-o şi a sărutat-o pînă cînd micul ei trup s-a cutremurat într-o bruscă eliberare. Ea s-a dat deoparte frisonînd şi primindu-l cu bucurie cînd în sfîrşit a posedat-o. În timp ce se mişca deasupra ei, adăpostit în interiorul cald, marcat veşnic de pasiunea ei, Adam şi-a dat seama că o iubea. Ar fi o treabă bună să se însoare cu O'Brien, s-a gîndit Adam cînd mintea şi sufletul au deliberat înăuntrul său.

– Ce? a gîfîit Adam, holbîndu-se la Banner în patul larg, dezordonat.

Ea a înghiţit în sec. Nu-şi amintea! Şi-a tras păturile pînă sub bărbie cu o mînă şi şi-a întins mîna după certificatul pe care îl găsise în timpul nopţii şi îl pusese pe masa de alături. Documentul a zburat prin aer şi a aterizat pe pieptul lui gol. Încruntîndu-se, Adam l-a luat şi l-a citit.

– E o glumă, O'Brien?

Ochii lui Banner au fost invadaţi de lacrimi. Ştiuse că aşa o să se întîmple, dar tot nu-i era uşor să suporte.

– Noi ne-am căsătorit la *Silver Shadow*. N-nu-ţi aminteşti?

Adam a aruncat la o parte certificatul.

– Îmi amintesc trei lucruri, s-a răstit privind în tavan. Unu: eram beat. Doi: am făcut dragoste. Trei: nu erai

virgină, O'Brien.

Banner s-a înroşit.

– Ţi-am spus, Adam. Ţi-am explicat despre...

Cu o mişcare bruscă, teribilă, Adam a aruncat păturile şi a sărit din pat.

– Despre treucutul tău sordid? a lătrat el, adunîndu-şi hainele.

Banner nu s-ar fi simţit mai lovită nici dacă ar fi bătut-o. Îi spusese despre Sean şi despre divorţul ei. Nu era vina ei dacă el refuzase să o audă!

– Să te ia dracu, Adam Corbin! i-a şoptit. Eu...

Dar el ajunsese la uşă, cu hainele în dezordine, cu mîna pe clanţă.

– Ar trebui să ai cărţi de vizită tipărite, O'Brien, i-a trîntit- o. „Întotdeauna veţi fi bine venit".

Banner a ţipat jignită şi îndurerată, iar el s-a repezit brusc înspre pat. I-a înhăţat brutal trifoiul de filigram.

– Pînă acum, i-a spus cu sălbăticie, m-am mîndrit cu faptul că n- am plătit niciodată o femeie pentru ceea ce ai făcut tu. A dat drumul pandantivului să cadă la pămînt, cu răceală şi ciudat de excitat. Acum s-ar părea că te-am plătit, nu-i aşa, O'Brien?

Banner s-a aruncat la el cu pumnii strînşi, sălbatică din cauza jignirii, dar el s-a apărat cu uşurinţă.

– Atît de tare voiai să fii nevastă, încît te-ai măritat cu mine prin vicleşug, a continuat el pe un ton brutal. Mă rog, o să fii nevastă, Trifoiaş.

Banner a simţit că se sufocă şi s-a holbat la el uluită.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, vrăjitoare mică, că înţeleg să-mi scot paguba din căsătoria asta cînd şi unde o să am eu chef. Şi lasă-mă să te asigur, dragă, că imaginaţia mea e fără margini. Mă înţelegi?

Furioasă, Banner s-a smuls din strînsoarea lui şi a început să-şi adune hainele. Înţelegea totul prea bine, dar n-avea de gînd să-i dea satisfacţia de a recunoaşte nici moartă. Adam i-a înhăţat chiloţii din mîini şi i-a aruncat cu un gest răutăcios.

– N-o să ai nevoie de ei, i-a şuierat şi apoi i-a aruncat respectiva piesă de îmbrăcăminte pe jos. Banner a tremurat de furie neputincioasă şi parcă inima nu-i mai bătea în piept, ci în obraji. Nu-i veneau pe buze cuvintele, iar soţul ei s-a năpustit afară din dormitor, trîntind uşa în spatele lui, cu mult înainte ca ea să poată face o mişcare.

Adam a evitat partea din faţă a a casei, dîndu-şi seama că era dimineaţa de Crăciun şi familia lui se adunase fără îndoială acolo. S- a simţit uşurat găsind bucătăria goală cînd a intrat acolo pe scările din dos. S-a uitat pe fereastră la peisajul nins şi spre munte. De ce dracu o tratase astfel pe O'Brien cînd în realitate o iubea? Oare nu era zdravăn la minte? A auzit-o de la distanţă pe Melissa rîzînd. Sunetul era mîngîietor, deşi tot nu se simţea în stare să-şi înfrunte familia şi să-i comunice cele întîmplate. M-am însurat cu O'Brien noaptea trecută, s-a închipuit el spunîndu-le. Desigur, nu-mi amintesc cînd i-am făcut propunerea şi cînd i-am spus vorbele necesare, dar ea are certificatul, aşa că trebuie să fie adevărat. În minte i s-au îngrămădit amintirile: O'Brien cu zăpadă pe nas, O'Brien la el în pat, mîngîindu-l în mai multe felurile decît strict fizic, modalităţi pe care el nu încercase să şi le imagineze

înainte de asta. O'Brien făcîndu-i plăcere pînă cînd îl înnebunise de dorinţă. O'Brien, O'Brien, O'Brien. Şi cine o avusese pentru prima oară? Cine fusese bărbatul care o învăţase să iubească în felul acela, atît de sălbatic şi atît de bine? Din nou, Adam şi-a ridicat ochii spre munte, era cineva pe care trebuia să îl vadă, trebuia să vorbească totuşi cu cineva – dacă dorea să nu se smintească de cap. Pentru prima oară în cariera sa, Adam Corbin a plecat părăsindu-şi îndatoririle fără a arunca o privire în urmă, fără a lăsa vorbă despre locul în care se ducea. Nepăsător că avea părul nepieptănat şi era nebărbierit, a înhăţat o haină de pe cuierul de lîngă uşă şi a părăsit casa.

Crăciunul s-a dovedit a fi o bătaie de joc pentru Banner Corbin. Făcuse daruri, acceptase daruri, mîncase feluri delicioase care îi rămăseseră ca rumeguşul în stomac. Adam plecase şi, în timp ce familiei lui nu-i păsa în mod deosebit, lui Banner îi producea o mare suferinţă. De mai multe ori în ziua aceea s-a gîndit să le spună că acum era nevasta lui Adam, dar n-a făcut-o. Dacă ei considerase căsătoria ca pe un vicleşug, ca pe o ruşine şi o făcuse prostituată, ce reacţie ar fi avut ei?

Jeff era supărat. La dracu cu totul, era Crăciunul şi Banner arăta precum cineva care îşi înecase sufletul în

ochii mari, verzi. Unde Dumnezeu putea fi Adam? Oprindu-se la uşa dormitorului fratelui lui, Jeff a suspinat. Adam, trebuia să hotărască, o dată pentru totdeauna, dacă o dorea sau nu pe Banner O'Brien. Dacă nu, fratele mai tînăr era mai mult decît dornic să se ocupe el de Banner. După ce a tras adînc aer în piept, Jeff a bătut la uşa grea cu încheieturile degetelor de la mîna stîngă. Nu s-a auzit nici un răspuns, dar asta nu însemna nimic – Adam nu băga de seamă asemenea lucruri destul de des. Pregătit să facă faţă obiecţiilor, Jeff a deschis uşa şi a intrat. Adam nu era acolo, dar fusese. Aşternuturile erau răvăşite, pernele erau risipite pe podea... Jeff a privit spre dezordine fără a se simţi în largul lui. A mai cercetat o dată camera şi atunci a zărit certificatul uitat pe covoraşul de lîngă pat. Stomacul i s-a contractat cînd s-a aplecat să ia documentul. Părea a cîntări sute de kilograme, nefericita aia de bucată de hîrtie şi a trecut o eternitate de cînd Jeff a pus mîna pe certificat şi pînă cînd l-a citit:

„Se certifică prin aceasta că doctor Adam Corbin şi domnişoara Banner O'Brien au fost uniţi prin căsătorie, în douăzeci şi patru decembrie..."

Jeff şi-a închis ochii, mototolind certificatul fără a-şi da seama. Ea îi spusese că îl iubea pe Adam, iar el simţise pasiunea dintre Banner şi acesta. Atunci de ce i se părea o surpriză atît de brutală căsătoria lor? Bodogănind, Jeff Corbin a aruncat certificatul de căsătorie pe pat şi a întors spatele de la această dovadă dureroasă a victoriei fratelui său. Închizînd uşa de la camera lui Adam, cu o blîndeţe total străină de sentimentele lui, a hotărît că vasul *Doamna Mărilor* o să-şi întindă pînzele chiar în acea zi, dacă vremea avea să îi permită.

Banner a ridicat cilindrul cu ace de gheaţă în el şi l-a întors cu dosul în sus, apoi l-a pus din nou drept, astfel încît micile bucăţele albe de dinăuntru au nins peste un unicorn în miniatură.

– E drăguţ, a zis Katherine cu o voce blîndă care invita la confesiuni.

Banner a zîmbit.

– Jeff mi l-a dat.

Katherine şi-a servit o cană cu ciocolată fierbinte şi s-a aşezat alături de Banner, cu ochii aţintiţi pe splendidul copac de Crăciun.

– Eu sînt o confidentă bună, să ştii, i-a comunicat. Ai vrea să- mi spui ceva?

Lui Banner i s-au înceţoşat ochii şi a pus jucărioara drăgălaşă alături.

– Este Crăciunul, i-a spus. N-aş vrea să vi-l stric.

– Nici n-ai putea, Banner. Chiar dacă Adam e piecat, este o zi mare.

Lui Banner i se opriseră lacrimile în gît. Adam o ura şi era probabil pe munte, cu femeia lui, chiar în clipa aceea. În ceea ce o privea pe ea, ziua se dovedea a fi un dezastru total. Katherine şi-a pus mîna pe mîna ei, cu blîndeţe, vrînd s-o mîngîie.

– El o să se întoarcă, Banner.

Banner s-a înfuriat, în ciuda supărării.

– Îl urăsc! a explodat. Îl urăsc pe Adam şi nu-mi pasă dacă nu se întoarce niciodată! Făcînd această afirmaţie nebunească, Banner Corbin a izbucnit în lacrimi. Katherine şi-a pus alături cana cu ciocolată şi a îmbrăţişat-o matern pe tînăra femeie.

– Haide, haide, nu-l urăşti cîtuşi de puţin şi, de fapt, asta este problema, nu-i aşa?

– Aşa el s-a jeluit Banner.

– Eu declar, a gîfîit Katherine, continuînd s-o ţină în braţe pe femeia despre care nu ştia că este soţia fiului său, că îl iubesc pe Adam al meu din întreaga mea fiinţă, dar uneori tare mi-ar place să-i trag cîteva biciuştil

Banner a hohotit şi mai tare, în timp ce de la fereastră, o ploaie măruntă a făcut să cadă manşonul de nea.

Spre dimineaţă, peisajul arăta urît, noroios, cu zăpada murdară. Jeff plecase în ziua trecută fără a-şi lua rămas bun, iar Melissa îşi făcea bagajele pentru a se îmbarca pe un vas spre Seatle, unde urma să stea cu prietenele şi să dea o mulţime de petreceri. Keith plănuia să plece la o oră după sora sa, deşi trebuia să ajungă la Tacoma, de unde lua un tren peste munţi, pînă la Wenatchee. Katherine avea să rămînă acasă pînă după Anul Nou, apoi pleca şi ea. Avea mult de lucru în Olympia şi după aceea îşi programase să facă un turneu prin teritoriu împreună cu alte partizane ale votului universal, să ţină cuvîntări şi să-şi facă noi relaţii. Numai gîndul că această casă avea să rămînă goală o înnebunea pe Banner. Adam nu se întorsese în noaptea dinainte – îşi dădea ea seama de ce – şi Banner suporta cu greu absenţa lui. La spital veniseră puţini pacienţi şi mai ales dintre aceia care sufereau mai mult de ipohondrie decît de vreo boală anume. În miezul zilei,a sosit şeriful, căutîndu-l pe Adam. Patru trupuri

fuseseră pescuite la ţărm, lîngă tabăra indienilor i-a spus şi, deşi erau numai chinezi, doctorul Corbin era procurorul ţinutului şi trebuia să vadă cadravrele pentru a face un raport. Banner se simţea sufocată de disperarea tăcută care o înconjura, dar era mult prea mult să examineze şi trupurile celor patru victime înecate.

– Dacă eşti asistenta doctorului, i-a spus şeriful cu pălăria în mînă şi cu ochii încărcaţi de invidie, ai putea să o faci tu. Păstrez cadavrele într-una din celule şi trebuie semnate documentele înainte de a scăpa de ele.

Banner s-a cutremurat în timp ce-şi punea mantaua. Oricît de neplăcută era sarcina asta, trebuia s-o ducă la capăt – astea erau regulile profesiunii.

Trupurile erau toate de chinezi, după cum spusese şeriful. Erau putrezite şi o parte din carne le era mîncată de către peşti. După ce le-a acoperit din nou cu cearşaful semnînd actele necesare, Banner a ieşit din tribunal demnă şi a vomitat pe tăcute în alee. Cînd şi-a revenit, s-a urcat în trăsura luată din grajdurile familiei Corbin şi a apucat hăţurile. S-a concentrat asupra jignirii pe care o suferise pentru a-şi îndepărta gîndul de la ororile pe care tocmai le văzuse. Atitudinea şerifului faţă de acei sărmani oameni fusese groaznică. Se referise în repetate rînduri la ei ca la nişte „chinezi" şi spusese că era cu atît mai bine pentru oraş cu cît se înecau mai mulţi. Să descopere de ce muriseră era ultimul lucru care l-ar fi preocupat. Cînd Banner îl întrebase, el făcuse o speculaţie cum că bărbaţii veniseră probabil din Canada, ca multe alte sute care apăreau în fiecare an, acum că se limitase strict imigraţia. Cei care supravieţuiau călătoriei şi nu se aruncau în apă la apropierea unui vas guvernamental erau absorbiţi de comunitatea chinezească şi rămîneau de regulă acolo. Cînd Banner

a ajuns din nou la casa Corbin, la grajduri nu era nimeni care s-o ajute să deshame calul, aşa că s-a descurcat singură. După ce a atîrnat harnaşamentul uşor de un cuier de pe perete, aşa cum îl văzuse făcînd pe Adam, a dus calul înapoi la locul lui, unde deja îl aşteptau apa proaspătă şi cerealele. Tocmai închidea uşa de la staul, încercînd să pună cîrligul, cînd a auzit o voce teribil de familiară.

– O'Brien?

– Sînt aici, a răspuns pe un ton neutru, păşind afară din umbră.

Banner era pregătită să se arate indignată, dar Adam părea atît de rătăcit, încît s-a simţit invadată de tandreţe ca de razele soarelui. Hainele lui erau şifonate, iar părul necesita să fie spălat şi o barbă de mai multe zile îi întuneca obrajii.

– Cum a fost femeia ta? l-a întrebat pentru a nu se arunca spre el într-un impuls disperat de bun venit.

Bărbatul puternic, dar acum depăşit de situaţie, a dat din umeri.

– Nu ştiu, Trifoiaş. Cum era ea?

Banner nu ştia ce replică să-i dea, aşa că a tăcut. Şi-a încrucişat braţele pe piept şi a aşteptat. De jur împrejur caii nechezau prieteneşte şi aroma de fîn înmiresma aerul. Lumina se filtra prin cerul întunecat al iernii, făcînd ca Banner să nu desluşească bine expresia de pe faţa lui Adam.

– Îmi pare rău, a zis Adam în sfîrşit, pe un ton jos, răguşit.

– Nici nu mă miră, i-a întors-o Banner.

El a rîs, deşi i se simţea resemnarea în glas.

– Le-ai spus celor din familia mea despre... căsătoria noastră?

Banner s-a înroşit în obraji.

– Sigur că nu. Date fiind circumstanţele, nu pare a fi prea potrivit.

Adam s-a apropiat de ea şi a tăcut nesigur pe sine.

– O'Brien...

– Ce?

– *Cum dracu' pot* eu să-mi cer scuze dacă tu te tot retragi? Te-am tratat foarte rău şi îmi cer scuze. Adam şi-a încrucişat *braţele* şi a *privit-o cu ochii umbriţi*. Porţi chiloţi?

Banner şi-a înghiţit un ţipăt de furie.

– Da, port, Adam Corbin şi să nu îndrăzneşti să te apropii cu nici un pas.

A urmat un rînjet şi apoi Adam i-a spus:

– Pot să-ţi aduc aminte că eşti nevasta mea?

– Asta nu-ţi dă dreptul să-mi dai ordine să nu port chiloţi sau...

El a chicotit obosit.

– Ştiu, O'Brien. Ştiu. Ţi-am spus că-mi pare rău, nu-i aşa?

Banner s-a străduit să-şi înăbuşe lacrimile. Nu aşa erau toţi bărbaţii? Erau *capabili să-i spună lucruri* îngrozitoare unui om, să-l lase singur de Crăciun, să nu ştie dacă şi-au luat sau nu nevastă şi apoi să se întoarcă, convinşi că pun lucrurile la locul lor cu un simplu „scuză-mă"!

– Tîlcălosule, i-a spus.

Adam şi-a întins mîinile ca şi cînd ar fi fost de acord. Iar Banner era atît de furioasă, încît s-a repezit şi l-a plesnit cu toată puterea pe Adam. El şi-a răsucit uşor capul, apoi a apucat-o de umeri. Pentru o clipă ei i s-a făcut o frică mortală, dar i-a trecut, zărindu-i expresia disperată din ochi.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Trifoiaş, a rugat-o blînd. N-o să te lovesc niciodată. Niciodată.

Dintr-o intuiţie fizică, Banner a înţeles că era adevărat; Adam nu era genul care bătea femeile. Ea însă era atît de vulnerabilă în faţa lui şi agonia din noaptea şi din ziua care tocmai trecuseră demonstrau aceasta. Ea şi-a ridicat bărbia, prea mîndră ca să-i arate cît suferise.

– Putem anula căsătoria, i-a sugerat.

Adam a scuturat din cap.

– Oh, nu. S-a consumat, şi încă delicios. Şi de altfel, n-am absolut nici o intenţie să te las.

Inima obosită a lui Banner a tresărit de speranţă, apoi s-a liniştit. Adam nu-i spusese nici o clipă că o iubea; refuza anularea căsătoriei nu din motive romantice. Însurîndu-se cu Banner, făcuse rost nu numai de un partener de meserie, dar şi de o tovarăşă de pat. Era o căsătorie de convenienţă.

– Unde ai fost? l-a întrebat Banner, cu o bravadă destinată să îi ascundă inima făcută praf.

Adam o strîngea de umeri, stîrnindu-i pofte paradoxale în trup.

– Nu-ţi pot explica treaba asta, Trifoiaş. Cel puţin nu acum. Au fost urgenţe medicale în timpul ăsta?

A durat un moment pînă cînd Banner a putut să-şi adune întreaga demnitate pentru a vorbi.

– Una. Nişte chinezi au fost înecaţi – patru. Şeriful a spus că indienii Klallum au găsit trupurile.

– Dumnezeule, din nou Royce.

Banner s-a uitat la Adam.

– Temple Royce? Vrei să spui că are de-a face cu...

Brusc el i-a dat drumul.

– La dracu' cu feciorul ăsta de curvă...

Banner l-a apucat de braţ, speriată şi tulburată.

– Adam?

Soţul ei s-a uitat la Banner şi i-a trecut o mînă prin păr.

– Şeriful Peters avea vreo idee despre ceea ce s-a întîmplat?

– A spus că probabil se refugiaseră din Canada – chinezii vreau să spun – şi se aruncaseră peste bord la venirea patrulei. Crezi că domnul Royce...

– Ştiu că a fost Royce.

– Dacă el este un contrabandist şi un ucigaş, de ce nu este arestat?

Adam a exclamat cu amărăciune:

– Banii nu au miros, O'Brien. Dacă îi pui în palmele corespunzătoare, e perfect, şi el aşa face.

Neatentă, Banner a ridicat arătătorul mîngîind barba crescută a soţului.

– De ce-şi iau chinezii asemenea riscuri? De ce se mai urcă pe vapor...

Adam i-a luat mîna şi i-a mîngîiat încheietura cu degetul mare.

– Ei sînt disperaţi, O'Brien. Vor să muncească în America, să ajungă la familiile lor. Nu numai că riscă să fie aruncaţi în apă, dar plătesc şi o sută de dolari sau mai mult pentru acest privilegiu.

Banner a încercat să-şi elibereze mîna, dar el n-a lăsat-o.

– N-o să-mi spui unde-ai fost, nu-i aşa?

– Nu.

Perfect. Dacă el n-avea să-i povestească despre femeia aceea, nici ea n-avea să-i explice nimic despre Sean şi divorţul ei. O să-l lase pe Adam să-şi pună *întrebări, aşa cum îşi punea şi ea.*

– Ai nevoie de o baie.

Adam a rîs şi a tras-o pe Banner, ţinînd-o prizonieră, lîngă trupul lui.

– Ştiu. O să mă ajuţi, nu-i aşa, doamnă Corbin?

Doamna Corbin. Oare el îşi bătea joc de ea?

– Bineînţeles că n-o să te ajut. Eşti un bărbat în toată firea, capabil...

El a făcut-o să tacă printr-o sărutare lacomă. Trădătoarea de inimă a lui Banner a bătut cu repeziciune şi sîngele a început să-i curgă prin vene ca o lavă fierbinte. Să-l ia dracu pentru că îndrăznea să facă asta, s-a gîndit furioasă. Să-l ia dracu pentru că se întorsese la ea după întîlnirea cu femeia lui de pe munte! Dar ea era mult superioară acelei femei? Adevărul enervant îi spunea că nu era. Nu numai că nu îi rezistase, ci chiar îi făcuse plăcere să îi înfrîngă pe tăcute, cu sălbăticie, mîndria. L-a ajutat chiar să îşi deshame trăsura.

Aburul se ridica din cada de baie a lui Adam, dar nu atît de tare încît să îi ascundă masculinitatea evidentă – şi nici îmbujorarea lui Banner. El rîdea cu toată faţa spre ea. Un picior era proptit de marginea căzii.

– De ce nu vii lîngă mine, O'Brien?

Banner habar n-avea de ce rămăsese în baie ţinîndu-i prosopul. Ar fi fost uşor să plece şi el ar fi prins-o cam greu.

– Pe mine nu mă cheamă O'Brien, i-a reamintit.

– Întotdeauna o să fii O'Brien pentru mine, Trifoiaş.

Jignită, Banner a plecat ochii

– Eu sper că-ţi aminteşti, am semnat documentele, aşa că şeriful Peters ar fi putut să-i îngroape pe oamenii ăia sărmani.

Brusc, Adam s-a încordat. Din cada de baie a curs apă peste margini.

– Dumnezeule mare, a gîfîit, ridicîndu-se ca Pasărea Phoenix şi risipind apă de jur împrejur. Le-ai văzut trupurile?!

Amintirea i-a adus lui Banner o amărăciune în gît. Şi-a acoperit gura cu o mînă doar o clipă, apoi şi-a scuturat umerii. Nu ştia ce putea fi mai alarmant – supărarea lui Adam sau trupul lui gol, minunat modelat.

– Eu sînt doctoriţă, i-a spus cu o voce tremurătoare. Şi tu n-ai fost aici ca să le vezi.

În vorbele lui Banner se simţea un reproş, iar Adam s-a lăsat înapoi în cada aburită şi a scos cepul permiţînd apei să se scurgă în cadă din boilerul negru.

– N-a fost chiat atît de rău, a minţit ea. La urma urmei, ia şcoala de medicină a trebuit să...

Adam s-a strîmbat şi a ridicat o mînă.

– Destul, O'Brien, destul.

– Asta este o cadă de baie nemaipomenită.

El s-a dat pe spate şi a rîs, iar în ochi, dacă nu din inimă, i se vedea iubirea.

– Nu-i aşa, nu-i aşa? Jeff a adus-o dintr-una din călătoriile lui. Pradă piraterească de la cine ştie ce bordel, fără îndoială.

Încruntîndu-se, uitînd ce pericol ascundea o asemenea mişcare, Banner s-a apropiat mai tare, zgîindu-se între picioarele lui Adam prin profunzimea spumoasă a apei.

– Şi cum o goleşti?

Adam a rînjit şi s-a întins ca să tragă un cep de undeva din podea. S-a auzit un sunet tare şi apoi un val

de apă bolborosindă. Apa din cadă scăzuse pînă la un nivel periculos. Banner a sărit înapoi, dar nu destul de repede. Adam a apucat-o cu degetele puternice de coapsă şi a tras-o înapoi. Ea a căzut fără nici o ceremonie peste marginea căzii în ceea ce mai rămăsese din apă. Înfuriată, s-a zbătut din toate puterile, dar braţele lui musculoase o strîngeau şi gura lui o necăjea pe locul înroşit de furie al urechii drepte. Banner a tremurat şi s-a zbătuit cu mai mult curaj deşi fără speranţă. Limba lui Adam i s-a vîrît în ureche, producîndu-i senzaţii furtunoase care i s-au răspîndit din punctul respectiv spre sîni şi abdomen, pînă în locul acela secret. Rochia şi pantofii i se udaseră, dar el era lipit de ea, gata excitat. Era pregătit. Banner s-a mai zbătut, dar a fost uşor învinsă. Cu o mişcare rapidă, s-a urcat brusc deasupra ei cu picioarele desfăcute deasupra şoldurilor femeii, cu ochii sclipind de veselie şi pasiune.

– Acum o să vedem noi, i-a spus el criptic.

– Ce să vedem? a explodat Banner care se simţea jignită şi ruşinată, dar totodată dornică să se supună. Adam întîrzia să-i răspundă, desfăcîndu-i nasturii de la rochia udă, desfăcîndu-i fundiţele mici, bleu, care îi susţineau furoul cel nou – un dar de la Melissa. Aproape cu respect, deşi continua să zîmbească, Adam s-a înclinat să-i sărute sînii. Banner a gemut.

– Ce să vedem? a insistat.

– Dacă tu porţi sau nu chiloţi, doamnă Corbin, i-a răspuns trăgîndu-i rochia pe şolduri, în sus. Banner şi-a închis tare ochii şi s-a înroşit la faţă auzindu-l rîzînd. Va-să-zică, i-a spus, cu un triumf brutal, a mai rămas un pic de ascultare de soţie, micuţă rebelă.

Dacă nu ar fi fost prea îndrăgostită, Banner Corbin ar fi murit de ruşine.

Ea dormea, încă goală, strălucitoare după unirea lor atît de fierbinte şi după baia pe care o împărţiseră amîndoi după aceea. Tandru, Adam a acoperit-o pe Banner şi apoi s-a aplecat să-i sărute *puful* de la tîmplă, de culoarea scorţişoarei.

– Te iubesc, i-a spus.

Ea s-a agitat uşor, dar nu s-a trezit. Dîndu-se jos din pat, Adam s-a îmbrăcat şi a mai adăugat lemne la focul din cămin. Îşi pieptăna părul cînd a descoperit bucata de hîrtie boţită, pe jumătate ascunsă sub piciorul unui fotoliu. Încruntîndu-se, s-a aplecat şi a netezit hîrtia cu mîinile. Era certificatul de căsătorie. Cu o strîngere de inimă, Adam a privit spre creatura cu curbe dulci care dormea atît de liniştită în patul lui. Judecînd după starea acelui document matrimonial şi ea avusese destule îndoieli. A dat din umeri, a citit cuvintele care îi legau pe unul de celălalt pentru totodeauna, aşa credea el, aşa că a zîmbit. Or să-şi ducă viaţa împreună, în ciuda deosebirilor dintre ei, clădind totul pe foc şi pe pasiune, dacă nu pe raţiune şi logică. N-ar fi fost nici prima, nici ultima uniune de acest gen – dar măcar o să facă parte dintre cele mai grozave.

Banner s-a ridicat tresărind, singură în amestecul plin de umbre al nopţii la lumina focului. Partea de pat a lui Adam era rece şi goală. Încetişor i-au revenit amintirile. Adam se întorsese acasă de pe munte, făcuseră dragoste în cada de baie şi din nou, aici în pat... S-a

lăsat să cadă pe perne, trăgîndu-şi păturile pînă sub bărbie şi a suspinat. Trebuia să fi trecut mai multe ore de la amorul lor furibund, dar ea se simţea pe deplin satisfăcută şi îi era cald. Banner s-a întins precum o felină mulţumită, apoi s-a minunat pentru că sînii ei purtau şi acum urma magică a gurii lui Adam. Punîndu-şi mîinile pe după cap, şi-a lăsat sînii încălziţi de somn şi de pasiune să stea liberi, afară din pături, cu sfîrcurile împungînd aerul. Adam, s-a gîndit, Adam. Ca un răspuns la strigătul ei nepronunţat cu voce tare, uşa dormitorului s-a deschis.

– Trifoiaş?

Ea a rămas ţeapănă cînd el a intrat în încăpere, a aprins lampa de-alături şi a tras cu greu aer în piept la vederea trupului ei. Patul a scîrţîit cînd Adam s-a aşezat. Era îmbrăcat, părul şi pielea îi miroseau a colonie de mosc, ochii albaştri îi priveau posesiv sînii. El i-a tras mîinile lui Banner de sub cap şi i le-a întins, punînd perne peste ele, într-o parte şi în cealaltă. Ea a scîncit cînd el şi-a aplecat capul deasupra unui sîn, mîngîindu-l pe celălalt cu degetele. Era un rit la fel de vechi ca şi lumea; Banner ştia asta, dar părea a fi atît de deosebit, atît de nou, pentru că înainte nu i se păruse plăcut. Acum, oh, acum, era teribil de plăcut, delicios, încîntător. Banner fremăta gîngurindu-i numele, invadată de senzaţii provocate de pofta lui sălbatică, în creştere, pofta lui şi a ei. Prin plăcutele momente în care o sugea şi o gîdila încetişor, el a adus-o pînă la o stare imposibil de exprimat în cuvinte, ca într-o febră în care gîndurile nu-şi mai aveau locul. I-a poruncit să-şi scoată chiloţii şi i-a spus cu amănunte brutale motivul acestui fapt. Scandalul amuzant al spuselor lui a făcut ca şoldurile

lui Banner să se ridice şi să coboare ritmic. El i-a lăsat sînii, dar nu i-a eliberat mîinile.

– *Vino la mine*, l-a rugat ea, *fără mîndrie sau ruşine.*

Încetişor, ochii lui albaştri păreau să-i frămînte sînii aşa cum făcuse cu gura lui, iar Adam a scuturat din cap.

– N-am de gînd să mă dezbrac, O'Brien, i-a spus. Cina este peste cinci minute şi mi-e foame. I-a tras cu mîna stîngă păturile de pe ea, iar Banner a rămas complet la vedere, cu încheieturile prinse de perne deasupra capului. El i-a întins genunchiul, iar degetele parcă lăsau o urmă de foc pe curba coapselor şi în locul acela mătăsos care ascundea un muguraş pulsatil, dureros.

– Da, a gîfîit ea, cînd el a atins-o cu degetele.

Spatele lui Banner s-a arcuit de bună voie, cînd el i-a cerut asta.

Acum respiraţia ei devenise un fel de scîncet răguşit şi îşi dezvelise dinţii ca şi cînd s-ar fi predat ca o sălbăticie primitivă. Neavînd de ales, s-a lăsat pradă pasiunii.

Capitolul 8

Katherine Corbin şi-a coborît repede genele ca să-şi ascundă zîmbetul dincolo de marginile căniі de ceai. Nu trebuia să facă un mare efort mental pentru a înţelege de ce întîrziaseră la cină. Banner strălucea, iar Adam se încruntase la mîncarea de pe masă, de parcă numai ea era de vină că exista.

A urmat o tăcere plină de aşteptare cînd cei doi s-au apropiat. Melissa şi-a pus jos cana cu o mişcare nervoasă, iar Keith s-a aşezat înapoi în fotoliu, cu un rînjet pe buze, cu braţele încrucişate. Chiar şi Clarence King, care se întorcea în Oregon a doua zi dimineaţă, s-a oprit ca să se holbeze. Ei au tăcut, apoi Adam a pus o mînă blîndă şi posesivă pe cotul lui Banner şi a anunţat pe un ton comic:

– Doamnelor şi domnilor, fiţi atenţi, aceasta este soţia mea.

Un ţipăt general de bucurie s-a auzit, părînd să răsune pînă în cristalurile în formă de lacrimă ale candelabrului de deasupra mesei şi au urmat o grămadă de îmbrăţişări, sărutări, strîngeri de mîini. Katherine li s-a alăturat tuturor cu exuberanţă.

Sean Malloy a zăbovit la intrarea dinspre sud a barului *Erickson*; socotind în minte monezile rămase în buzunarul ponosit al hainei. Un vînt aducînd zăpada îi şuiera prin urechi şi îşi făcea drum prin cizmele-lui pînă la vîrful degetelor de la picioare. În faimoasa cîrciumă cînta muzica, erau băuturi, hrană după voie, era cald. Fără serviciu din ziua în care acostase în Portland, Sean dusese lipsa tuturor acestor lucruri. A intrat preocupat înăuntru. De jur împrejurul încăperii enorme se găsea un bar din mahon, lustruit pînă ajunsese teribil de strălucitor. O pictură la fel de înaltă ca Sean reprezenta nuduri de femei dolofane, violate de legiunile de soldaţi romani. Sean s-a uitat urît. Din cauza lui Banner trecuse multă vreme de cînd nu mai ridicase o fustă şi asta îl preocupa. Şi-a îndreptat atenţia spre o scenă mărginită de felinare cu gaz şi pe care se afla o orchestră compusă din opt femei grase. Ele cîntau lent o melodie pe care Sean n-o recunoştea.

– Dai ceva de băut, matelotule?

Sean s-a întors bănuitor şi a dat cu ochii de un filfizon cu ochii căprui. Bărbatul a rîs şi şi-a ridicat mîinile care se vedea că nu erau muncite.

– Nu te enerva – sînt şi eu bărbat la fel ca tine, prietene.

Sean s-a relaxat. Stătuse prea mult în puşcărie şi devenise prea bănuitor. Totodată, şi-a ridicat ochii spre mezanin unde un stol de turturele încercau să ademenească clienţii. Cînd a întîlnit din nou privirea filfizonului, şi-a dat seama că acela era amuzat.

– Sean Malloy, i s-a recomandat întinzîndu-i o mînă

bătătorită.

– Temple Royce, i-a replicat filfizonul, dîndu-i mîna. Eşti docher, domnule Malloy?

– Păi da, cînd capăt de lucru.

Se aflau la bar şi Sean a scos o monedă din buzunar, cerînd whisky. În faţa lui au fost aşezate două păhăruţe.

– Ţi-aş oferi eu băutura, i-a spus Royce.

Sean l-a analizat pe bărbatul de lîngă el, întrebîndu-se ce anume căuta pe acolo.

– O să-mi plătesc singur băutura pînă cînd o să aflu ce doreşti, i-a replicat.

Royce a dat din umeri, zîmbind uşor.

– Foarte bine. Eşti un bărbat solid, Malloy! Ai lucrat vreodată pe un vapor?

Sean a chicotit amar, răguşit.

– Ohoho, am făcut tot Capul Horn. Vrei să-ţi angajezi un echipaj, domnule Royce?

– Da.

– Cu ce destinaţie? a întrebat Sean, dînd pe gît primul pahar şi luîndu-l pe celălalt. Avea nevoie de o slujbă – deja fusese scos din locuinţa lui şi Dumnezeu ştia ce avea să mănînce de îndată ce monedele din buzunar se vor termina, dar el prefera să simtă pămîntul sub picioare şi ideea că ar putea poseda o femeie acum şi aici.

– Canada, i-a răspuns în cele din urmă Royce.

Sean şi-a privit imaginea în oglinda din spatele barului. Era un bărbat arătos, dacă putea spune asta despre el însuşi, dar altcineva cine să spună? Părul lui castaniu deschis, cîrlionţat de obicei, era lipit de cap. Ochii căprui se înfundaseră în orbite şi barba neîngrijită îi ascundea linia maxilarului. Dacă accepta slujba pe care părea a i-o oferi Royce, i-ar fi putut cere probabil

un avans, cu care să-şi cumpere mîncare şi să facă o baie; de asemenea, să-şi cumpere una din micile tîrîturi dolofane de la mezanin.

– Canada, a zis gîndind cu voce tare.

– Da.

– Şi după aia?

– Seattle. Port Hastings. Şi înapoi aici după aia.

– Port Hastings? Unde dracu este ăsta?

Royce a zîmbit.

– În strîmtoarea Juan de Fuca, teritoriul Washington. Mica Sodomă şi Gomora, după cum i se mai spune.

Sean era intrigat.

– Dar îşi merită numele?

– Absolut. Îţi ofer cincizeci de dolari pentru drumul spre Canada, jumătate acum şi jumătate cînd acostăm în Port Hastings. Facem contractul, domnule Malloy?

– Facem, cred. Cînd o luăm din loc?

– Mîine dis-de-dimineaţă. Vaporul se numeşte *Jonathan Lee*. Ştii unde este ancorat?

– Mda, i-a răspuns Sean care zărise vasul printr-o duzină de alte vapoare.

Royce a scos banii şi i-a numărat avansul promis.

– Să fii la bord în zori – o vom porni odată cu fluxul.

Sean a luat banii, i-a împăturit, i-a vîrît în buzunarul cămăşii.

– O să fiu acolo.

– Ai grijă să fii.

Se simţea o asprime sub finеţea exterioară. Lui Sean nu-i displăcea.

– Ai cuvîntul meu.

Royce a dat din cap şi a plecat. La mezanin era un fel de frămîntare. Sean a privit în sus şi a văzut un bărbat înalt, cu părul blond, la care se dădeau în acelaşi timp două femei.

– La dracu, a remarcat bătrînul aflat la bar în apropierea lui Sean. El nu trebuie nici măcar să le plătească pe-astea. Unii zic că ele îl plătesc pe el.

Sean a cerut încă două porţii de whisky.

– Cine este el?

Marinarul a răsucit un cuţit cu mînerul de sidef în mîini şi i-a acordat o privire prudentă.

– Este Jeff Corbin. El conduce acum vasul *Doamna Mărilor.*

Pentru Sean numele de Corbin nu însemna nimic, după cum nu îl interesa nici marea lui voinicie faţă de femei. Făcuse pur şi simplu conversaţie.

– Netrebnicul ăsta şi-a pierdut capul după o doamnă doctor cu părul roşu.

Sean s-a încruntat, aruncînd o privire furişată căpitanului care se dădea jos, încheindu-şi nasturii de alamă de la haină.

– Ştii cum o cheamă pe ea? La doamna doctor mă refer.

– N-o să uit niciodată. Am şi întîlnit-o, da.

Doar pentru o clipă barul acela aglomerat, zgomotos, a părut să se clatine împrejurul lui Sean ca un vapor în furtună. Ea spusese că avea să devină doctoriţă! Banner nu visase decît la asta pînă cînd îl zăpăcise pe Sean de cap. Să fi reuşit – poate cu banii pe care îi căpătase trădîndu-l pe el la poliţie?

– Banner O'Brien, a zis el gînditor.

Desigur că nu şi-ar fi dat numele de Malloy. Nu după ceea ce îi făcuse. Fără a se deranja să răspundă, Sean s-a răsucit de la bar, uitînd de planurile lui pentru o cină, o baie şi o femeie. L-a urmărit pe căpitanul Corbin afară din bar şi l-a salutat pe stradă. Corbin s-a întors spre el cu ochii la fel de albaştri ca Marea Nordului. S-a oprit sub un felinar de stradă, cu mîinile

băgate în buzunarele hainei, cu părul pe care se aşternea zăpada.

– Poftim?

Lui Sean îi era frică de prea puţini bărbaţi, dar acesta îi trezea un fel de îngrijorare. Era în el un fel de autocontrol calm, o siguranţă de sine care spuneau mai mult decît orice altceva.

– Bună seara, i-a răspuns politicos irlandezul.

Căpitanul s-a mulţumit să dea din cap.

– Era pe aici un bărbat... a rînjit Sean îndatoritor. El a spus că o cunoaşteţi pe sora mea.

Corbin nu i-a răspuns, dar nici nu s-a îndepărtat. Probabil din cauza înfăţişării lui de arhanghel era oprit adesea de fraţii femeilor cu care intra în relaţii.

– Se numeşte Banner, a continuat prudent Sean.

Ceva s-a schimbat în ochii albaştri ca cerneala. Recunoaştere? Suferinţă? Sean nu-şi putea da seama. Iar Corbin încă nu scosese o vorbă.

– Probabil că ea continuă să folosească numele bunică-sii – O'Brien, i-a mai spus Sean, intuind că trebuia neapărat să fie precaut.

Gîtul lui Corbin s-a încordat şi gura a luat o expresie ameninţătoare.

– Dacă Banner e sora ta, îmi închipui că trebuie să ştii ce nume poartă.

Pe Sean l-au invadat în acelaşi timp triumful şi ura. Îl dureau degetele şi palmele, iar sudoarea îi curgea pe spinare, dar a zîmbit.

– Ohoho, aşa ar trebui, dar eu şi soră-mea ne-am certat şi nu ne-am despărţit prieteni. O să se rezolve cînd o s-o găsesc.

– Noroc, i-a urat căpitanul.

– Deci o duce bine? s-a repezit Sean.

Dacă uriaşul cu ochi albaştri se hotăra să piece, n-avea ce-i face, pentru a-l opri. Răspunsul a fost un semn din cap.

– E bine.

Şi dansează pe capul tău, băiete. Asta făcea ea mereu, şi-a dat seama Sean.

– E o bucăţică bună, sora mea. Te rog, spune-mi unde pot s-o găsesc.

Căpitanul s-a gîndit puţin.

– De unde să ştiu că eşti fratele lui Banner? Şi chiar dacă eşti, de unde să ştiu că ea vrea să te vadă?

– Bănuiesc că trebuie să mă crezi pe cuvînt.

– Spune-mi cum te cheamă şi cînd o văd pe Banner îi spun că eşti aici.

Cristoase! Dacă-i auzea numele, avea s-o ia la goană ca un iepure şi n-o s-o mai găsească niciodată. Numai printr-un noroc chior ajunsese să afle despre ea.

– O s-o vezi în curînd?

– Probabil că nu.

Zîmbetul lui Sean era confuz. N-avea să ajungă nicăieri cu omul ăsta şi nu numai că îşi pierdea timpul, dar risca şi o cafteală.

– Spune-i lui Banner că Robert îi transmite toată dragostea lui, i-a spus, apoi s-a răsucit şi s-a întors în cîrciumă.

Bătrînul marinar era încă la bar – acela care îi spusese că o întîlnise pe Banner. Individului părea să-i fie tare sete. Sean a schiţat un zîmbet şi s-a apropiat de el.

Zi după zi, în vreme ce decembrie devenea ianuarie, zăpada se topea, murînd pămîntul. Noroiul adera la

pantofii lui Banner şi făcea din călătoria cu trăsura o treabă oribilă. Vremea era decepţionant de blîndă; băteau vînturile uşoare din direcţia mării, călduţe şi primăvăratice, iar cerul era luminos, de un bleu-tandru. De cîte ori Banner privea la el simţea o împunsătură dulce-amară în inimă. Era mai fericită decît fusese vreodată, deşi căsătoria cu Adam Corbin era o treabă dificilă. În timpul zilei se purta ca un şef, tîrînd-o pe Banner de la o consultaţie la domiciliu la alta, apostrofînd-o cînd făcea vreo greşeală. Dar noaptea era un amant tandru şi inventiv şi acest lucru făcea ca totul să devină suportabil. Adesea desigur, Banner şi Adam erau chemaţi noaptea – o grămadă de bebeluşi preferă să se nască atunci şi întotdeauna erau bătăi pe Water Street care să le dea de lucru. Dacă viaţa ar fi continuat chiar şi în acest ritm zăpăcitor, Banner nu s-ar fi plîns niciodată. Dar sigur că nu aşa se întîmpla. La trei săptămîni după Crăciun, Adam a dispărut din nou. Cînd s-a întors, după o zi şi o noapte, nu era supărat, dar era necomunicativ.

– Are o femeie, s-a plîns Banner, care stătea în faţa căminului din bucătărie, privind în flăcările.

– Poate, a zis Maggie, preparînd legumele pentru mîncare. Dacă ar fi soţul meu, aş căuta să aflu.

Banner s-a întors dinspre foc, frîngîndu-şi degetele. La ferestre era o dantelărie întortocheată de gheaţă, iar cerul era cenuşiu, gata să ningă din nou.

– L-am întrebat.

– L-ai întrebat! s-a zbîrlit Maggie. Atîta tot?

– Şi ce sugerezi?

– Să-l urmăreşti. Peste trei săptămîni o să piece din nou, sînt la fel de sigură cum sînt sigură că după primăvară vine vara. Cînd se duce, îţi iei un cal...

– N-aş putea! Maggie, o să fie furios!

– Ţi-e frică de el?

– Sigur că nu!

– Păi atunci?

Banner a fost salvată să nu răspundă de bocănitul cizmelor pe scările din spate.

– O'Brien!

Banner a suspinat, a întîlnit privirea furioasă a lui Maggie şi s-a uitat în altă parte.

– *Ce?*

Adam a intrat în bucătărie de-a dreptul, de parcă n-ar fi fost plecat douăzeci şi patru de ore, de parcă nu şi-ar fi înşelat soţia. Îşi schimbase hainele, părul îi era încă umed de la o baie făcută de curînd, iar zîmbetul îi era ghiduş, deşi preocupat.

– Am rămas fără mîncare?

Banner ar fi vrut să-l plesnească, dar s-a reţinut. Cînd a trecut pe lîngă el şi Adam a sărutat-o pe frunte, Maggie a părăsit încăperea. Adam era în aşteptarea unei confruntări, dar tot nu s-a oprit să întrebe.

– Ţi-a fost dor de mine, O'Brien?

– Nu mai mult decît mi-e dor de o gripă.

El a rîs, dar era un rîs trist, preocupat.

– Nu e nici o femeie la mijloc, O'Brien.

În ochii lui Banner au apărut lacrimi şi ea s-a întors ca să şi le ascundă.

– *Atunci spune-mi unde-ai* fost, *i-a zis*, ridicîndu-şi bărbia.

– Spune-mi cine te-a avut pe tine înaintea mea, *i-a* replicat el.

Banner l-a plesnit peste obraz cu toată puterea şi fără nici o reţinere. El i-a zîmbit cu obrăznicie, fapt care

a făcut-o să răcnească şi să dea din picioare.

– Păi vezi? Amîndoi avem micile noastre secrete, nu, O'Brien?

– Numai că eu ţi l-am spus pe al meu! a ţipat Banner. Doar că tu erai prea beat ca să mă asculţi!

– Atunci mai spune-mi-l o dată. Crede-mă, acum sînt treaz.

– Tîmpită aş fi să-ţi spun, ticălosule!

Adam o ţinea de mîini acum, iar magia lui intrase în acţiune. A mîngîiat-o pînă la rotunjimea sînilor, iar ea tremura, simţind că se urăşte pentru dorinţa pe care i-o crea acest bărbat.

– Ia-ţi mîinile de pe mine!

Încetişor, înnebunitor, Adam a scuturat din cap.

– Am mai discutat asta, nu, O'Brien? Oricînd. Oriunde. Îţi aminteşti?

Acum îi strîngea sînii şi sfîrcurile trădătoare se întăreau sub hainele ei. La dracu cu el, să-l ia dracu. Îl ura, îl iubea, l-ar fi omorît, dar şi-ar fi dat viaţa pentru a-l proteja. Ce vrajă exercita el asupra ei?

– Mi-a fost dor de tine, O'Brien.

Fusta de la rochie i se ridica acum centimetru după centimetru în mod cît se poate de scandalos.

– Încetează, Maggie ar putea...

Rămăsese aşa cu tivul care i se ridicase peste genunchi, peste carnea tare a coapselor goale. De ce oare nu-şi pusese chiloţii? Acum iar o să rîdă de ea. Acum o să ştie că el cîştigase lupta înainte chiar de a o începe.

– Eu te urăsc!

Mîna lui Adam găsise locul acela important; o mîngîia aprinzînd în ea o patimă sălbatică.

– Hmmm, i-a răspuns el.

– Femeia aia a ta nu ţi-a ajuns?

El o frămînta fără nici o ruşine; nu-şi putea trage răsuflarea, nici nu-şi putea aduna gîndurile. Dumnezeule, avea s-o ia acolo, în bucătărie, iar ei nu-i dădea prin cap să-şi invoce forţele interioare pentru a-l opri!

– Niciodată nu sînt sătul de tine. S-a aşezat pe bancheta din faţa căminului, fără a-i da drumul din braţe lui Banner. Vino aici.

Inima lui Banner bătea nebuneşte, iar ochii i se înceţoşaseră în timp ce îi urma mişcările aşa cum o obliga el.

– De ce?

– Pentru că te vreau.

Se pregătise şi a tras-o pe Banner înspre el, astfel încît să stea cu picioarele desfăcute în poala lui şi peste banchetă. A posedat-o cu rapiditate şi duritate. Adam o ridica şi o cobora cu propriile mîini şi tot aşa mereu. Era un chin delicios, iar Banner a preluat curînd iniţiativa. În această situaţie, soţul ei s-a lăsat pe spate pe banchetă, gemînd şi strîngînd-o cu coapsele lui puternice. Banner se ţinea de el, de parcă ar fi fost împunsă de o săgeată de foc, cu picioarele larg depărtate, cînd a sosit momentul descărcării zguduitoare. Numai după cîteva secunde, Adam s-a înţepenit sub ea, apoi şi-a arcuit spatele cu o asemenea forţă, încît ea s-a agăţat cu ambele mîini pentru a nu o arunca pînă în tavan. Şi înăuntrul ei, Banner simţea carnea lui Adam cum se unduia peste a ei, umplînd-o cu sămînţa lui, posedînd, cucerind, în acelaşi timp. Banner a ţipat în şocul unei eliberări neaşteptate. După mult timp, Adam s-a ridicat. Făcea parcă parte din ea, o parte dulce care creştea

încetişor din nou.

– Goală, i-a spus descheind primul nasture de la rochie.

Înroşită de satisfacţie, Banner l-a ţinut de mîini.

– Nu, oh, nu, Maggie ar putea intra...

– N-o să îndrăznească, i-a spus descheindu-i un alt nasture.

– Adam, te rog!

El a chicotit şi a dezbrăcat-o.

– Nu e nevoie să mă rogi, O'Brien. Îţi promit satisfacţie deplină.

– Păi, tu...

Gura lui Adam s-a apropiat brusc de un sîrc în aşteptare; o ţinea pe Banner de şolduri, o întorcea pe o parte şi pe cealaltă, ca pe o roată în jurul axei. Şi tot ce-ar fi vrut ea să-i spună s-a transformat într-un geamăt de plăcere.

Cu discreţie, Maggie McQuire s-a îndepărtat de uşa bucătăriei. Avea timp destul să pună la fiert mîncarea mai tîrziu, s-a gîndit zîmbind, căci acum altceva fierbea. Şi n-ar fi fost grozav dacă ar apărea un bebeluş Corbin de care să aibă grijă? Zîmbetul lui Maggie a devenit mai larg; din cîte auzea prin uşă, lucrurile păreau să fi pornit pe calea cea bună.

Era un lux extraordinar, să stai cufundat în apa aceea fierbinte, parfumată. Cu un suspin, Banner Corbin şi-a pus mîna sub bărbie. Gîndurile la Adam şi ceea ce îi făcuse el – ce făcuseră ei împreună – a făcut-o să se înroşească. Dumnezeule, o avusese în bucătărie la lumina zilei! A zîmbit uşor. Bucătăria nu era mare lucru în comparaţie cu celelalte locuri în care o mai avusese el – în trăsură, de exemplu. Pe o masă de consultaţii din

mijlocul unui birou într-o zi aglomerată. Şi, o dată, în noaptea trecută cînd venise tîrziu, chiar în salon. Zîmbetul i-a dispărut, cînd s-a gîndit la Adam şi la femeia lui. Oare ea îl făcea să geamă şi să strige atît de frumos vulnerabil, în felul în care reuşea Banner? Şi ea se lupta cu el şi îl ţinea la piept. Tandreţea şi furia se amestecau în Banner şi o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz pînă în apa din baie. Îl iubea sălbatic pe Adam, fără speranţă, dar faptul că îl împărţea cu cineva era o lovitură brutală dată mîndriei sale. A oftat de supărare. Uşa de la baie a scîrţîit.

– Trifoiaş?

Ea a încercat să se oprească din plîns, dar lacrimile îi curgeau fără a le putea opri. Adam s-a apropiat de marginea căzii şi a îngenuncheat.

– Banner, te rog, nu plînge.

Ea l-a privit şi s-a gîndit că se prinsese în cursa iubirii pentru el, precum o pasăre într-un borcan şi zbiera din cauza necazului şi nedreptăţii acestui fapt. Tandru, Adam a scos-o din apă, a uscat-o cu un prosop şi a înfăşurat-o într-altul. Vorbindu-i cu blîndeţe, a pus-o în patul lor, acoperind-o, fără să-i mai ceară nimic.

– Dormi, i-a şoptit, dîndu-i părul de pe faţă, mîngîindu-i buzele cu un deget. Eşti ostenită.

Acum Banner nu mai hohotea – era prea obosită pentru asta – dar mici sughiţuri de umilinţă continuau să o agite.

– Pacienţii...

– E rîndul meu să am grijă de ei, O'Brien. Acum dormi. Iubito?

Ea a suspinat din nou.

– Ce?

– Nu mai există nimeni, nimeni, în afară de tine.

Pentru că ea era atît de obosită, pentru că îl iubea pe bărbatul ăsta şi avea nevoie de el, pentru că în clipa aceea copilul lui se dezvolta probabil în ea, l-a crezut. Şi, crezîndu-l, a putut adormi.

Cînd Adam a coborît, Maggie era în bucătărie, frămîntînd cocă de biscuiţi. Tocana fierbea pe sobă.

– Semeni teribil cu tatăl tău, l-a tachinat menajera.

Pentru prima oară de cînd îl ştia, Adam s-a înroşit. Prea tîrziu, el a reuşit să dea din umeri.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Ba pe dracu'. Apropo, unde este Banner?

– Doarme. Eu mă duc la consultaţii în dimineaţa asta. Să n-o deranjezi pe nevastă-mea decît dacă vine vreo urgenţă.

Maggie a făcut un salut comic şi Adam i-a răspuns. Avea să fie o zi foarte bună.

Bătaia de la uşa dormitorului nu era a lui Adam; era prea şovăitoare, prea blîndă. Banner s-a agitat sub cuverturi şi a căscat, aducîndu-şi aminte somnoroasă că, în orice caz Adam n-ar fi bătut deloc.

– Intră.

Uşa s-a deschis şi camera a fost invadată de un parfum familiar.

– Ţi-am adus cina, i-a spus Katherine.

Banner s-a răsucit rapid şi şi-a tras păturile pînă sub bărbie. Pentru o clipă s-a simţit teribil de ruşinată pentru că fusese găsită în patul lui Adam, noroc că şi-a amintit că avea dreptul.

– Poftim ca acasă!

Katherine a zîmbit la această observaţie plină de

miez şi a pus tava în poala lui Banner.

– Aici sînt, într-adevăr. Şi am veşti minunate.

Banner a căscat din nou, apoi a început să mănînce din castronul de pe tavă. Erau şi biscuiţi aromaţi, plutind în unt.

– Ce noutăţi? Am crezut că o să ţii discursuri despre sufragiu...

Katherine s-a aşezat la piciorul patului, zîmbind.

– Astăzi legislatura a votat pentru legalizarea sufragiului pentru femei, Banner.

Ochii lui Banner s-au mărit şi a început să-i bată repede inima. Nu îndrăznise să spere, în ciuda promisiunilor făcute de tatăl Francellei şi a altora ca el.

– Astea da, noutăţi!

– Nu-i aşa?

– I-ai spus lui Adam?

Katherine a dat din cap.

– Cred că i-a plăcut, dar m-a avertizat să mă pregătesc de luptă.

– Luptă? Ar fi posibil să se revină asupra hotărîrii?

– Oh, da, a oftat Katherine, netezindu-şi fustele apretate, studiind focul care trosnea în cămin. Ar putea să fie perfect. Am mai avut votul o dată şi apoi ni s-a luat. Bărbaţii sînt îngroziţi cînd trebuie să predea o parte din control. Banner, cred că le e teamă să nu le luăm din drepturile care le conferă mult iubita lor supremaţie.

– Fără bordele, fără whisky.

– Cea mai mare fobie a lor, cuprinsă în patru cuvinte simple, a fost de acord Katherine. Şi cum îţi este, Banner? Eşti fericită?

Lui Banner i s-a strîns inima; da, era fericită. Dar acum, că era pe deplin trează, în prezenţa acestei femei

sensibile, se simţea nebună pentru că acceptase atît de uşor jurămîntul de fidelitate al lui Adam. La urma urmei, dacă nu avea o amantă pe undeva, de ce dispărea la fiecare trei săptămîni? De ce refuza să-şi explice absenţele? Şi de ce era atît de prost dispus cînd se întorcea?

– Banner? Ce este?

Banner şi-a plecat ochii spre tocană. Brusc, nu i se mai părea la fel de gustoasă.

– Nimic, a minţit.

Şeriful a dat de o parte prelata lăsînd la vedere trupul mic, bătut, în faţa lui Adam.

– Isuse, a gîfîit el. Ce s-a întîmplat?

Peters a dat din umeri.

– Ştii cum este. A încercat probabil să fure portofelul vreunui marinar...

Adam s-a întors într-o parte, îngreţoşat. A tras aer în piept şi s-a întors din nou.

– Era o prostituată?

Şeriful Peters a dat din cap.

– Mda. Lucra pe Water Street, din cîte ştiu. În orice caz, acolo a fost găsită.

Adam a cercetat părul roşu în valuri şi i-a închis ochii verzi, holbaţi, care şi acum reflectau spaima şi oroarea.

– Cum o chema?

– Dunno.

Lui Adam i s-a strîns inima împotriva dorinţei lui; a

acoperit-o din nou pe față. Avusese cel mult șaisprezece ani, nu era mai mare decît Melissa și ceva în ea îl făcea să simtă o spaimă primitivă, uluitoare. S-a dus în cămăruța din spatele biroului șerifului și și-a frecat mîinile pînă cînd carnea dintre degete a început să-l ardă ca focul. Părul roșu – ochii verzi – Banner. Adam s-a îndreptat, și-a uscat mîinile cu un prosop aspru. Arăta puțin ca Banner, fata aia – asta îl preocupa. Dar nu putea fi nici o legătură – cum ar fi putut? Dintr-odată a fost cuprins de inspirație; a privit la ceas și s-a încruntat. Dacă se grăbea, ar fi avut timp.

Banner s-a uitat fix la inelul auriu; strălucea în lumina lămpii și a focului. Adam l-a lăsat să cadă din degete pe palmă și a apucat mîna soției sale. A pus inelul la locul lui și l-a sărutat blînd.

– O'Brien, i-a spus, te iubesc.

Banner l-a luat cu brațele pe după gît și el a ridicat-o cu violență, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să se dezintegreze în îmbrățișarea lui.

– Te iubesc, i-a spus din nou pe un ton jos, disperat. Te iubesc.

Ea s-a dat înapoi, privindu-i cu tandrețe fața răvășită.

– Adam, ce este? i-a șoptit, dar el s-a mulțumit s-o strîngă mai tare și a durat mult pînă cînd a lăsat-o să-i scape din brațe.

Dimineața, a fost mesajul telegrafic. Francelle l-a adus bombănind în biroul pe care acum îl împărțeau

Adam şi Banner şi a explodat:

– Poftim!

Telegrama era scurtă:

„Banner. L-am văzut pe Robert la Portland acum cîteva săptămîni. Îţi transmite toată dragostea lui. Jeff."

Banner s-a încruntat. Robert? Nu cunoştea pe nimeni cu numele de Robett, nu-i aşa? A citit din nou mesajul şi un fior i-a străbătut şira spinării, apoi i s-a oprit ca un nod în gît. Banner a înghiţit în sec şi încordarea s-a mutat în stomac, rămînînd acolo. Brusc, Banner a mototolit telegrama şi a aruncat-o. N-avea vreme de spaime nelămurite.

În noaptea aceea a visat că Sean stătea lîngă patul ei şi o privea cu ură. Banner s-a trezit ţipînd. Adam s-a agitat alături de ea şi s-a ridicat.

– Banner?

– Ţine-mă în braţe, i-a şoptit.

El a luat-o în braţe. Acolo se simţea în siguranţă, la căldură. Nu existau nici Sean, nici o femeie pe munte, nici un monstru care se ascundea.

– Adam?

– Hmmm?

– Eu am mai fost căsătorită.

– Îhîmm.

Banner a suspinat şi s-a strîns mai tare în soţul ei. Dimineaţă avea să-i explice totul, să-i spună întreg adevărul despre Sean şi să suporte consecinţele. Adam însă ieşise din casă cînd Banner a coborît pe scări de

dimineaţă, iar Francelle era în derută, sigură că prima pacientă din acea zi avea de gînd să nască în sala de aşteptare.

Cu banii în buzunar, lui Sean Malloy i s-a părut mai uşor să-şi piardă timpul. A luat o cameră pe Water Street şi a vizitat vasul *Jonathan Lee* pentru cazul în care urma s-o pornească spre Canada. Acum era sigur că Banner locuia în Port Hastings – aproape că îi simţea mireasma, dar nu îi ştia adresa şi nici nu îndrăznea să o afle. Desigur, asta era problema cînd se gîndise că avea să o găsească. Sosise furios, orbeşte de furios, gîndindu-se că o s-o găsească pe stradă ca atare, oferindu-se oricărui bărbat în trecere. Sean o apucase pe fata aceea de braţ şi o tîrîse pe alee, dorind să-şi exercita drepturile de soţ înainte de a se ocupa de păcatele pe care le făcuse ea. Dar ea ţinuse la preţ şi el simţise că ia foc – pînă cînd să-şi dea seama că tîrîtura nu era cîtuşi de puţin Banner, îi şi tăiase gîtlejul. După treaba asta fusese mai atent, evitînd orice gîlceavă, făcîndu-şi plăceriile în încăperi speciale unde era lumină. Sigur că nu era prea în largul lui, dar ce dacă – lui Sean îi plăcea să aibă whisky şi femei în aceeaşi boxă la care putea trăgea cortina. În dimineaţa de trei februarie totuşi, Sean a făcut o greşeală. A băut cam mult şi s-a ciondănit cu una din tîrfele de pe *Silver Shadow*, iar ea l-a lovit cu o lampă de alamă în moalele capului, astfel că îi cursese mai mult sînge decît îşi închipuise că exista în corpul omenesc. Şi parcă nu ar fi fost destul! Cu prilejul acela fusese arestat.

Banner se ducea de colo-colo prin salon, pregătindu-se. Considera că durase prea mult şi nu-i spusese lui Adam totul despre Sean iar asta numai dintr-o simplă încăpăţînare. Nu vrusese să-l dezamăgească, cu adevărat nu vrusese, dar ziua nu avea timp, iar noaptea Adam făcea cu ea dragoste cu atîta sălbăticie, încît nu-şi putea trage nici sufletul, de unde să mai fi avut curaj să vorbească? Acum, în seara aceea în care ningea, sosise timpul. Maggie plecase să-şi viziteze sora, Francelle se dusese acasă pentru a dormi, iar Katherine era la Olympia. Nu mai avea nici o scuză. Dar cînd Adam a intrat în salon, era evident, deloc receptiv la confidenţe din partea soţiei sale. Purta într-o mînă trusa, iar pe braţul lui atîrna noua manta a lui Banner, bordată cu blană.

– Şeriful Peters tocmai a fost aici, i-a spus. Are în cea mai bună celulă a lui un scandalagiu care sîngerează. Mergem?

Banner a tras adînc aer în plept. Poate că era mai bine, mai sigur, să-i spună lui Adam într-un loc public.

– Da, desigur. Rana e serioasă?

Adam a dat din umeri. Era clar că gîndurile lui erau în altă parte. Pe munte poate? A ajutat-o pe Banner să se urce în trăsură, apoi au plecat.

– O să te duci din nou, curînd? a îndrăznit să-l întreb,e în timp ce coborau pe colină.

Alături de ea, Adam s-a încordat.

– Mîine.

Vinovăţia lui Banner în privinţa propriilor secrete s-a evaporat brusc. Putea să aibă un trecut, dar acum îi era

credincioasă, în caz că avea importanţă treaba asta. Ea nu pleca în vizită la vreun amant misterios cînd îi venea cheful.

– Vreau să vin cu tine, l-a anunţat.

– Nu.

– De ce nu?

– De-aia, pentru că n-ar fi sănătos.

– Atunci o să te urmăresc.

El i-a aruncat o privire scormonitoare, prelungă.

– Fă asta, O'Brien şi o să te bat la fundul tău frumuşel!

– N-o faci acum? a pufnit Banner, care ştia perfect de bine că ar fi făcut-o dacă l-ar fi incitat. Nu te-aş sfătui, încrezutule, pentru că atunci aş fi obligată să te bag în puşcărie!

A urmat un hohot de rîs.

– În puşcărie? O'Brien, vreau să-ţi spun că, potrivit legilor din acest stat eu te pot atîrna de un felinar de stradă legată de degetele mari dacă aşa am poftă.

– Dezgustător!

– Adevărat, dar asta e situaţia. Cît priveşte guvernul, iubita mea scumpă, eu sînt stăpînul tău.

Banner s-a strîmbat.

– Legile se mai schimbă!

Adam şi-a arcuit o sprînceană, conducînd trăsura cu uşurinţă pe drumul povîrnit.

– Crezi, O'Brien? Tot iadul s-a descătuşat după ultimul amendament şi s-a pornit o mişcare teribilă pentru a retrage dreptul ăla. De ce crezi că mama s-a repezit în oraşul Olympia cu atîta disperare?

Banner era supărată, nu atît pe Adam, cît pe toţi bărbaţii.

– Şi ţie ţi-ar face plăcere, nu-i aşa, ca femeile să piardă dreptul la vot?

– Nu plăcere. Dar nici nu m-ar mira.

Banner a frisonat, deşi nu -i era frig în mantaua groasă.

– Ca să zic aşa, tu crezi că sexui meu este inferior sexului tău?

Adam a rînjit – buzele i se curbaseră ironic – în timp ce dădeau colţul şi intrau pe Strada Principală.

– Dimpotrivă. Genul feminin este probabil superior. Închide gura, O'Brien – altfel o să-ţi intre zăpadă în ea.

Superior? Ce joc juca el?

– Tu nu crezi în ceea ce spui!

– Oh, ba da. Femeile sînt în general mai raţionale decît bărbaţii. Ele pot fi mai rezistente la durere, pot suporta mai multe abuzuri...

– Numai pentru că sînt obligate la asta! Femeile sînt la fel ca bărbaţii, Adam!

– Ferească Dumnezeu!

– Ce vrei să spui prin asta?

Adam a oprit trăsura în faţa unei clădiri din cărămizi unde Banner mai fusese pentru a vedea chinezii şi a le semna certificatele de deces. El a tras frîna la loc, a înfăşurat hăţurile în jurul ei, apoi a rînjit iar.

– Ai dormit la orele de anatomie, O'Brien? Femeile şi bărbaţii sînt total diferiţi. Aş fi încîntat să-ţi demonstrez această teorie mai tîrziu.

– Ticălosule, a şuierat Banner, sărind jos înainte ca el să poată înconjura trăsura ca să o ajute. Eu nu la asta mă refeream, după cum o ştii prea bine!

Continuau să se certe şi cînd au ajuns în celulele solide din clădirea tribunalului.

– Taci, i-a spus dulce Adam, cînd şeriful s-a apropiat cu un inel de chei.

Banner s-a uitat în jur, copleşită de întuneric, de mizeria sordidă a locului. La capătul holului, era un

scaun din piele, cu un bici pus pe el. Poate din cauză că Banner l-a văzut s-a întrebat dacă şeriful folosea metode brutale la interogarea prizonierilor; ea intrase deja în prima celulă înainte de a-şi aminti că veniseră să vadă un pacient. Era un bărbat ca o brută, prea lung pentru patul pe care stătea şi părul lui cîrlionţat, blond, era îmbibat cu sînge... Banner s-a sprijinit de barele reci ale celulei. Nu! A ţipat ceva din adîncul ei. Nu!

– Îmi trebuie mai multă lumină, a explodat Adam, îngrijorat de teroarea ei, dar atent la bărbatul pe jumătate conştient care zăcea acolo.

– O'Brien...

Banner ar fi vrut să se strecoare printre gratii ca un fum şi să dispară. Şi-a dat capul pe spate, ca şi cînd ar fi vrut să nege, să nu accepte ceva ce ştia că era adevărat. Şeriful a adus o lampă şi a scăpărat un chibrit pentru a o aprinde.

– E rău, Doc?

– Nu neapărat. Rănile de la cap sîngerează adesea foarte tare. Un lighean cu apă fierbinte, Peters şi nişte cîrpe curate.

Banner se apropia de uşa celulei cînd aceasta s-a deschis; procesul părea teribil de încet, dar ea progresa parcurgînd graţie cu graţie. Peters a trîntit uşa chiar înainte ca ea să ajungă să iasă. Sean s-a răsucit pe saltea, şi-a pironit ochii pe silueta tremurătoare a lui Banner şi a zîmbit.

– Bună, dragă, i-a spus.

Capitolul 9

Încheieturile lui Banner o dureau, atît de tare strîngea gratiile, iar gîtul i se încordase, nemaiputînd să vorbească. Adam s-a dus la ea şi a luat-o de mîini. La atingerea lui, a leşinat pe tăcute. Cînd Banner s-a trezit, după cîteva minute, părea că lumea se învîrteşte de jur-împrejurul axei, ieşită din propria orbită.

Ea zăcea pe saltea şi cineva îi ţinea săruri mirositoare sub nas. Îngreţoşată, a ţîşnit în picioare, dar a fost din nou apăsată în jos.

– Trebuie să vă odihniţi, doamnă Corbin, a obligat-o şeriful cu grosolănie. Soţul dumneavoastră e ocupat acum, suturează capul nebunului de irlandez.

Banner şi-a închis ochii. Auzea vocea lui Sean şi a lui Adam, se aflau în apropiere, la o celulă distanţă, totuşi vorbele lor păreau să-i ajungă la ureche ca printr-un tunel lung.

– Bună bucăţică, nu-i aşa?

– Şi eu cred, i-a replicat Adam pe un ton neutru.

Banner nu avea nevoie să-l vadă ca să-şi dea seama că se concentra să-i cureţe rana lui Sean sau deja să i-o coasă.

– Ea lucrează pentru dumneata sau îţi încălzeşte patul pentru o noapte?

– Banner este soţia mea, i-a răspuns Adam. Şi cum ţi s-ar părea dacă ţi-aş coase loburile urechilor de vîrful nasului?

– Acum e nevasta dumitale? Ciudat, cu adevărat ciudat. A urmat o tăcere lungă, o tăcere în timpul căreia lui Banner i-a îngheţat sîngele în vine. E ciudat ţinînd cont de faptul că ea este deja măritată cu mine. A urmat o altă tăcere, dar aceasta era explozivă, ca atunci cînd era un răgaz în timpul unui cutremur violent de pămînt. Sean a rîs; sunetul era jos şi îngrijorat, rămînînd parcă în atmosfera închisă a celulei. Ai crezut că ai fost primul care i-a desfăcut picioarele, nu-i aşa? Păi adevărul e altul, băiete. Adam n-a spus nimic, absolut nimic. Şi, într-un fel, asta era mai rău decît dacă s-ar fi înfuriat. Banner s-a ridicat, făcînd un efort conştient de a nu vomita. Avea să-i explice, Adam o să înţeleagă după ce o să-i explice...

Soţul ei a terminat treaba, a luat-o într-o tăcere ameninţătoare din celula în care stătuse ca să-şi revină din şoc. Pe faţă avea întipărită o expresie rece, iar ochii îi erau şi mai reci, încît Banner ar fi vrut să moară. Afară, în aerul rece al nopţii, Adam a ridicat-o de mijloc şi a băgat-o frumuşel în trăsură.

– E adevărat, nu-i aşa? a gîfîit fără a o privi pe Banner, în timp ce trăsura se punea în mişcare. Banner şi-a plecat ochii şi o lacrimă a alunecat pînă pe manşonul din blană lucioasă de vulpe, care îi încălzea mîinile. Toate lucrurile raţionale pe care plănuise să i le spună i-au rămas în gît. Adam n-a spus nimic pînă cînd au ajuns la grajduri, pînă cînd nu a încredinţat calul şi trăsura omului care avea grijă de ele.

– Spune-mi povestea, O'Brien, a lătrat Adam, apucînd-o pe Banner de braţ pe jumătate sprijinind-o, pe jumătate tîrînd-o în direcţia casei. Spune-mi acum!

Banner a înghiţit în sec ameţită. Strînsoarea lui Adam era dureroasă iar el o tîra înainte. Sala de aşteptare era întunecată şi umbrită, iar monştrii o pîndeau.

– Eu, eu ţi-am spus...

– La dracu, O'Brien, nu-mi amintesc ce mi-ai spus şi ştii asta! a explodat Adam trecînd şi el de partea monştrilor. Eşti soţia mea sau a lui?

– A ta!

– Mulţumesc foarte mult. Atunci de ce îţi spune „dragă" şi strigă că eşti căsătorită cu el?

Banner şi-a muşcat buza de jos, închizîndu-şi ochii.

– El probabil crede că încă sîntem căsătoriţi.

– Minunat. Hai, vorbeşte!

– Eu eram foarte tînără cînd ne-am căsătorit, nu-l cunoşteam cu adevărat pe Sean. El mă bătea şi avea de-a face cu alte femei. Într-o noapte a fost o luptă, într-o tavernă, şi un bărbat a fost omorît. Bărbatul acela era bogat, iar familia lui a oferit o recompensă...

Adam şi-a pus mîinile pe umerii lui Banner, dar ea nu-şi dădea seama dacă pentru a o mîngîia sau pentru a o ţine la distanţă.

– Continuă, a şoptit el.

– Mie îmi era frică de Sean şi ştiam că el ar fi fost în stare să-l bată pe bărbatul ăla, se lăudase cu asta, Adam! El se lăudase...

– Da?

– Eu m-am dus la poliţie, Adam, şi le-am spus. Ei au găsit probe împotriva lui Sean şi au venit să-l ridice. Cînd i-a văzut în stradă, şi-a dat seama ce-am făcut eu şi m-a lovit şi m-a tot lovit...

Adam a strîns-o mai tare lîngă el.

– Am fost dusă la spital, a continuat cu faţa vîrîtă în umărul lui. Acolo am fost îngrijită. Şi după ce m-am făcut bine, am rămas, folosind banii de recompensă ca

să plătesc pentru cărţi şi cursuri. Cînd am terminat, mi-am luat atestatul.

– Şi divorţul?

– Oamenii de la spital m-au ajutat să dau divorţ. Cînd noi am auzit că Sean o să fie eliberat din închisoare, unele dintre femeile de la facultatea doctorului Blackwell m-au sfătuit să plec în West.

– De ce l-au eliberat din închisoare, Banner?

– Nu ştiu, Adam, presupun că au acceptat că omul acela îl provocase pe Sean sau aşa ceva. Eu îmi luasem diploma, aşa că mi-am cumpărat un bilet de tren şi am plecat. Îmbrăţişarea lui a devenit mai puternică.

– N-o să-l *las pe Sean* şi pe nimeni altcineva să te rănească, Trifoiaş, i-a promis într-o şoaptă răguşită. Banner însă tremura, temîndu-se acum nu pentru sine, ci pentru Adam.

– Sean este parşiv, n-o să se oprească pînă cînd...

Adam a *ridicat*-o în braţe, legănînd-o ca pe un copil.

– Îi pot face faţă, Banner, i-a spus. Între timp, nu trebuie să ieşi singură din casă orice s-ar întîmpla. Ai înţeles?

Banner a suspinat, prea ostenită ca să se împotrivească. *În sinea* sa ştia că nimic n-avea să-l oprească pe Sean Malloy în afară de moarte, ca să se răzbune. Şi nu era decît o singură cale prin care se putea asigura că viaţa lui Adam va fi în siguranţă.

Cusăturile îl dureau, la fel şi faptul că Banner îşi împărţea patul cu alt bărbat. Sean a *înjurat* şi s-a *ridicat* în capul oaselor pe saltea, dar camera părea să se rotească în jurul lui. S-a întrebat dacă ei îi plăcea să aibă de-a face cu doctorul ăla, un fel de intuiţie îl făcea să spună că da. Sean a înjurat din nou. Cu el nu-i plăcuse niciodată, se înţepenea de cîte ori o lua. Cu el, propriul ei soţ! S-a gîndit la doctor. După haine şi ma-

niere, era un bărbat bogat, crescut cu de toate. Şi acum îşi închipuia că este soţul lui Banner. Sean s-a întrebat dacă tîrfa îi făcea bărbatului aceluia bogat ceea ce lui *nu îi făcuse niciodată* şi l-a invadat furia, făcîndu-l să sară în picioare. A zîmbit. O găsise. În sfîrşit, o găsise. Şi ea o să plătească, această luda-femeie, pentru că îl vînduse poliţiei în felul în care o făcuse! Malloy a rîs răguşit. Doamne, o să-i facă felul, o să-i facă toate *trucurile* pe *care* le ştia şi alte cîteva pe care avea el de gînd să i le impună. Cît despre „soţul" ei, mă rog, el o să privească, bastardul. Şi o să moară cu imaginea aceea în minte.

– Nu! a ţipat Banner, înroşindu-se.

– Ba da, i-a replicat Adam, care îşi sorbea cafeaua la masa din bucătărie şi citea fără grijă un ziar. Şi ăsta este sfîrşitul, O'Brien, aşa că fă-ţi bagajul.

Banner a *aruncat o privire imploratoare spre* Maggie, dar se părea că femeia asta surzise dintr-o dată.

– Wenatchee este atît de departe!

Adam a întors o pagină şi s-a încruntat.

– Asta este şi ideea! Banner s-a clătinat, a căzut pe banchetă, *cu fundul spre Adam* şi Maggie, cu faţa *spre foc*. Îi venea să piece, aşa cum plecase din New York cînd îşi luase diploma. Îi venea să se piardă pentru totdeauna, să-şi piardă urma pentru a-l îndepărta pe Sean de Adam şi familia lui. Dar mergînd la Wenatchee, după cum insista Adam, avea să-l pună în pericol pe Keith. Maggie a strîns-o pe Banner de umăr într-o înţelegere fără cuvinte şi a părăsit încăperea. A urmat o

tăcere scurtă, apoi Adam a venit lîngă ea, cu ochii lui indigo aţintiţi în focul stacojiu. Banner s-a întrebat dacă el îşi amintea de ziua în care făcuseră dragoste chiar pe bancheta aceea şi s-a înroşit.

– Măcar lasă-mă să plec de tot, Adam, lasă-mă să părăsesc oraşul ăsta şi statul ăsta înainte ca Sean să te omoare. Adam a zîmbit, dar faţa lui era chinuită şi îi lipsea umorul.

– N-o să mă omoare el pe mine, Banner, iar tu n-o să mă părăseşti. Cel puţin, nu permanent.

– Nu înţelegi că Sean o să mă urmărească? Şi dacă tu îţi închipui că o să ezite să-l omoare pe Keith...

Adam şi-a pus mîna pe mîna ei şi i-a dus-o la buze.

– Nu te îngrijora pentru Keith. El se roagă foarte mult, dar se pricepe ca un drac să se lupte.

Banner şi-a scuturat capul neîncrezătoare.

– Asta n-o să fie o bătaie în grădina din faţă între fraţi care se iubesc, Adam. Sean este puternic şi nu e dus la biserică.

– Mulţumesc, a rîs Adam de ea. În cazul ăsta, o să mă ascund sub pat şi o să le spun şi fraţilor mei să facă la fel. O să rămînem acolo, în praf, pînă cînd Malloy o să o violeze şi o să o omoare pe una din femeile noastre!

– Asta este! a ţipat Banner cu faţa luminată. M-aş putea ascunde pe munte, cu femeia ta! N-o să mă caute niciodată acolo!

A fost rîndul lui Adam să scuture din cap, Adam era uluit.

– Asta ar fi o idee măreaţă, O'Brien, cu o singură reţinere. Nu am nici o blestemată de femeie pe blestematul ăia de munte!

– Şi nici luna nu are cratere!

Umerii masivi ai lui Adam au tresărit şi el a oftat plin

de necaz.

– Dumnezeu ştie, a gîfîit. Ţi-am fost credincios, mă auzi? Credincios! Poţi să-ţi bagi asta în cap sau e nevoie să scriu pe o stîncă şi să sap în piatră o inscripţie?

– Desigur, a pufnit Banner, căci dacă nu s-ar fi certat, mai mult ca sigur ar fi plîns, ar fi pledat şi ar fi făcut ca toţi dracii. Eu nu îţi sînt de ajuns, iar tu te duci la ea!

– Dimpotrivă, Trifoiaş, şi dacă aş vrea să-mi iau o amantă, tot n-aş avea atîta energie. Tu mă foloseşti pînă la istovire, nevastă dragă, şi chiar mai mult decît atît.

Banner s-a înroşit, sperînd că acesta era adevărul, rugîndu-se să fie astfel.

– Te rog, nu mă trimite la Keith.

– Dă-mi un stilou şi o piatră întinsă, O'Brien.

– Eşti imposibil, ştii asta? Adam a dat din cap.

– Dar tu eşti pe drumul spre Wenatchee, i-a spus. S-a aplecat şi i-a atins buzele cu ale sale. Fii atentă, O'Brien.

– Ce?

– Pune-ţi chiloţii.

A fost o surpriză cînd Katherine Corbin a năvălit pe chei, roşie de furie.

– Să-l ia dracu' pe tîmpitul ăsta egoist...

Banner a uitat că pleca la Wenatchee, deşi nu avea nici o poftă, a uitat de Sean, a uitat de bărbatul iritat, cu voinţa de neclintit de lîngă ea.

– Katherine! Ce Dumnezeu...

Zăpada se adunase pe nasul Katherinei, pe gene şi pe borurile pălăriei ei la modă, cu pene.

– Tribunalul Suprem Teritorial a respins hotărîrea legislaturii! a urlat ea. Sufragiul, spun ei, este neconstituţional! Îţi vine să crezi? Neconstituţional!

Oamenii se holbau la Katherine cu o afecţiune amuzată.

– Mamă, a încercat Adam. Ai atîta public de faţă.

– Nu-mi pasă! i-a întors-o Katherine. Dar voi doi ce faceţi pe-aici?

– Banner pleacă.

– Ce? Pometii eleganţi ai Katherinei s-au albit uşor.

Banner s-a uitat furioasă la soţul ei.

– Nu mă duc la Wenatchee! I-a informat. În clipa în care ajung la Tacoma cu vaporul, am de gînd să dispar!

Era evident că Adam nu luase în consideraţie această posibilitate; se vedea după supărarea şi surprinderea de pe chipul lui. Şi vorba pronunţată de el a făcut să se întoarcă mai multe capete decît diatriba Katherinei despre Tribunalul Suprem.

– Uite ce-ai făcut, i-a spus satisfăcută Banner, ai făcut scandal, Adam Corbin.

El s-a aplecat pînă cînd nasul i-a ajuns aproape de-al ei.

– Oh, asta nu-i nimic, O'Brien, i-a şuierat. Dacă vrei scandal, o să-ţi arăt eu scandal!

– Mai bine s-o pornim afară, în vînt şi zăpadă, i-a tăiat-o Katherine, devenind brusc diplomată.

Adam a dat din cap.

– Sigur, a spus. De cum se urcă pe vapor O'Brien. Mama, o să te văd acasă.

Banner şi-a împins în afară bărbia şi şi-a încrucişat braţele. Avea de furcă, nu glumă, cu Adam Corbin.

– O să-ţi scriu pentru cazul că mă hotărăsc să plec, dragă, i-a spus îngăduitoare. Adam s-a dus spre Banner şi a scos-o de pe doc. Amîndoi ştiau că Adam nu dispunea de timp cît s-o însoţească pînă la Wenatchee, iar în alt mod nu putea fi sigur c-o să-l asculte.

– Tu, mică...

– Mă poţi lăsa cu femeia ta, ştii asta.

Iar s-a auzit o înjurătură.

– Te temi că o să schimbăm păreri despre tine? l-a împuns Banner. Era la capătul digului acum; încă un pas şi devenea momeală pentru peşti.

Adam era furios de mama focului.

– Du-te în trăsură!

– Şi dacă refuz? a exclamat Banner pe un ton dulce, conştientă că erau mulţi martori în jurul lor, pe doc, oameni care-şi luau bagajele şi se urcau în caleştile şi căruţele de pe ţărm.

– Nu cred că vrei să afii ce s-ar întîmpla, O'Brien.

– Oh, ba da, vreau, i-a întors-o ea, încîntată de faptul că îl învinsese.

El a dat din umerii impunători, apoi a apucat-o de mijloc şi a aruncat-o pe un umăr. Speriată, Banner îl lovea cu pumnii şi se zbătea, dar Adam şi-a continuat drumul spre trăsura familiei Corbin, ridicînd-o ca pe un sac cu cereale, aparent nepăsîndu-i de oamenii amuzaţi care-i înconjurau.

Ajuns la trăsură, a deschis uşa furios şi a aruncat-o pe nevastă-sa înăuntru, observînd nepăsător cum se rostogolea pe podeaua murdară a vehiculului ca o minge de indignare şi de lînă de culoare verde.

Katherine s-a suit şi ea pe locul ei şi s-a uitat pe fereastră, prefăcîndu-se a nu fi observat spectacolul. Adam i-a spus ceva vizitiului, apoi a intrat înăuntru exact cînd soţia lui, roşie toată şi tăvălită pe jos, se

ridica. A întins braţul şi a trîntit-o pe genunchii lui, cu faţa în jos. Banner şi-a dat seama că Adam a ridicat mîna şi şi-a abătut-o asupra fundului ei, aşa că a închis ochii.

– Doamne, Adam, s-a băgat crispată Katherine. Asta e o barbarie! Ţi-ai pierdut minţile?

– Da, i-a răspuns şi mîna lui a făcut contact cu fundul lui Banner.

Ieşind din şoc, Banner a răcnit, mai mult jignită, decît din pricina durerii, şi s-a zbătut. Drept răsplată a mai primit o palmă mai puternică.

– Adam Corbin, a explodat Katherine acoperind cu vocea ei zgomotul. Dacă o baţi pe copila asta, eu opresc trăsura şi cobor!

– E lung drumul pînă acasă, mamă, i-a replicat Adam, apoi i-a ridicat brutal fustele lui Banner pînă cînd i s-au văzut chiloţii şi vîntul rece i-a ajuns la fese prin ţesătura subţire. Uluită de acest afront, Banner a tremurat.

– Ţi-e frig, draga mea? a lătrat Adam.

Acum Banner se zbătea din răsputerisă scape.

– Da! a ţipat ascuţit.

– Asta o să te încălzească, a asigurat-o, apoi a bătut-o serios la fund.

Banner stătea în faţa căminului din salon ca un bastion mic şi ţeapăn al indignării.

– Să nu vii lîngă mine, Adam Corbin, a mormăit fără a-i arunca o privire. Adam a chicotit.

– De ce nu stai jos? a tachinat-o.

– De ce nu cazi tu mort pe jos? i-a întors-o ea.

Adam a rîs iar amintindu-şi într-o strălucire imaginea lui Banner întoarsă cu fundul în sus şi mama lui caraghios de necăjită.

– Ţi-ai căutat-o cu lumînarea, Trifoiaş.

Banner s-a răsucit spre el cu ochii verzi ca trifoiul sclipind de furie, cu bărbia împinsă în sus.

– Cum îndrăzneşti să mă loveşti în felul ăsta? Şi încă în faţa mamei tale, pentru numele lui Dumnezeu! Niciodată în viaţă nu m-am simţit atît de ruşinată şi... şi ai lăsat să mi se vadă chiloţii!

Adam a rînjit, încîntat la amintirea acelei scene.

– Mai înfruntă-mă tu iar, Trifoiaş şi chiloţii or să-ţi ajungă din nou în jurul gleznelor.

Ea s-a îmbujorat toată, dar a tăcut şi a dat din cap aproape cu supunere. Adam a rămas uluit de asemenea schimbare şi în acel moment Banner l-a lovit violent în tibia piciorului drept. S-a încovrigat de durere amestecată cu furie, iar femeia a luat-o la goană, îngrijorată pentru viaţa ei.

Cînd Adam a găsit-o, Banner stătea în genunchi pe un fotoliu de lîngă căminul din dormitor. L-a privit cu ochii mari, serioşi.

– Dacă mă trimiţi la Wenatchee, i-a spus, o să te părăsesc.

Gîndul l-a îngrozit pe Adam aproape la fel de tare ca şi pericolul pe care-l putea reprezenta Sean Malloy pentru ea. N-a lăsat să se vadă ceea ce simţea, făcîndu-şi de lucru cu cravata îngustă de la gîtul lui şi descheindu-şi cămaşa.

– Chiar atît de mult îţi doreşti să mă părăseşti?

Ea a scuturat încet din cap şi părul i s-a văzut ca o minunată coamă roşu – Tiţian, în care se reflecta focul de parcă ar fi fost o parte din el.

– Nu vreau să te părăsesc niciodată, a şoptit ea şi s-a ridicat de pe fotoliu, iar lui i-a stat inima văzînd că purta doar o cămăşuţă şi chiloţei. Ea şi-a ridicat bărbia. Îţi pare rău pentru ceea ce ai făcut?

– Nu, i-a răspuns el după ce a reflectat îndelung. Ţie îţi pare rău că m-ai înfruntat?

Banner a zîmbit galeş, ştiind ce efect îi producea.

– Nu, a replicat.

– Frumos, a zis el mai impresionat ca oricînd de frumuseţea ei obraznică. Vino aici.

Uimitor, dar Banner l-a ascultat. Mireasma ei primitivă, moale, îl excita pe Adam. A ridicat-o în braţe şi a dus-o înapoi, în fotoliul pe care-l aşteptase ea şi şi-a pus-o în poală. Dar acum era altceva decît data trecută, căci Banner stătea cu faţa la el, cu sînii urcînd şi coborînd sub dantela spumoasă şi mătasea cămăşuţei, cu ochii verzi întunecaţi de o ghiduşie parşivă. Şi-a vîrît o mînă sub cămaşa lui, încurcîndu-şi degetele într-o mîngîiere care-i producea fiori de foc pînă în măduva oaselor. Cu cealaltă mînă şi-a dezlegat chiloţii. Adam a gemut cînd i-a luat mîna şi i-a dus-o în mătasea ascunsă dintre picioare, desfăcîndu-şi genunchii şi dîndu-şi capul pe spate. Banner a închis ochii, iar de pe buze i-a ieşit un suspin de mulţumire. El era încîntat, privind-o cu uimire şi iubire cum se ridica şi cobora iarăşi în ritmul pasiunii. Cînd Banner şi-a arcuit spatele şi a ţipat, apoi a căzut înapoi în poalele lui tremurînd, Adam a avut impresia distinctă că el fusese cel sedus, el fusese cel iubit, mîngîiat, pînă la deplina satisfacţie. Banner i-a alunecat din braţe ca o sirenă strălucitoare, cufundîndu-se ca într-o mare fermecată. Banner şi-a dus degetele la nasturii pantalonilor lui şi i-a desfăcut cu uşurinţă, iar partea aceea a lui plină de dorinţă a apărut la vedere spre ea. L-a sărutat uşor, plăcerea lui

Adam devenind aproape insuportabilă.

– Te rog... a şoptit la capătul puterii.

Ea l-a sărutat din nou în locul acela. Adam a fost zguduit de un spasm şi a început să pronunţe febril vorbe fără sens.

Banner a chicotit şi l-a chinuit neîndurătoare cu limba. Adam s-a agitat, înnebunit, iar ea continua să se delecteze. Apoi Banner s-a dat înapoi, refuzînd să facă altceva decît să-l sărute, oricît de fierbinte o ruga el. Continuîndu-şi jocul, ea i-a înşirat toate locurile în care ar fi vrut să-i facă lui lucrul acela, întrerupîndu-şi promisiunile cu alintările pe care i le făcea cu sfîrcurile. Ceva dinăuntrul lui Adam, ceva niciodată atins, a izbucnit în afară. El şi-a strigat cu voce tare iubirea pentru ea şi triumful. Îşi închipuise că o stăpînea pe Banner, dar acum îşi dădea seama că adevărul stătea chiar invers. Iar ea îl mîngîia, îl alinta, aprinzînd în el un foc încă şi mai violent decît cel de dinainte.

– Te iubesc, Adam, i-a spus.

Adam a tăcut, nu reuşea decît să-şi tragă sufletul. A gemut. Hmmm, şi-a zis ea. Adam se înviorase iar.

– N-nu... a reuşit să spună Banner...

Ea a rîs ca un drăcuşor.

– Ba da, a zis. El se excită din nou, pînă la durere, întinzîndu-se spre ea ca şi cînd i-ar fi cerşit îndurarea, dar ea nu avea aşa ceva şi nu era dispusă să-i acorde.

Adam dormea profund, exact aşa cum îşi dorise Banner. L-a mîngîiat pe părul negru şi s-a aplecat să-l sărute pe tîmplă.

– La revedere, iubirea mea, i-a spus.

Adam s-a întins şi s-a cufundat mai adînc în pat, întinzîndu-şi o mînă înspre locul în care ar fi trebuit să doarmă ea. Ochii lui Banner s-au întunecat de lacrimi cînd s-a îndepărtat. Noaptea era teribil de rece, întunecoasă şi Banner şi-ar fi pierdut curajul dacă nu s-ar fi gîndit atît de tare la soarta lui Adam, de îndată ce ar fi nimerit în mîinile lui Sean.

Ningea cînd a coborît dealul; pantofii şi ciorapii i se udaseră înainte de a ajunge pe Strada Principală, iar mantaua nu-i era de mare folos, cu toată bordura ei din blană. Drept ar fi fost să fi lăsat acolo haina;şi mantaua, ca şi trifoiul de la gît, ajunseseră la ea datorită căsătoriei, nu datorită eforturilor ei cinstite.

Apropiindu-se de hotelul în care locuise atît de puţin, Banner şi-a trecut trusa medicală dintr-o mînă în cealaltă şi şi-a ridicat bărbia. Lăsase acolo toate celelalte haine, nu-i aşa? Lăsase şi manşonul de blană pe care i-l dăruise Katherine de Crăciun şi jucăria de la Jeff, inelul de căsătorie. Banner s-a gîndit la Adam, care dormea în patul cald de acasă. Lăsase împreună cu el inima şi sufletul ei. Urcînd treptele tocite ale hoteluiui, şi l-a imaginat trezindu-se, descoperind că ea plecase. Avea să fie furios? Avea să-l doară sufletul aşa cum o durea pe ea, aşa cum bănuia că o să o doară întotdeauna? Banner s-a oprit la uşile solide ale hoteluiui, a închis ochii pentru o clipă. Adam o să facă o criză de furie cînd o să-şi dea seama că plecase şi o să simtă durerea o vreme, dar femeia lui o să-l reconforteze. Gîndul ăsta i-a dat lui Banner avîntul să deschidă uşa, să se ducă la recepţie şi să sune la soneria pentru servicii. Banner n-a dormit toată noaptea, în parte pentru că nu putea să stea liniştită şi în parte pentru că îi era frică. Şi dacă Sean fusese eliberat din puşcărie? Să

spunem că funcţionarul, care desigur o recunoscuse pe Banner, fugise deja sus pe deal pentru a-i raporta lui Adam prezenţa ei în hotel?

Vaporul a sosit la şapte treizeci în dimineaţa următoare, iar Banner a fost prima care şi-a luat bilet şi s-a urcat la bord. Nu conta încotro se îndrepta ambarcaţiunea, nu se gîndea decît să se îndepărteze, iar ciudăţenia a fost atunci cînd Banner s-a uitat pe tichet şi a aflat că era în drum spre Seattle.

Chiar înainte de a deschide ochii pentru a afla confirmarea faptului, Adam şi-a dat seama că plecase. Şi-a dat seama că nu era jos, vorbind cu Maggie sau curăţînd instrumentarul la chirurgie, ea plecase. Adam s-a simţit invadat de o furie cutremurătoare, dureroasă. Unde s-o caute mai întîi? Şi ce-o să facă dacă n-o s-o găsească niciodată? Adam a deschis ochii şi a coborît din pat, sărind drept în haine. Inelul se afla pe masa de alături, împreună cu tobiţa pe care i-o dăduse Banner de Crăciun. El a atins jucăria, a luat inelul şi l-a răsucit între degete. Bine că am scăpat, O'Brien, s-a gîndit. Apoi s-a aşezat pe marginea patului şi a plîns.

Seattle era de obicei o viermuială; bărbaţii ţipau pe docuri cînd vaporul a acostat, femeile indiene vindeau coşuri şi mărgele, chinezii se grăbeau de-a lungul

punţilor de lemn de lîngă port, mărunţei sub sarcinile cu lemne de foc, albituri sau peşte sărat.

Banner a tras adînc aer în piept şi s-a îndreptat hotărîtă la baza pontonului, apoi s-a aşezat pe un cufăr prăfuit plin cu whisky ca să cîntărească zilele, săptămînile, lunile care-i stăteau în faţă. Oare călătorise destul de departe? Cît timp or să-i ajungă puţinii bani pe care-i avea? De jur împrejur răsunau fluierături şi clopoţeii şi vocile oamenilor care se împingeau unii pe céilalţi. Cît de singură se simţea Banner, ştiind că acolo nu era nimeni care să o îmbrăţişeze şi să o vîre într-o trăsură caldă, să o întrebe cu bunăvoinţă cum fusese călătoria. Pe obrazul lui Banner a alunecat o lacrimă şi ea a şters-o lovindu-şi nasul de colţul trusei medicale.

– La dracu'! a suspinat ea.

– Banner?

Ea s-a încordat privind în sus. În faţa ei stătea Jeff Corbin, cu haina albastră strălucind de fulgii de nea care se topeau, cu ochii calzi şi uşor bănuitori în timp ce scociorau cu atenţie docul şi apoi s-au întors spre faţa lui Banner.

– Unde este Adam?

Banner a dat din umeri. Cu mîinile vîrîte comod în buzunarele hainei, Jeff şi-a dat capul pe spate, a cercetat cerul cu un interes ciudat, apoi şi-a pironit din nou privirea asupra cumnatei lui.

– Ai fugit de-acasă, nu-i aşa?

– Da, a admis Banner necăjită.

– De ce?

– El... s-a gîndit repede, cu disperare, el mă bate.

Jeff a rîs.

– Adam? Caută altceva, Banner. Mai degrabă te-aş crede că a ieşit pe fereastra de la etajul al doilea şi a zburat în jurul casei.

Degetele de la picioarele lui Banner erau înţepenite în pantofii grei, îi era foame şi era obosită pînă la disperare. Iar acum, dintre toţi oamenii din Pacific Northwest, pentru Dumnezeu, îl întîlnise tocmai pe fratele soţului ei. Cît de rupt în fund putea fi norocul unui om?

– Ba m-a bătut, a insistat nu prea convingătoare. M-a pus pe genunchi şi... Jeff şi-a strîmbat gura.

– Cu asta pot fi de acord.

– Muiţumesc foarte mult, a pufnit Banner, care era aproape să plîngă cu toată rezolvarea curajoasă pe care crezuse a o fi găsit.

Jeff a înconjurat-o cu un braţ.

– Vino. O să găsim ceva de mîncare şi o să discutăm despre tendinţa spre brutalitate a fratelui meu.

Banner ştia că el îşi bătea joc, dar era prea moale ca să ridice obiecţii.

– Nu mă întorc în Port Hastings, i-a spus, cînd s-a ridicat de pe canapeaua de whisky şi a luat braţul căpitanuiui. După zece minute, Jeff şi Banner intrau în sala de mese aglomerată şi zgomotoasă a unui hotel scump.

– Aici stai? l-a întrebat Banner, sperînd să devieze discuţia decît să vorbească despre Adam şi motivele pentru care îl părăsise.

– Aici am dormit noaptea trecută, i-a spus Jeff, în timp ce o chelneriţă drăguţă îşi făcea de lucru la o parte a mesei, dîndu-şi osteneala să capteze atenţia căpitanuiui. În sfîrşit, fata a plecat. Am venit în port ieri, a terminat el povestirea. Stomacul lui Banner a chiorăit grosolan şi ea şi-a fixat ochii asupra meniului.

– Ai plecat cam brusc, i-a spus ea, referindu-se la felul în care dispăruse în ziua de Crăciun.

– Şi tu la fel, pot paria, i-a întors-o. Şi tu nu i-ai spus frateiui meu că o să pieci, nu-i aşa?

– Desigur, i-am spus, l-a minţit.

– Ba nu. Dacă i-ai fi spus n-ai fi ajuns pînă aici.

Prea înfometată ca să i se opună, Banner pur şi simplu a dat din umeri. Chelneriţa s-a întors, întîi cu nişte a cafea, apoi cu platouri cu friptură de vacă, cartofi fierţi şi fasole verde. Banner a mîncat cu lăcomie, scotocind în minte după un alt plan de fugă.

– Aici există... există toaletă? a întrebat după ce a golit farfuria.

Jeff a privit-o amuzat.

– Desigur, i-a spus arătînd spre foaier.

Banner s-a şters la gură cu şerveţelul şi a încercat să facă pe nevinovata.

– Mă poţi scuza un moment?

El a dat din cap şi s-a aşezat pe scaun, încrucişîndu-şi braţele. Banner s-a ridicat şi a pornit-o liniştită spre uşile care duceau spre foaier. Viclenia ei era numai parţială; nu avea nevoie de toaletă. Îşi spăla mîinile cînd şi-a amintit că îşi lăsase în sala de mese mantaua şi trusa medicală. Cum putea să şi le ia fără a da din nou de Jeff? Continua să reflecteze la această dilemă, cînd a deschis uşa şi a intrat din nou în foaier. Jeff era acolo, ţinînd trusa şi mantaua lui Banner şi rînjind îngăduitor. Era clar că nu-l fraierise.

– Eşti gata? a întrebat-o el.

– Dă-mi lucurile mele! a şuierat Banner.

El s-a uitat la pantofii ei, la tivul umed al fustei. Pe chipul lui se amestecau preocuparea şi amuzamentul.

– Nu, i-a replicat fără nici o intonaţie.

Banner obosise să tot trateze cu aceşti Corbini pe care nu-i putea clinti, care voiau să domine totul. Jeff a dat doar din umeri şi a luat-o de braţ astfel încît nici n-o durea, dar nici nu-i putea scăpa sub nici o formă.

– N-o să te duci nicăieri, i-a spus. Numai în camera mea, unde o să poţi face o baie fierbinte şi o să dormi.

– În camera ta? În nici un caz!

– Ba da. Ai hainele ude şi eşti extrem de obosită.

– Ai de gînd să-i spui lui Adam că sînt aici?

– Ai ghicit, doamnă Corbin. Oricît te-aş adora eu, în primul rînd îi datorez loialitate fratelui meu. Interesele lui Adam sînt şi ale mele şi m-ar lua dracu' dacă aş lăsa-o pe nevastă-sa să piece sau să facă pneumonie.

– Dacă mergi cu mine mai departe încă un pas, căpitane, o să ţip.

– Şi eu o să le explic politicos tuturor privitorilor că eşti mireasa mea, şi că suferi de isterie. Ei or să mă creadă pe mine, Banner..

Ei or să-l creadă pe el, Banner ştia asta. Simpatia lor o să se îndrepte spre Jeff, nu spre ea.

– Nu înţelegi, a pledat, în timp ce o conducea pe scările cu covoraş. Nu vreau să-l mai văd pe Adam. Nu mă pot întoarce! Jeff a zîmbit spre portarul care arăta ca un domn şi a tras-o mai departe.

– El te iubeşte. Au ajuns la o uşă pe care scria mare 7 şi Jeff a scos o cheie din buzunarul hainei. Banner a devenit disperată.

– Adam are o femeie!

Jeff a împins-o în încăperea spaţioasă.

– Poate da, dar poate nu. În orice caz, dulceaţo, n-o să părăseşti camera asta pînă n-o să discuţi cu el.

– Ţi-am spus că mă bate!

Căpitanul şi-a arcuit o sprînceană blondă.

– Încerc să înţeleg ce anume îl îndeamnă pe fratele meu spre violenţă. Vezi că acolo e o cadă, prin uşa asta, i-a spus. Dezbracă-te de hainele ude, fă o baie şi bagă-te în pat.

– Eu nu sînt unul din oamenii tăi de pe punte, căpitane! Te rog frumos să termini să-mi dai ordine!

– Te rog frumos să încetezi cu prosteala!

– Cînd Adam o să descopere că m-ai făcut să rămîn aici, o să te bată!

– Ba o să-mi muiţumească. Tu eşti aia care o s-o păţească.

– Te rog, Jeff.

El s-a întors să piece, cu mîna pe clanţă.

– Odihneşte-te puţin, doamnă Corbin, mă întorc peste cîteva ore. Jeff şi-a clătinat capul în direcţia ei. Un om din echipajul meu o să stea afară, în hol, aşa că nu încerca să pleci. Învinsă, Banner şi-a plecat capul. Uşa s-a închis, iar cheia s-a răsucit în broască.

Cînd Adam a ajuns la tribunal, poştaşul l-a strigat.

– Am primit o telegramă pentru dumneata, Doc!

Adam a apucat mesajul, cu mîinile tremurîndu-i uşor, în timp ce desfăcea plicul. Cuvintele de pe bucata umedă de hîrtie l-au făcut să-i tresară inima: *„Banner aici cu mine, în Seattle. Hotel Capitol, s-o aduc? Jeff?"* Adam a rîs ameţit de uşurare şi i-a dat poştaşului o monedă de cinci dolari.

– Trimiteţi vreun răspuns? a întrebat băiatul, holbîndu-se la moneda din palma lui bătătorită.

Adam i-a dictat un răspuns scurt şi s-a repezit la trăsură.

Cu stoicism, Banner Corbin şi-a scos hainele ude şi le-a atîrnat pe un paravan din faţa căminului mic. Apoi,

după ce şi-a luat drept prosop o cămaşă a lui Jeff, s-a dus în baie şi a început să umple cada. Cînd s-a băgat în apă, a remarcat numai că familia Corbin călătorea cu stil. Nu era nici un boiler fixat de cadă, cel puţin nici unul care să se vadă, totuşi apa curgea fierbinte din robinet. Baia era reconfortantă; Banner nu-şi dăduse seama cît de frig îi fusese şi cît de obosită era pînă cînd nu s-a vîrît în apă. Cînd apa a devenit călduţă, a ieşit, s-a uscat cu un prosop moale care mirosea a naftalină şi a golit cada. După cîteva momente, înotînd în cearşafurile moi din flanelă, Banner a căscat şi s-a gîndit că, dacă o persoană trebuia să fie ţinută prizonieră, precis că se găseau şi locuri mai rele decît acesta.

Jeff a pus cheia pe bar şi a rînjit.

– Numărul şapte, a zis.

Adam a ridicat paharul.

– Mulţumesc. Se simte bine, Jeff? Unde ai găsit-o?

– Prea multe întrebări în acelaşi timp, frate. Banner se simte bine şi am găsit-o pe ţărm, stînd lîngă un cufăr şi arătînd ca un copil pierdut. Mi-a trebuit o jumătate de oră ca s-o fac să-mi mărturisească faptul că te-a părăsit şi deşi n-a spus mai mult decît că: „el mă bate" şi „el are o femeie" asta mi-a fost suficient.

Adam a luat cheia de la cameră şi şi-a vîrît-o în buzunar.

– N-am bătut-o, nici nu am vreo femeie. A tăcut, a luat o sorbitură din whisky, apoi i-a explicat ce ştia în legătură cu Sean Malloy şi cu motivele lui Banner de a se teme de bărbatul acela.

– Dumnezeule bun, a gîfîit Jeff cînd fratele lui a terminat. Ce ai de gînd să faci?

– Nu ştiu. Nu pot fi tot timpul lîngă Banner, pur şi simplu nu mi-e posibil. Singurul lucru sănătos pe care îl pot face este să o trimit undeva, pînă îi pierde urma Malloy. Necazul este că, atunci cînd m-am trezit azi-dimineaţă şi am descoperit că plecase, m-am simţit ca şi cînd cineva mi-ar fi scotocit măruntaiele cu un bisturiu bont. Jeff a dat din cap. Ochii îi erau amuzaţi şi în colţul gurii îi apăru un rînjet.

– Mai e şi o altă soluţie. Nu prea este etică, dar...

– Ce...

Jeff a chicotit lovindu-l pe umăr pe fratele lui.

– Du-te sus la nevastă-ta, frăţioare. Eu o pornesc spre Port Hastings.

Capitolul 10

Tatăl lui Francelle arăta la fel de îngîmfat şi de gata de ceartă ca de obicei. Banner părea absentă, privind fix în paharul ei cu vin ca şi cînd s-ar fi aşteptat să se ridice din el un dragon, iar Adam era agitat, nervos.

Jeff a rînjit şi şi-a concentrat atenţia asupra mîncării.

– E o ruşine, asta e! a lătrat senatorul Mayhugh care nu scăpa niciodată ocazia de a da din gură.

– Te referi la hotărîrea privitoare la sufragiu, sper, s-a băgat Katherine veninoasă.

– Şi la asta, a recunoscut senatorul înroşindu-se.

– Tata e enervat pentru că şi acum sînt luaţi oamenii cu arcanul, s-a băgat Francelle. Am discutat despre treaba asta pe drumul spre voi astă-seară. Gîndiţi-vă la asta, bărbaţi luaţi în robie în zilele noastre!

Jeff şi-a ridicat ochii în tăcere, în timp ce Adam şi-a îndreptat capul cu violenţă. Cele două perechi de ochi albaştri s-au întîlnit şi atmosfera s-a încărcat de tensiune.

– Tu eşti un om al mării, Jeff, a tunat Mayhugh. Ce părere ai de această practică?

– A luării cu arcanul pe mare? Jeff se forţa să îndepărteze de pe faţa lui rînjetul larg. Teribil, groaznic.

Adam s-a încordat, încruntîndu-se gînditor.

– Cînd o porneşti pe mare, căpitane?

– La miezul nopţii, i-a răspuns Jeff ridicînd paharul.

– Unde este Malloy? a întrebat Adam, sfredelind cu ochii spinarea lată a fratelui lui.

Jeff se întorcea din magazia de băuturi în cabina de pe vaporul „Stăpîna Mărilor" cu o sticlă de coniac în mînă.

– În cală, i-a răspuns.

– Cîtă neruşi...

Jeff l-a privit fix.

– Recunoştinţa e cel mai minunat lucru, a remarcat.

– Recunoştinţă! Îţi dai seama că poţi fi azvîrlit în închisoare pentru asta? Dacă cei de la percepţie vin să facă o inspecţie pe cargoul tău?

– Totul e legal. Mărfuri naţionale chinezeşti nu sînt, rom canadian tot nu, absolut nimic de contrabandă.

– Cu excepţia lui Sean Malloy.

Jeff a rînjit şi a dat din umeri.

– Hidrantul de clor e nefolosit de douăsprezece ore. Dacă zărim vreo şalupă, îl ameţesc pe ticălos şi-l vîr într-un pat, apoi le spun inspectorilor că şi-a făcut de cap pe Water Street înainte de a o porni pe mare. A făcut o pauză. De altfel, chiar aşa a fost, la urma urmei. Drept acolo s-a dus după ce-a ieşit din puşcărie.

– Şi oamenii tăi l-au înhăţat.

Jeff a ridicat paharul şi a rînjit iar.

– De ştiam cît de uşor este, mă ocupam de treburi de-astea criminale mai de mult.

Pe Adam l-a pufnit rîsul fără să vrea, dar ştia el ce-l durea pe fratele lui şi din ce cauză.

– O să-mi spui cînd soseşte Malloy la bord?

– Nu m-am gîndit să-l fac să părăsească ţărmul prea curînd, dar dacă se-ntîmpiă, îţi dau un semn.

Adam s-a îndreptat spre uşă, apoi a privit peste umăr înapoi.

– Jeff?

– Da.

– Fii prudent, da?

– Şi tu. Şi ai grijă de Banner.

Adam a dat din cap. Erau atîtea de spus, atît de multe de spus, dar nu ştia cum să înceapă, aşa că a ieşit din cabina fratelui şi a luat-o spre punte. După ce a închis uşa, Adam a auzit izbitura. Jeff aruncase în perete sticla de coniac.

Katherine Corbin a privit-o pe furiş şi teribil de amuzată pe nora ei, care stătea pe marginea patului şi a tresărit.

– Adam a fost furios, Banner?

Banner a dat din cap. Oricum o dădea de gol roşeaţa care i se urca în obraji.

– A fost foarte furios, i-a răspuns.

Katherine îşi putea imagina destul de lesne scenariul care trebuia să se fi petrecut în camera de hotel de

la Seattle. Trecuse printr-o grămadă de situaţii asemănătoare cu Daniel, deşi circumstanţele fuseseră diferite.

Daniel. Dumnezeule, simplul gînd la el îi producea o strîngere de inimă, chiar şi după ce trecuseră cinci ani fără acest om. Daniel murise, dar iubirea Katherinei pentru el nu.

– Ar fi trebuit să te previn, a zis ea, aşezîndu-se lîngă Banner, pe pat şi mîngîind-o pe mînă. De secole, bărbaţii din familia Corbin şi-au altoit femeile cu scatoalce. De neiertat, dar ei nu se pot abţine.

Frumoşii ochi verzi s-au mărit.

– Pe mine mă înnebuneşte faptul că tot îl mai iubesc pe Adam, i s-a confesat pe un ton meditativ. Ce-i cu mine? Sînt descreierată? Perversă?

Katherine a rîs.

– Dacă tu eşti, şi eu am fost la fel. Odinioară, Daniel şi cu mine ne-am certat groaznic, pe atunci Adam şi Jeff erau bebeluşi, iar eu am pus absolut toate hainele bărbatului meu în mijlocul drumului şi le-am dat foc!

Ochii lui Banner îşi ieşiseră din orbite.

– Şi ce s-a întîmplat apoi?

La această aducere-aminte Katherine a pufnit în rîs.

– Para focului a putut fi zărită tocmai de la Mont Rainier, sînt sigură! a zis. Iar Daniel era furios la culme, îţi dai seama. Nu voi uita niciodată cum trăgea de cămaşa lui de duminică, încercînd s-o scoată din flăcări!

– Şi tu nu te-ai speriat?

– „Speriat"? Katherine a rîs iar. Banner, eram terorizată! Însă nu l-am lăsat pe el să-şi dea seama de asta, ci am înrăutăţit mai tare lucrurile ţipînd că aveam de gînd să iau băieţii şi să-l părăsesc pentru totdeauna.

– Şi el ce-a făcut?

– Îndurare, a bîiguit Katherine, cutremurîndu-se. Daniel al meu s-a năpustit ca o furtună, nebun de legat în locul ăsta unde sîntem acum. Mi-a azvîrlit fustele în toate părţile, a tras sertarele şi m-a făcut băşici. Maggie trecea pe-aici, binecuvîntată să-i fie inima, m-a auzit ţipînd şi şi-a închipuit că aveam de furcă cu indienii. Aşa că ea s-a repezit în casă cu puşca soţului ei şi m-a găsit cu mutra la fel de înroşită ca şi fundul. Eram gata să cad pe podea ca o zdreanţă.

Banner a zîmbit şi în ochii ei minunaţi şi obosiţi a apărut o sclipire de înţelegere.

– Dar îl iubeai prea mult pe Daniel pentru a-l părăsi.

– Da. Ca să-ţi spun adevărul, numai mîndria mă ţicîia uneori, însă cînd Daniel făcea dragoste cu mine, orice urmă de mîndrie pierea.

Banner a dat din cap plină de simpatie. I-a povestit răguşită episodul de la hotel.

Focul argintiu îşi arunca umbrele pe sînii lui Banner în vreme ce Adam îl săruta pe unul şi îl frămînta blînd pe celălalt. Era bine, atît de bine, să se afle din nou în patul lui, să-i simtă greutatea trupului peste al ei şi să se vadă ridicată la ceruri de iubirea lui nesăţioasă. A scîncit cînd a ciupit-o uşurel de un sfîrc.

– Ştiai... că tatăl tău... obişnuia să... o bată... pe mama ta?

Adam a chicotit, apoi i-a atins sfîrcul cu limba fierbinte.

– Îmi amintesc perfect, a zis.

– E o... aberaţie...

El a continuat să o sugă, lasciv, gîngurind cînd ea s-a îndîrjit.

– Groaznic, groaznic... o să încerc... să desființez tradiția asta.

Banner l-a împins brusc într-o parte cu puterea dată de furie.

– Va trebui să faci mai mult decît să încerci, Adam Corbin! Nu sînt un copil și n-o să-ți permit să te porți de parcă aș fi!

El a privit-o cu seriozitate.

– Perfect, O'Brien, a zis în sfîrșit. Ești adultă și doctoriță și-o să te tratez corespunzător. Dar vreau ceva în schimb.

– Ce anume?

– O promisiune, Banner! dacă dorești cu adevărat să mă părăsești, eu nu am cum să te opresc, dar, te rog, nu mai pleca pe furiș altă dată. Dacă trebuie să pleci, spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu. Tu nici nu-ți poți imagina cîte mi-au trecut mie prin minte... pînă cînd nu m-am dus la Tribunal și nu m-am asigurat că Malloy era tot în celulă, te și văzusem răpită de el în vreun fel sau altul.

– Mie...mie îmi pare rău, Adam. Am crezut că tu ți-ai dat seama, cînd am lăsat inelul și toba.

– Am înțeles, într-un fel. Dar, pe de altă parte m-am îngrozit, m-am speriat mai rău decît oricînd în viața mea.

Ea l-a mîngîiat cu un deget de-a lungul maxilarului puternic, voluntar.

– Mai există și Sean. Noi ce-o să facem, Adam?

– Cîteva săptămîni sau chiar luni de acum înainte n-o să constituie o problemă.

– De ce?

– Pentru că a fost luat pe navă cu forța.

Banner a gemut.

– Jeff?

– Jeff, i-a confirmat Adam cu un suspin. Uneori fratele meu se pricepe să aleagă cea mai rapidă soluţie.

În ciuda tuturor nemulţumirilor şi spaimelor ei, Banner a rîs.

– Asta chiar că-i adevărat, nu? Pare a fi o caracteristică a familiei.

Buzele lui Adam se lipiseră din nou de sînii ei, cu lăcomie, într-un fel de posesiune delicioasă.

– Dacă tot vorbim de soluţii rapide...

– Îhîmmm, i-a răspuns Banner.

Banner s-a trezit veselă. Ea şi Adam atinseseră un alt nivel de maturitate în legătura lor, aşa i se părea. În plus, cel puţin pentru o vreme, nu mai era nici un pericol să-l întîlnească pe Sean. Coborînd scările din spate ca să-şi ia cafeaua de dimineaţă, Banner se felicita singură pentru viaţa ei încîntătoare. În schimb, Maggie se încruntă de zor spălînd vasele în chiuvetă.

– Nebunul ăla, a mormăit ea. Blestematul, tîmpitul, prăpăditul ăla de nebun.

O presimţire a făcut-o pe Banner să i se strîngă stomacul.

– Maggie, ce este asta?

Maggie a privit-o bătăios pe Banner şi şi-a înghiţit în sec. Îşi mişca mîinile cu o rapiditate furioasă şi s-a apucat să frece un cuţit.

– Maggie, a insistat Banner.

– N-am nici o treabă cu ceea ce face Adam Corbin,

s-a dezumflat Maggie pe un ton tensionat şi criptic.

Banner s-a îngrijorat şi toată fericirea ei s-a risipit pe loc precum pulberea luată de un vînt puternic. După cîte îşi spuseseră şi făcuseră împreună, Adam plecase din nou pe munte.

– O să mă duc pe urmeie lui, s-a hotărît nevasta lui. De data asta...

Dar Maggie şi-a scuturat tare capul.

– A plecat de mai bine de o oră. Şi sînt o grămadă de poteci pe muntele ăsta, ar fi putut s-o apuce pe oricare dintre ele.

– Tu eşti cea care a spus că ar fi cazul să-l urmăresc pe Adam data viitoare!

– Nu m-am gîndit, i-a întors-o menajera furioasă. Acolo sînt animale sălbatice şi indieni nomazi. Singură nu ai fi în siguranţă.

– Animale sălbatice! a pufnit Banner. E iarnă. Urşii hibernează...

– Nu-s numai urşi! a izbucnit Maggie. Mai există şi lei de munte. Şi lincşi.

Banner n-o mai asculta, încerca să se hotărască cu ce haine să se îmbrace şi ce cal să ceară de la grajduri. Adam avea un ceas în avans, dar atelajul lui avea să lase urme în zăpada înaltă. Pînă la urmă o să-l găsească.

– Banner Corbin... i-a spus Maggie pe un ton ameninţător cînd femeia mai tînără s-a răsucit şi a luat-o spre scările din bucătărie.

Frigul era groaznic şi din pădurile dese răzbăteau zgomote stranii. Învăluită în broboade de lînă şi într-o haină veche pe care o găsise în şifonierul adînc al lui Adam, Banner a pornit-o călare fără şovăială. Iapa bălţată cu cenuşiu, pe care o înşeuase ea însăşi, păşea încet pe drumul abrupt, nechezînd şi scuturînd din cap,

oprindu-se să pască ori de cîte ori se ivea vreun smoc de iarbă din zăpadă. Nu-i fusese chiar atît de uşor pe cît crezuse să găsească poteca; pe coastele muntelui erau tot felul de urme care scrijeleau locurile precum o reţea. O dată trebuise să se învîrtă pe loc şi să se întoarcă mai bine de o milă, dîndu-şi seama că urmele paralele pe care o luase erau prea apropiate ca să fi fost făcute de o căruţă sau chiar o şaretă. Pe măsură ce înainta, încet, bîjbîind, sus pe povîrnişul înşelător al acestui munte, Banner Corbin se întreba dacă nu cumva făcea o greşeală dezastruoasă. Dacă îi găsea pe Adam cu femeia lui şi bănuielile ei ar fi devenit o realitate cutremurătoare?

Dacă o să găsească o cabană cochetă, cu fumul unduindu-se pe coş şi cu ferestrele tivite de nea? Dacă în curtea din faţă va găsi nişte copii jucîndu-se?

Banner s-a mustrat singură. Adam îi spusese că nu exista nici o femeie, i-o spusese de-atîtea ori. Totuşi, era evident că ascundea un secret, nu numai faţă de nevasta lui, dar faţă de toată lumea, iar ea trebuia să afle despre ce era vorba. Supărarea şi orgoliul îi dădeau lui Banner puterea de a merge înainte. Ea îi spusese lui Adam despre Sean şi prima ei căsătorie, deşi cu oarecare întîrziere. De ce refuza oare să arunce o umbră de lumină asupra misterului lui?

În desişul pădurii din dreapta lui Banner, s-a auzit ţipătul unei bufniţe şi ceva a fîşîit printre rugii ţepoşi de mure din marginea potecii, speriind iapa şi făcînd-o să-şi dea capul pe spate.

A început din nou să ningă, acoperind încetul cu încetul urmele lăsate în zăpadă de atelajul lui Adam.

Pe Banner a cuprins-o frigul. Şi teama.

Dar dacă avea să se dovedească că mergea nu pe urmele lui Adam, ci pe ale vreunui om de la munte sau

miner? Dacă ea o să înghețe, o să moară și nimeni n-o să-i mai găsească trupul? În depărtare, o ființă nevăzută a scos un țipăt ascuțit, înfiorător. Iapa a devenit foarte nervoasă, rostogolindu-și ochii în toate părțile și mușcînd frîul cu dinții.

– Încet, a implorat-o Banner, care nu era o călăreață prea grozavă și se speriase la fel de tare ca și calul. Încetișor...

Animalul nu putea fi însă domolit. Într-o bruscă izbucnire de furie, a nechezat, s-a ridicat în două picioare și și-a azvîrlit pasagera uluită într-un desiș de alun. Înainte ca Banner să reușească a se elibera dintre spini și rugi ca să se pună iar pe picioare, calul o pornise pe munte, în jos, tîrîndu-și frîul pe pămînt.

– Stai! a țipat Banner disperată, iar aburul răsuflării ei a făcut un fel de con alb în aerul înghețat. Calul și-a continuat drumul, desigur, iar Banner și-a vîrît mîinile în buzunarele vechii haine a lui Adam. Javră ce ești! a țipat.

Acum, pădurile i se păreau mai îngrozitoare. I se părea că brazii uriași se apropie tot mai tare de ea ori de cîte ori clipea din ochi. Banner s-a uitat întîi în sus, pe coastă, apoi în josul muntelui încercînd să se decidă în ce direcție s-o apuce. În buzunar se găsea ceva ce a scos la vedere, luptînd din greu cu panica. Era o carte de vizită: „Domnișoara Lou, Camera 4, *Silver Shadow Întotdeauna o să fiți bine-venit.*" Banner s-a așezat pe o buturugă acoperită de zăpadă și a plîns fără nici o rușine. Ningea pe îndesate și poteca se acoperea treptat. Înțepenită, doctorița s-a pregătit să-și aștepte moartea care avea desigur să vină. De undeva din apropiere, fiara care-o făcuse pe iapă să fugă a scos iar un strigăt ascuțit. Banner s-a înfiorat, tremurînd din tot trupul. Creatura se apropia tot mai mult și, orice specie

o fi fost, probabil că o să-şi ia masa cu trupul ei. Şi-a îndreptat umerii şi a aşteptat cu curajul pe care l-a mai găsit să se întîmple ireparabilul. A trecut o oră, apoi alta. Temperatura scăzuse, iar zăpada era atît de densă, încît Banner nu putea zări nimic. Ar fi fost preferabil să îngheţe înainte ca animalul să pună laba pe ea...

– O'Brien?

Moartea trebuie să fie foarte aproape acum; Banner auzea vocea lui Adam, îi simţea braţele puternice sub genunchi şi pe spate. Asta era, euforia. Citise că atunci cînd oamenii mor prin îngheţ simt un fel de euforie.

– La dracu, O'Brien, a explodat vocea din închipuirea ei finală... Dacă mori la mine în braţe, n-o să te iert niciodată!

Acest vis dinaintea morţii părea atît de real! Banner simţea chiar o haină aspră care i se freca de obraz, mirosea aroma atît de particulară a lui Adam. Avea ciudata senzaţie de legănare de parcă cineva ar fi cărat-o în braţe.

Apoi n-a mai simţit nimic.

Dumnezeule! Nu se ştia cum, dar Banner trecuse prin flăcările iadului şi întunecimea purgatorului şi fusese primită în ceruri. Îi era cald, atît de cald şi era vîrîtă în ceva mîngîietor, moale.

– Am divorţat, i-a spus ea celui mai apropiat înger, o siluetă neclară şi tremurătoare. Chicotitul care i-a răspuns era ciudat de familiar şi prea brutal şi senzual pentru a fi divin. Viziunea înceţoşată a lui Banner s-a limpezit pînă la urmă şi ea a oftat. Alături, arătînd istovit

şi foarte furios, stătea Adam. Ea era întinsă pe un pat, complet goală şi deasupra ei erau mai multe pături moi.

– Unde...

– Taci! Adam s-a dus pînă la un cămin în care licărea focul şi a revenit cu o cană conţinînd un lichid fierbinte, cu o mireasmă dulce. Băutura era un amestec de cafea, zahăr şi rom, iar Banner s-a ridicat ca să o soarbă în timp ce Adam îi ţinea capul. Mă urmăreai pe mine, nu, O'Brien? a cuvîntat iar pe un ton tandru şi diabolic totodată. Banner a căzut înapoi pe perne; îi era greu să-şi ţină capul sus. Genele i s-au umplut de lacrimi, apoi lacrimile i-au alunecat pe faţă lăsînd dîre fierbinţie. Va să zică exista o cabană. Era evident că Adam era de-al locului, se simţea acasă acolo.

– Ăsta e patul tău? a şoptit ea.

– Aparţine unui prieten al meu. Dormi, O'Brien. Vorbim mai tîrziu.

– Ea unde este?

– Cine? a făcut ecou prin camera caldă întrebarea lui exasperată.

– Ea... prietena ta. Banner a închis ochii, apăsată de vechea îngrijorare. Păturile îi veneau pînă sub bărbie, salteaua a scîrţîit cînd Adam s-a aşezat pe pat. Brusc, lui Banner i s-a făcut din nou frig.

– Dormi, fir-ar să fie, s-a răstit Adam.

– Nu pot... prea... fffrig...

S-a auzit un sunet înfundat. Oare cizmele au fost aruncate pe podea? Banner nu-şi prea dădea seama. Dar apoi Adam se afla sub pături, alături de ea. Era îmbrăcat şi cald, atît de minunat de cald. Deşi se simţea bine, fizic vorbind, Banner se jeluia în sinea ei. Ăsta era patul lui Adam, patul femeii aceleia. Ea nu aparţinea acelui loc.

Zăpada era înaltă şi continua să ningă. Adam Corbin s-a încruntat, a sorbit iar din cana cu cafea şi a blestemat viscolul care avea să-l oblige să trădeze secretul pe care-l păstrase o viaţă întreagă. O'Brien dormea în patul din cealaltă parte a cabanei. Curînd o să se trezească, refăcută după atîta odihnă şi o să se pună pe întrebări.

Adam s-a gîndit la cît îl speriase ea în ziua de dinainte şi şi-a regretat promisiunea pe care i-o făcuse de a nu o trata ca pe un copil. În momentul acela, nimic n-ar fi fost mai potrivit decît s-o pună pe genunchii lui şi să-i dea cu biciul pe fundul gol.

A zîmbit. Mă rog, poate că mai exista şi încă un singur lucru mai potrivit pe care i l-ar fi putut face. Adam a făcut un pas spre pat, dar s-a oprit. Nu era momentul pentru făcut amor. Banner fusese aproape de moarte ziua trecută. Slavă Domnului, nu murise, s-a gîndit el. S-a dus iar la fereastră şi a studiat ninsoarea care nu se oprea, dorind să găsească o metodă prin care el şi Banner să coboare muntele fără primejdii, întrebîndu-se dacă într-adevăr era cald în şopron, după cum îl asigurase Lulani.

Banner a deschis ochii. Interiorul cabanei era învăluit în umbre mişcătoare şi mirosea a mîncare gătită bine. A strigat.

– Adam?

I-a răspuns o voce de femeie.

– El este cu... el nu este aici. Vrei să mănînci?

Lui Banner parcă îi bătea inima în gît. De-abia de putea desluşi silueta subţire care stătea lîngă soba din cealaltă parte a încăperii.

– Tu eşti femeia lui, i-a spus pe un ton lipsit de vlagă.

A urmat o tăcere şovăitoare înainte de a se auzi răspunsul.

– Da.

Banner ar fi preferat să moară. El o minţise. Adam o minţise.

– Eu sînt soţia lui Adam, a zis cu duritate, ducîndu-şi genunchii la gură şi apucîndu-i cu braţele.

– Da. Femeia s-a apropiat. Adam a vorbit despre tine.

„Adam a vorbit despre tine." Cuvintele fuseseră pronunţate fără nici o nunaţă, fără ciudă sau indignare. Oare femeii nu îi păsa? Îl iubea atît de tare pe Adam încît nu-i păsa că o înşela?

Banner era îndurerată. Era foarte posibil. Trebuia să ia în consideraţie ideea de a-l părăsi pe Adam.

– Ăsta e patul tău? a mormăit, copleşită de durerea care devenea tot mai puternică.

– Da. Ţi-e foame?

Banner a studiat-o pe amanta soţului ei, era înaltă şi probabil indiană, părul şi pielea erau închise la culoare, dar din cauza luminii slabe, nu-şi putea da seama de alte amănunte.

– Nu, mulţumesc.

– O să-l iubeşti? a întrebat-o femeia pe un ton ciudat, indiferent. Întotdeauna o să te porţi frumos cu Adam?

Să se poarte frumos cu el? Dacă ticălosul ăia ar fi

fost acolo, Banner i-ar fi scos ochii. A izbucnit zgomotos în lacrimi. Femeia a mîngîiat-o pe umăr.

– Lasă, micuţo, face rău să te chinui atîta. Dormi, mănîncă. Mîine, du-te înapoi în oraş. Spunînd aceste vorbe misterioase, femeia stîngea lucrurile de prin cabană, aţîţa focul, fredona de parcă n-ar fi fost dată afară din pat de către soţia amantului ei. În final, a revenit cu un castron de lemn plin ochi cu ostropel şi i l-a întins cu amîndouă mîinile.

– Nu pot mînca, a informat-o Banner, sprijinindu-şi fruntea de genunchii aduşi spre gură.

– E nevoie să mănînci.

– Nu. S-a auzit un păcănit uşor, femeia lui Adam aşezase castronul pe podea, lîngă pat şi după aceea Banner a rămas singură. Se auzea prin pereţii solizi cum vîjîia vîntul de iarnă şi se izbea în ferestre.

Banner a încercat să se dea jos din pat şi şi-a dat seama că era mai slăbită decît crezuse, aşa că a căzut înapoi pe saltea. De cîte ori o înşelase Adam aici, între aceste pături? Un ţipăt de durere înăbuşită şi de furie i-a scăpat fără de voie, exact în clipa în care s-a deschis uşa cabanei şi a intrat Adam, aducînd un braţ de lemne de foc.

– Ce-i cu tine, O'Brien?

Banner a ţipat din nou, s-a aplecat să înhaţe castronul cu carne şi l-a azvîrlit în el.

– Mincinosule! a răcnit. Mincinos mizarabil ce eşti!

El n-a părut deloc impresionat de atac şi s-a îndreptat spre foc unde a lăsat să-i cadă lemnele aduse cu braţul.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Femeia ta! Ea se află chiar aici... Banner Corbin

tremura cuprinsă de friguri... tu, bastardule, bastardule!

Adam s-a dus la ea, a apucat-o de umerii goi şi a scuturat-o viguros.

– Încetează, O'Brien! Tu nu înţelegi nimic!

Banner s-a pus pe rîs, convulsiv, isteric, întocmai ca o nebună pe care o văzuse ea odată la spital.

– Am văzut-o cu ochii mei, am vorbit cu ea...

– O'Brien!

Rîsul de maniacă s-a transformat în suspine adînci, cutremurătoare.

– Te urăsc, Adam. Te urăsc!

Banner se aşteptase ca el să se înfurie, să nege, se aşteptase la orice, însă nu la ceea ce a făcut. A strîns-o lîngă el şi a luat-o în braţe.

– Nu, a rugat-o. Nu.

Ea i s-a zbătut în braţe, în acelaşi timp cu repulsie, dar şi atrasă de acest bărbat.

– Lasă-mă în pace, nu mă atinge...

Adam nu-i dădea drumul.

– Tu ai văzut-o pe Lulani, i-a spus blînd. Ţi-am spus că această cabană aparţine unei prietene de-a mea şi aşa este. E a lui Lulani.

– Amanta ta! Banner izbea cu pumnii în haina groasă de lînă a lui Adam.

– Nu. Prietena mea.

– Prietenă!

– Da.

– Te dispreţuiesc. Lasă-mă-n pace, să nu mă mai atingi de-acum înainte!

– Ia o gură bună de aer, O'Brien, şi încetează să mai gîndeşti ca o găină. Crezi că aş fi fost atît de tîmpit, încît să te aduc aici dacă Lulani ar fi fost femeia mea?

Banner tremura. Nu mai ştia ce să creadă. Putea doar simţi şi nu simţea altceva decît o durere sfîşietoare.

– Eram prea departe pe munte şi gata să îngheţ. Ce altceva puteai face decît să mă aduci aici?

El nu i-a răspuns, ci a băgat-o pe Banner din nou în pat şi acest lucru putea să reprezinte o replică.

– Unde o să doarmă ea, aici cu mine? l-a întrebat Banner cu ironie.

– E o sobă în şopron, ea stă acolo.

– Ce plăcut pentru ea!

Adam s-a îndepărtat de pat.

– O să-ţi aduc alt castron cu ostropel, i-a spus, ajuns la capătul răbdării.

– N-o să mănînc.

– Ba da, i-a replicat el moale. A urmat un sunet înăbuşit, clinchetul capacului de la ceainic, zgomotul unei linguri de lemn.

– Ţi-e ruşine cu Lulani? De-aia ţii secrete vizitele tale la ea?

Cu toată lumina scăzută, Banner îl vedea încordîndu-şi umerii.

– Sigur că nu mi-e ruşine cu ea. E o prietenă bună, una dintre cele mai bune prietene din viaţa mea.

– Atunci de ce nu vorbeşti despre ea?

Tăcere.

– Adam.

El a venit iar îîngă ea şi i-a vîrît în gură o lingură cu ostropel. Ea a scuipat-o în el.

Adam i-a deschis gura cu forţa.

– Încearcă să mai faci asta încă o dată, O'Brien, a gîfîit şi o să te trag afară din pat şi o să mătur cu tine

cabana fără să-mi pese de vieţişoara ta de încăpăţînată şi de bănuitoare ce eşti!

Cînd lingura s-a apropiat din nou de gura ei, Banner a mîncat. Trebuia. Dar asta nu însemna totodată să fie şi politicoasă.

– Ea te satisface?

Chipul lui Adam s-a întunecat, scăldat în lumina flăcărilor.

– Pe tine Sean Malloy te satisfăcea? i-a întors-o el.

Aceste vorbe au izbit-o aproape fizic pe Banner. Din ochi i-au ţîşnit lacrimi, iar prin vene i s-a răspîndit furia, înfierbîntîndu-i sîngele.

– Da! a mînţit, dorind să-l rănească pe Adam aşa cum o rănise el pe ea. Adam a închis ochii o clipă, iar cînd i-a redeschis, erau ochii încărcaţi de cruzime, ca ai unui străin.

– Şi el ţi-a dat lecţii grozave, nu? Presupun că ar trebui să-i fiu recunoscător bunului Sean.

Încăperea era încărcată de mînia lui Banner; inima îi bătea rapid, iar ochii îi scînteiau. Banner a dat să îl zgîrie pe Adam drept pe faţă. Dar Adam a strîns-o de încheietura mîinii şi a oprit-o.

– Nu aşa, a avertizat-o pe un ton jos, brutal.

După aceea a obligat-o pe Banner să mănînce absolut tot ce se afla în castron pînă la ultima bucăţică.

Mult mai tîrziu, cînd s-a urcat lîngă ea în pat, gol şi puternic, ea s-a întors agitată cu spatele. Adam a răsucit-o din nou spre el.

– Lulani nu este femeia mea, i-a spus fierbinte. Tu eşti şi o să rămîi; pentru Dumnezeu, poartă-te ca atare!

Banner şi-a adunat saliva în gură şi l-a scuipat. Cu o rapiditate teribilă, el s-a urcat deasupra ei. A ţinut-o cu mîinile de încheieturi, întinzîndu-i braţele deasupra capului, coapsele lui o apăsau cu greutatea granituiui.

Ochii lui albaştri ca cerneala sclipeau şi îşi arăta dinţii precum un animal sălbatic înfuriat.

– Desfă-ţi picioarele, O'Brien, a mormăit.

Banner s-a zgîit la el cu ură şi cu iubire. Mai rău decît atît. Îl şi dorea. Chiar şi acum, cu tot ceea ce ştia, ceva mai tare decît ea îi poruncea să-l primească.

– Du-te dracului! a şuierat.

– Dracul e acolo unde te afli tu, O'Brien, a spus Adam. Şi nu numai, oricît de paradoxal ar părea. Tu eşti soţia mea şi ăsta e un lucru pe care n-o să mi-l refuzi!

Banner a început să se zbată şi să se zvîrcolească sub el, plîngînd de furie. O s-o aibă în patul lui Lulani, nu-i putea ţine piept. Nu reuşea!

– Du-te la ea şi lasă-mă în pace pe mine!

Cu un genunchi, Adam i-a desfăcut picioarele, îi simţea căldura, masculinitatea sălbatică, poruncitoare, care nu admitea respingerea. El i-a lăsat mîinile din strînsoare şi a alunecat mai jos ca să îi sărute îndelung sînul drept. Banner a gemut şi a încetat să se zvîrcolească.

S-au cuplat cu sălbăticie, Adam şi Banner se izbeau unul în celălalt cu pasiunea lor feroce şi duşmănoasă, amîndoi febrili, amîndoi gemînd de plăcere. Au atins culmea într-un tumult de încordare nervoasă care i-a făcut să scoată răcnete răguşite în care se împleteau victoria şi înfrîngerea.

Adam părea decis s-o supună pe Banner şi, după expresia feţei lui, s-a gîndit că Adam o ura.

– Ţi-e destul de cald acum? a întrebat-o, trăgînd de

pe balansoarul din partea ei pielea de urs şi acoperind cu ea picioarele lui şi ale lui Banner.

– Delicios, a zis ea cu o aciditate dulceagă.

Ninsoarea se oprise, dar era teribil de rece în dimineaţa aceea. La fel de rece ca şi sclipirea din ochii lui Adam.

– Dacă te bate gîndul să pleci cînd o să ne întoarcem pe Port Hastings, a zis el, nu-ţi pot spune decît un singur cuvînt de avertisment: Să n-o faci!

Trăsurica, trasă de doi cai solizi se îndepărta de cabana lui Lulani. Era greu de călătorit prin nămeţii mari, îngheţaţi.

– În ce mă priveşte pe mine, i-a răspuns Banner cu bărbia împinsă în sus, plecarea nu poate fi decît o simplă formalitate. Nu mai eşti soţul meu de-acum înainte, eşti doar un bărbat care m-a luat cu asalt.

Adam a rîs din gîtlej nu prea amuzat.

– Te-am luat cu asalt, da? Şi acum îţi simt călcîiele izbindu-mă în fund, O'Brien. Cine pe cine a luat cu asalt?

– Te urăsc!

El i-a zîmbit cu răceală.

– Ştiu, i-a spus şi a apucat-o zdravăn de coapsă, vîrîndu-şi mîna sub adăpostul discutabil al păturii din poală.

– Încetează cu asta!

Adam îi ridică fustele, ele au ajuns încet, dar sigur, pînă la mijloc.

– Cînd o să te înveţi minte? a suspinat el.

Banner gemea neajutorată în vreme ce el scotocea printre flanelele pe care le îmbrăcase pentru a-i ţine de cald.

– Termină... nu...

Adam a rîs iar, frămîntînd-o lent cu degetele lui fermecate.

– Să termin? Nici prin gînd nu-mi trece, O'Brien. Vreau să te văd cum mă urăşti.

Banner s-a cutremurat, înroşindu-se la faţă. Asta era tortură curată, o tortură scandaloasă, imposibil de înţeles. Atunci de ce îi plăcea atît de tare?

– O să te urăsc, jur că aşa o să fac!

– Văd şi eu asta, a zis tărăgănat Adam.

Acum respiraţia lui Banner se accelerase, gîfîia febril, genunchii ei, trădătorii, se desfăceau.

– Oh, Dumnezeule, te rog!

– Să mă opresc? a bîiguit el.

– Să te ia dracu'!

Adam nu-i dădea nici o şansă; cu degetul mare o excita măiestrit, iar cu celelalte degete o cucerea total.

– M-a luat dracu' în ziua în care tu ai apărut în viaţa mea, i-a răspuns.

Banner şi-a lăsat capul pe spate, ţinînd ochii închişi. Inima îi pulsa rapid, iar înăuntrul ei creştea o fierbinţeală brutală, disperată. Clătinarea şi alunecarea trăsurii, care-şi continua drumul, îi intensificau senzaţiile tulburătoare pe care Adam le stîrnea înăuntrul ei.

– Oh, a gemut ea cu disperare. Oh...

Adam rîdea.

– Spune-mi că îmi aparţii.

Banner gîfîia sub puterea dulce a presiunii lui şi de aceea şi-a scuturat capul cu încăpăţînare.

– Spune-mi, Banner!

Lumea parcă s-a prăbuşit, desfăcîndu-se în bucăţi cînd, în final, Banner l-a ascultat.

Au ajuns la Port Hastings la apusul soarelui şi au fost întîmpinaţi cu încîntare de Maggie şi Katherine. Nu se petrecuseră mari dezastre cît timp lipsiseră, dar mai mulţi oameni lăsaseră vorbă că ar avea nevoie de serviciile unui doctor.

– Du-te la culcare, O'Brien, i-a poruncit Adam cînd se aflau în căldura primitoare a bucătăriei lui Maggie. O să fac eu consultaţiile.

Altădată Banner s-ar fi opus. In seara aceea era prea obosită şi prea năucă, aşa că s-a predat fără luptă. Urcînd însă pe scările din dos, dorindu-şi o baie şi o odihnă prelungită, a simţit cum i se trezea mîndria. Dacă Adam Corbin îşi închipuie că va mai profita de favorurile ei în noaptea aceea, după tot ceea ce îi făcuse, se înşela.

În grabă, fără a solicita ajutorul lui Maggie, Banner a mutat lucrurile care îi aparţineau din camera lui Adam în camera de oaspeţi aflată în celălalt capăt al holului. Terminînd cu asta, şi-a făcut baie, s-a înfăşurat într-o flanelă groasă şi a trecut cu hotărîre dincoio de uşa de la camera soţului ei. În camera ei proprie, a ei măcar pentru noaptea aceea, Banner a zăvorît uşa şi s-a vîrît în pat. Adormise încă înainte de a reuşi să se acopere bine.

Adam se dusese hotărît să o înşele. Şi-aşa O'Brien îl considera un fustangiu, aşa că, pentru Dumnezeu, de ce n-ar face-o?

– Arăţi ca dracu, a comentat Bessie, aşezîndu-se pe pat şi încrucişîndu-şi picioarele bine-făcute. Bei ceva?

Adam şi-a încrucişat braţele, stînd sprijinit de un birou. Probabil că ea murea de frig în ciorapii aceia subţiri şi cu lucruşoarul ăia prea scurt din satin cu dantele, cum dracu o chema?

– Bombon, i-a zis pînă la urmă.

Bessie s-a ridicat şi i-a turnat băutura cerută.

– Roşcata nu-ţi oferă ceea ce ai tu nevoie? a croncănit ea.

Lui Adam i s-a întors stomacul pe dos. Cum să nu? O'Brien îi oferea ce îi trebuia lui, şi încă mai mult decît îi dădea el ei, dar n-avea de gînd să discute despre soţia lui cu tîrfa asta.

Bessie s-a îndreptat spre el şi i-a luat băutura din mînă. N-a lăsat să se vadă că îi păsa de tăcerea lui.

– A trecut multă vreme, iubitule, i-a spus.

– Mda, a zis el încruntîndu-se la pahar.

Bessie şi-a pus mîinile pe umerii lui într-un gest familiar, îndemînatic.

– Nu te teme! Bessie ţine minte ce anume îţi place ţie.

Adam s-a smucit de lîngă ea şi s-a întors. Pe o masă din apropiere erau cărţi de vizită şi el a luat una în mînă, dar n-a reuşit să descifreze nici un cuvînt. Poate că Bessie ţinea minte ce îi plăcea lui, dar el? Lui nu-i era capul decît la Banner şi la felul în care îl putea ea face să moară şi apoi să învie din nou.

Adam şi-a vîrît agale o carte de vizită în buzunarul hainei. Bessie era în spatele lui şi îl ţinea cu ambele mîini de mijloc.

– Ea n-o să afle niciodată, l-a asigurat plină de

înţelegere. Şi îţi promit că o să ne simţim bine.

– S-ar putea, a gîfîit Adam exasperat şi eliberîndu-se din strînsoarea ei, dar ar fi al dracului de stupid. Trebuie să plec acasă.

Bessie s-a strîmbat cînd el i-a întins nişte bani; era pentru prima oară că o plătea.

– Voiam să mă ofer ţie în loc de dar de nuntă! a protestat ea.

Ironia situaţiei l-a făcut pe Adam să rîdă cu grosolănie în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Oricum, îţi mulţumesc, i-a aruncat peste umăr, ieşind din încăpere.

Banner Corbin a dormit toată noaptea, deşi nu prea grozav. Aşteptase într-un fel ca Adam să îi bată în uşă continuu sau chiar să spargă uşa.

S-a odihnit superficial, incomplet şi înspre dimineaţă a visat că Adam şi Lulani făceau dragoste în patul unic din cabană. Nici unul dintre ei nu se sinchisea că Banner era afară, în bătaia vîntuiui şi sub ninsoare, înghe-ţînd pînă la moarte.

Capitolul 11

Fredonînd, Francelle Mayhugh s-a aşezat la biroul ei, şi-a netezit fusta şi a scos husa maşinii de scris. Lîngă ea se afla un teanc de note şi scrisori, toate scrise de mîna lui Adam şi aproape inscifrabile.

Adam a intrat în birou în vreme ce se lupta să descifreze un studiu arid asupra vezicii biliare a cuiva. Francelle şi-a amintit toată bîrfa aceea delicioasă din seara trecută, de la cină, cu tatăl ei şi cu şeriful Peters şi s-a simţit invadată de o speranţă nebună.

– Bună dimineaţa, a cîntat ea.

Adam s-a încrutat la un punct aflat pe peretele din spatele ei, de parcă ea ar fi fost transparentă, apoi şi-a trecut o mînă prin păr. Era evident că nu se odihnise bine în acea noapte; deşi se dichisise ca lumea, avea cearcăne sub ochi, iar gura îi trăda nervozitatea.

– N-ai văzut-o pe nevasta mea? a explodat de parcă Francelle ar fi fost cea care o ascundea pe undeva pe ticăloasă.

– Nu, i-a răspuns secretara cu demnitate. Dacă dumneavoastră nu ştiţi unde este, de unde să ştiu eu?

Adam a părut gata să ucidă o ciipă, apoi a oftat.

– Chiar aşa, de unde să ştii? a răcnit, după care s-a dus spre sobiţa din colţ şi şi-a pus singur cafea din preparatul veşnic gata şi niciodată apreciat.

Francelle s-a foit în scaun.

– Marshal Peters a venit la noi la cină aseară, a zis prevenitoare.

Adam şi-a ridicat cana cu cafea în ironie

– Ura! a zis.

Francelle s-a îmbujorat. Ca bărbat cu o nevastă care avea şi un soţ de rezervă, Adam se comporta cam năbădăios.

– Şeriful ne-a povestit mie şi lui Tati despre irlandezul acela, domnul Malloy?

Spre satisfacţia ei ascunsă cu grijă, Adam a rămas ţeapăn. Pentru prima oară în viaţă, el o observa pe Francelle Mayhugh şi o asculta cu atenţie.

– Şi ce-ai aflat despre el?

Francelle a dat din umeri.

– Este un tîrîie-brîu după părerea şerifului Peters. Un beţivan şi o brută.

Adam arăta acum de-a dreptul ameninţător.

– Şi?

– Şi, a îndrăznit Francelle, ridicîndu-se de pe scaun într-un impuls de clarificare, el afirmă sus şi tare că este căsătorit cu soţia dumneavoastră!

Pe gîtul lui Adam s-a încordat un muşchi.

– Aşa am auzit şi eu, a zis el pe un ton jos, dar încărcat de furie.

Francelle a rămas încremenită. Era atît de uluită încît s-a pierdut cu firea şi a uitat de cuvîntarea pe care şi-o pregătise din timp.

– Dumneavoastră ştiţi? a strigat. Şi nu vă pasă chiar deloc, doctore Corbin, că v-aţi putut căsători cu o ...o bigamă?

– Banner e divorţată, Francelle. Deşi asta nu este treaba ta, mi-ar părea bine să le comunici acest fapt lui Peters, tatălui tău şi tuturor celor care bîrfesc de zor prin oraş.

Francelle s-a prăbuşit la loc în scaun, rănită. Se aşteptase ca Adam să declare nulă acea căsătorie, furios, şi să vină spre ea pînă la urmă, pentru a-şi găsi o mîngîiere. Nu se aşteptase să o apere cu îndîrjire pe acea femeie care nu-l merita.

– Straniu, a zis ea cu nepăsare, dar domnul Malloy a dispărut imediat după ce a proclamat faptul că el şi doctoriţa O'Brien sînt căsătoriţi. Nu-i ciudat?

Adam şi-a terminat cafeaua şi doar jocul uşor al muşchilor de pe obrajii proaspăt raşi îi mai trăda supărarea.

– De ce mă plictiseşti cu toate astea, Francelle?

Răspunsul la întrebarea lui era complicat şi dureros, aşa că Francelle a preferat să nu i-l dea.

– M-am gîndit doar că trebuia să aflaţi ce se spune despre dumneavoastră şi soţia dumneavoastră, nimic altceva.

– Mulţumesc, i-a zis Adam rînjind ironic şi înclinîndu-se uşor, apoi a pus jos cana, şi-a luat trusa şi a plecat pe teren.

După ce uşa s-a închis în spatele lui, Francelle şi-a pus capul pe braţe şi a bocit pentru că Adam nu ştia cît îl iubea ea şi probabil că nici nu i-ar fi păsat chiar dacă ar fi aflat. Ce soţie bună i-ar fi fost ea, de n-ar fi apărut neruşinata aia de Banner O'Brien, care nu se mulţumea

cu un soţ, ci trebuia să aibă de-a dreptul doi.

Banner se simţea foarte obosită şi slăbită.

– Bună dimineaţa, Francelle, a zis ea cu un oftat.

Francelle s-a holbat la ea.

– Bună dimineaţa!

– Adam a şi plecat?

Fata a dat din cap, a măsurat-o din priviri pe Banner şi a zîmbit misterios, apucîndu-se iar de lucru.

Banner şi-a turnat cafeaua şi s-a întors în birou. Poate că era preferabil să nu se confrunte cu Adam azi; nu se simţea predispusă să asiste la o nouă izbucnire.

A luat de pe biroul lui Adam un text despre anatomia piciorului la om şi s-a pus pe citit. Dacă nu avea pacienţi, putea cel puţin să mai afle cîte ceva.

– Doctore?

Banner s-a uitat în sus şi a văzut-o pe Francelle în prag.

– Da?

Fata era vizibil maliţioasă şi amuzată.

– E aici o femeie care vrea să te vadă.

Se întîmpla rar ca un pacient să ceară în mod special să fie consultat de Banner; cei mai mulţi îl preferau pe Adam. S-a ridicat şi şi-a netezit fusta înainte de a o urma pe Francelle într-una din sălile de consultaţie.

– Bună ziua, doamnă Corbin, a zîmbit Bessie, prostituata care-i arătase atîta interes lui Adam în prima zi, la bordul vaporului *Silver Shadow*. Banner simţea o încordare în salutul politicos, dar i-a zîmbit femeii la fel cum îi zîmbise ea.

– Ce pot face pentru dumneata?

– Mă doare în gît, a zis Bessie, cu ochii ciudat de voalaţi, deşi erau fixaţi drept pe chipul lui Banner. Şi mă

doare în piept.

Banner s-a dus spre uşă, poate că îşi imaginase că femeia aceea nu venise la consultaţie, şi i-a cerut Francellei să-i aducă trusa.

După o aşteptare plictisitoare, fata a adus lucrurile cerute şi Banner şi-a scos stetoscopul.

– Ai tuşit mult?

Bessie a zîmbit după ce s-a lăsat examinată puţin.

– Nu.

Lui Banner plămînii femeii i se păreau sănătoşi şi cînd i s-a uitat în gît, n-a găsit nici un motiv de durere. Încruntîndu-se, s-a dat înapoi de lîngă masa la care stătea Bessie şi şi-a pliat braţele.

– De fapt pentru ce ai venit să mă vezi? a întrebat-o.

– Doream să-ţi spun ceva.

– Ce?

– Soţul dumitale a venit la mine noaptea trecută.

Banner a simţit că amuţeşte. A căutat să nu se vadă starea ei.

Părea neîncrezătoare. Chiar generoasă.

– Chiar aşa?

– Da, i-a replicat Bessie cu fermitate. Dacă tu n-ai chef să-i porţi de grijă, sîntem o grămadă care putem să ne ocupăm de el. Dar îmi place, roşcato, şi ăsta-i motivul pentru care am venit. Vreau să te ajut.

Banner n-a spus nimic; se gîndea prea profund la modul în care ea se mutase din dormitorul lui Adam în noaptea trecută.

– Nu mă crezi, nu-i aşa?

– Nu te cred, a minţit Banner.

Bessie şi-a strîns gura senzuală.

– Atunci n-ai decît să te uiţi în buzunarul hainei lui

Adam din noaptea trecută, scumpi.

– Ieşi afară!

Femeia s-a ridicat, şi-a aranjat cu atenţie haina ţipătoare, cu blană pe margini.

– Eu îţi pot povesti cum îi place să-i faci bărbatului tău, i-a zis pe un ton melodios care i-a mărit brusc tensiunea lui Banner.

– Mulţumesc frumos, dar cred că mă pricep şi eu. Vrei să pleci de- aici, te rog?

Bessie s-a legănat şi a pornit-o spre uşă.

– Nu-i nevoie să-mi tot repeţi, dulceaţo, sînt binecrescută. Vezi să nu uiţi să cauţi în buzunarul hainei.

După ce s-a închis uşa şi a rămas singură cu această nouă supărare, Banner şi-a plecat capul. Acum ştia de ce Adam nu venise în camera de oaspeţi noaptea trecută, furios ca de obicei. El nu fusese acasă. Poate că nici nu-şi dăduse seama de gestul sfidător al soţiei lui sau nici nu-i păsase.

Banner a mai zăbovit cîteva minute pentru a-şi reveni şi apoi a trecut pe lîngă Francelle cea batjocoritoare ca să-şi ia cartea pe care o citise mai înainte. N-avea să mai intre de-acum înainte în dormitorul lui Adam, în nici un caz. Nu, cel puţin pînă cînd el n-o să-şi ceară scuze şi n-o să înceteze o dată pentru totdeauna s-o vadă pe Lulani. Dar haina era acolo, ştia ea, şi o atrăgea precum un magnet.

În final, convinsă că n-o să-şi găsească liniştea altfel, Banner a plecat din birou, a urcat scările şi a deschis uşa de la Adam.

Haina în chestiune era uşor de găsit; fusese lăsată pe jos la piciorul patului, care era gata făcut. Deşi n-ar fi vrut, Banner s-a dus la haină şi a căutat în buzunar.

Acolo se găsea o carte de vizită, ca şi cea pe care o găsise în altă haină într-o zi în care fusese sigură că o să moară, singură pe o cărare troienită de munte. A citit-o cu ochii înceţoşaţi de lacrimi: *„Bessie Ingram, Camera 8 Silver Shadow. Discreţia asigurată."* Cînd a fost în stare să se mişte din nou, Banner a lăsat să cadă pe podea şi haina şi cartea de vizită. Apoi, în grabă şi cu demnitate, şi-a mutat şi restul lucrurilor în camera ei proprie.

Adam a înţeles ce se întîmplase înainte de a ridica haina de pe podea sau de a citi cartea de vizită mototolită. Disperarea l-a făcut să îl doară stomacul şi să simtă o gheară în gît. Acum chiar că îl luase dracu', s-a gîndit, aşezîndu-se pe marginea patului şi ţinîndu- şi capul cu mîinile. Dacă O'Brien nu îl credea că Lulani nu era nevasta lui, cum avea să-l creadă că nu se culcase cu Bessie Ingram?

Adam a înjurat răguşit şi şi-a frecat ceafa cu o mînă; îl durea oribil capul în zona aceea. După un timp, s-a ridicat iar în picioare şi s-a dus la şifonier. Era după cum îşi închipuise. Lucrurile Trifoiaşului dispăruseră. A oftat. Se putea duce la ea, o putea tîrî afară din camera de oaspeţi ca să o aducă înapoi, unde era normal să fie, dar la ce bun? N-o putea forţa să îl iubească, iar el asta dorea de la Banner mai presus de orice altceva.

Casa nu era luminată cînd Adam a coborît pe scări după o oră ca să se refugieze în biroul lui. Dacă nu reuşea să doarmă, putea măcar citi. N-a izbutit, îi era greu să se concentreze asupra lecturii, normal, aşa că s-a decis să-şi adune gîndurile, pentru a ajunge la o concluzie în privinţa felului în care trebuia să se comporte faţă de O'Brien. În micul lui birou, Adam a aprins

o lampă, s-a prăbuşit într-un scaun de lemn şi a trecut în evidenţă fără pic de interes cărţile aflate pe rafturi. Numele lui Banner nu-i dispărea din minte; o iubea, o dorea, ea era acum sus, într-un pat îngheţat. Un pat din care el fusese izgonit. Înfuriat, a cotrobăit prin sertarul de jos al biroului şi a găsit o sticlă. Adam a sărit în picioare, a deşurubat capacul de la sticla de whisky şi a băut. Cu fiecare înghiţitură, gîndurile i se învălmăşeau mai tare. Adam a început să analizeze ce tîmpit nefericit era în realitate, cu secretul lui stupid şi cu iubirea pentru o femeie gata să-l scuipe şi să-i trîntească în faţă amintirea romantică a măiestriei amoroase a fostului ei soţ la cea mai mică provocare. A ridicat iar sticla; apa de foc i-a ars gîtlejul şi s-a rostogolit în stomacul lui dureros.

– Adam!

A coborît sticla şi a studiat-o pe O'Brien, întrebîndu-se dacă era ea în persoană sau fantoma invocată de el.

– Ihî?

– Ce faci?

Era reală, perfect. Şi încă în stare războinică, judecînd după înfăţişarea scormonitoare şi atitudinea de nevastă cu care se repezise spre el.

– Beau, i-a spus, cuvîntul fiind ciudat de greu de pronunţat.

– Văd asta. Ar trebui să te afli în pat.

Adam şi-a ridicat o sprînceană şi a rînjit.

– Într-adevăr, madam, aşa ar trebui. Totuşi nu sînt acolo.

– E evident.

– O să mă duc dacă vii şi tu, a rîs el.

Banner şi-a încrucişat braţele pe corsajul cămăşii din fianel şi s-a uitat la sticla pe care Adam continua să o ţină în mînă.

– De ce nu faci biberon din sticlă ca s-o iei în pat?

Adam s-a încruntat la whisky.

– Mi se pare că ea face referiri la maturitatea mea emoţională, s-a mărturisit el lichidului de culoare aurie.

– Şi mai zici să eşti doctor! s-a răstit O'Brien, iar vocea ei a pătruns pînă în creierul amorţit al lui Adam. Dacă cineva se îmbolnăveşte? De mare ajutor ai putea fi tu acum!

Adam şi-a unit sprîncenele şi a studiat-o pe O'Brien jignit şi cu un fel de aprobare solemnă.

– La nevoie te-aş trimite pe tine, i-a spus.

– Du-te la culcare, Adam.

– Oh, nu. Prea frig. Sînt prea singur.

– Fireşte. Lulani este prea departe ca să te încălzească, dar Bessie e mai aproape. Ştii doar, discreţia e asigurată!

Adam a rîs, fapt ciudat de vreme ce se simţea atît de distrus şi de mizerabil.

– Apropos, ce fel de nume este Lulani pentru o piele-roşie? s-a repezit O'Brien, arătînd îmbujorată, furioasă şi teribil de atrăgătoare.

– Lulani nu e indiană, a bodogănit Adam. Este din Hawaii.

La dracu, de ce spusese asta. A dus sticla la gură şi a băut ca să se ferească să mai spună altceva.

– O să încetezi cu vizitele la ea.

Adam a pus sticla jos, şi-a coborît picioarele pe podea şi şi-a frecat cu degetele ochii dureroşi.

– Nu.

O'Brien s-a răsucit rapid şi a ieşit ca o furtună; în felul acesta el a izbutit să n-o cheme înapoi şi să-şi păstreze secretul.

A trecut o săptămînă, apoi alta. Adam nu s-a dus în camera de oaspeţi, nici n-a încercat s-o ademenească pe Banner să se întoarcă în patul lui. În 22 februarie s-a dus din nou pe munte. De astă dată, totuşi, Banner n-a făcut nici o tentativă de a-l urmări.

– De ce stai cu el? a întrebat-o blînd Melissa, cu ochii ei de un albastru cristalin aţintiţi asupra cumnatei. Baner n-a băgat în seamă întrebarea, cel puţin pe moment. Ce să-i răspundă cînd nici ea nu ştia?

– Te simţi mai bine? s-a eschivat ea, aranjînd mai bine pătura pe Melissa şi umplîndu-i cana cu ceai. Păcat că vizita ta aici a fost perturbată în felul ăsta.

– Mîine o să mă simt mai bine, a zis Mellisa ridicîndu-şi mîndră bărbia. Singurul lucru bun la crampe. Faptul că vin, apoi se termină. Banner s-a clătinat. Crampe. Cînd o durase pe ea ultima oară, de cînd nu mai avusese ea un ciclu? Melissa s-a încruntat.

– Banner? Ce-i cu tine?

– Oh, nu! a şoptit Banner, deplasîndu-se dintr-o parte în alta a încăperii şi frîngîndu-şi mîinile. Nu, nu...

– Banner!

Ea s-a oprit în faţa cumnatei. Decembrie. Din decembrie nu mai sîngerase, din săptămîna de cînd venise din Oregon în Port Hastings!

– N-am nimic, a minţit ea ca să potolească îngrijorarea din ochii Melissei.

– Ba ai, a insistat faţa, punînd brusc alături cana. Banner Corbin, o să-mi spui imediat care-i problema!

Banner s-a trîntit pe un scaun de la piciorul patului

Melissei. Se înstrăinase de soţul ei, un soţ pe care plănuise îndurerată să-l părăsească. Umblau tot felul de bîrfe despre ea şi Sean, care se putea întoarce în orice clipă. Şi acum, colac peste pupăză, se putea să fie gravidă!

– Cred că o să am un copil! s-a jeluit Banner, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Melissa a îmbrăţişat-o lăcrimînd.

– Oh, e minunat, Banner! Acum totul se va aranja...

Banner hohotea. Se va aranja? Cum, cînd Adam făcea probabil dragoste cu Lulani în vreme ce Sean voia să o omoare pe Banner? Şi-aşa îi era destul de greu să-şi suporte propria situaţie, dată fiind atitudinea pe care o aveau cei mai mulţi oameni faţă de o femeie doctor. Ce-ar fi fost să trebuiască să-şi cîştige traiul pentru ea şi copil?

– Banner, nu plînge, a piedat Melissa, legănînd-o ca pe un copilaş. Dacă Adam nu se sinchiseşte de tine, Mama, Jeff, Keith şi cu mine o să avem grijă de tine. Noi sîntem acum familia ta.

– Voi sînteţi familia lui Adam.

– Mă rog, tot o să fim de partea ta!

Banner nu se simţea mîngîiată cu atîta lucru. Toată dragostea din lume n-avea nici un preţ dacă nu venea din partea lui Adam.

Hotărît să o cruţe pe O'Brien împreună cu restul familiei de proasta lui dispoziţie măcar o dată, Adam a

trecut pe lîngă casă la întoarcerea de pe munte şi s-a dus la *Silver Shadow*. O să bea puţin, o să mănînce o friptură bună, curînd o să se simtă mai bine. Păşind pe rampa de scînduri, Adam a analizat-o pe Bessie şi uşurarea ciudată pe care i-o oferea ea. Dumnezeu ştia, cu O'Brien dormind în altă cameră şi arătîndu-i clar că ar prefera să se cupleze cu o gorilă, dar cu el nu, îşi putea oferi o consolare feminină.

Cîrciuma era bine luminată şi un pic prea zgomotoasă pentru gustul lui Adam, dar s-a dus la bar gîndindu-se cît de oribil de însurat era. Oare chiar nu trecuseră decît două luni de cînd era capabil să vină la stabilimentul lui Temple Royce şi să-şi facă plăcerile fără nici o mustrare de cuget?

Bordelul era înţesat de lume în noaptea aceea; pe scenă cînta un firicel de fată blondă cu ochii întunecaţi, fără expresie. Adam şi-a cumpărat ceva de băut şi s-a apropiat încercînd s-o asculte. În loc s-o audă pe ea, i-au ajuns la urechi vorbele lui Cam Peters, şeriful, care stătea la o masă alăturată, cu paharul în mînă, în centrul atenţiei.

– Mi-am dat seama că un singur bărbat nu poate să-i ajungă încă de la prima vedere, răcnea Peters. Nu, domnule, nu-i nevoie să-mi spună cineva că în roşcata aia e atîta patimă cît să marcheze pe viaţă un bărbat!

Adam şi-a încordat mîna pe pahar; a citit întîi cu atenţie inscripţia de lîngă scenă în ideea că o să-şi pună astfel gîndurile la punct: *„Faney Jordan. Cîntă. Dansează. Face scamatorii."*

– Vă asigur că n-am nici o alternativă, a continuat Peters, fără a-şi da seama de bărbatul care se afla drept în spatele lui. E contrar legii ca o femeie să aibă

doi soţi, chiar dacă unul dintre ei e un Corbin.

Stewart Henderson se afla şi el la masă şi a ridicat paharul în semn de aprobare, apoi a vorbit limpede fără firele care îi ţinuseră maxilarul la locul său.

– Domnul Royce a dorit să aibă de-a face cu ea, dar era deja...

Cam Peters a izbucnit într-o chicoteală libidinoasă.

– Doi soţi! s-a minunat. Recunosc că de-ar vrea şi un al treilea, s-ar găsi mulţi bărbaţi să aştepte la rînd!

Adam şi-a închis ochii.

– Încetaţi, a zis el pe un ton tunător, care a reuşit să înăbuşe vocea tremurată a lui Faney Jordan şi toate celelalte zgomote din circiumă. Peters s-a răsucit în scaunul lui şi pe faţa lui grosolană a apărut spaima.

– Adam! Isuse, n-am ştiut că erai...

Adam şi-a pus jos paharul, luptînd cu furia criminală care clocotea în el.

– Evident că n-ai ştiut, a zis. Dar trupul lui părea a acţiona independent de raţiune; s-a apropiat de Peters şi l-a apucat de revere cu pumnii care îl dureau, zguduindu-l pe om din toate puterile. Continuă, Cam, a zis pe un ton de îngropăciune. Spune-ne totul despre nevastă-mea şi cei doi soţi ai ei.

– Cristoase, Adam...

– Vorbeşte. Ştii multe pe tema asta.

– N-am nimic de spus!

Din spirit de conservare, Adam i-a dat drumul şerifului şi l-a privit cum se cufundă înapoi pe locul lui cu toată demnitatea unei gelatine. Fata de pe scenă a început să cînte din nou. Adam s-a întors la bar, la băutura lui care acum nu-l mai ispitea deloc. Nu mai avea chef nici de friptură, nici nu mai poftea la o femeie.

Pe deasupra, nu dorea cîtuşi de puţin s-o audă cîntînd pe Faney Jordan. Dorind din suflet să n-o fi întîinit niciodată pe Banner O'Brien, să n-o fi luat de nevastă, şi-a adunat ultimele puteri şi s-a dus acasă.

Şeriful se clătina de pe un picior pe altul, arătînd şovăitor şi supărat în lumina puţină a dimineţii.

– Mă tem că trebuie să veniţi la puşcărie cu mine, doamnă Corbin, a zis.

Banner s-a clătinat şi i-a aruncat o privire Francellei, care îşi găsise brusc de treabă cu maşina de scris.

– Puşcărie? a repetat crezînd că n-a auzit bine.

– E contra legii să aveţi mai mult decît un singur soţ, a spus solemn şeriful.

Banner s-a îmbujorat.

– Cred că nu pricepi, şerifule. Sean Malloy şi cu mine sîntem divorţaţi, am acteie doveditoate.

– Aş vrea să le văd, i-a întors-o omul legii.

– O să... nu trebuie decît să caut în trusă.

– Perfect, doamnă O'Brien. Minunat.

Banner s-a repezit în birou, a dat deoparte de pe hîrtiile, cărţile şi un plic galben. Pentru un om atît de deosebit, Adam era cam prea dezordonat, s-a gîndit. Şi unde era el acum, cînd avea nevoie de el ca să-i spună şerifului că ea era nevasta lui şi a nimănui altcuiva?

Şi-a găsit trusa şi a deschis-o, băgînd mîna înăuntru unde îşi păstra nu numai hotărîrea de divorţ, ci şi documentele care-i atestau titlul de doctor şi certificatele am-

belor el căsătorii. Diploma de la Institutul de medicină şi New York era acolo, ca şi certificatul de căsătorie cu Adam Corbin. În schimb hotărîrea de divorţ şi licenţa prin care nu mai purta numele lui Sean dispăruseră.

Banner s-a cutremurat. N-avusese cum să piardă hîrtiile, nu le scosese niciodată din trusă. Niciodată.

– Doctore? a insistat şeriful Peters din biroul de dincolo. Găsiţi documentele alea?

Încet, resemnată în faţa soartei, Banner şi-a scuturat capul.

– Aici erau, trebuie să mă crezi...

– Îmi pare rău.

Banner şi-a închis ochii o clipă, a tras adînc aer în piept şi s- a întors să se uite la şerif.

– Cine... cineva mi-a luat actele. Adam să fi fost? Să fi fost atît de dornic să se elibereze de ea, acum, de cînd îşi refuza drepturile de soţ?

– Sigur că au fost, a zis şeriful Peters. Acum, poftiţi cu mine.

Banner şi-a înăbuşit un suspin de spaimă şi frustrare. Apoi şi-a ridicat bărbia, şi-a luat mantaua şi a ieşit demnă din birou.

După cincisprezece minute, aşa unei celule mucegăite şi strîmte s-a închis după ea.

Zăpăcită, se plimba de colo-colo pe podeaua cu rumeguş, întrebîndu-se dacă Adam fusese cel care o adusese acolo. Dumnezeu ştia, el putea găsi uşor actele acelea în trusa ei. Cine avea acces la ele în afara lui?

O lacrimă i-a alunecat pe faţă. Adam o ura, îi era necredincios, era dur şi nesimţitor, totuşi îi era greu să creadă că ar fi făcut ceva atît de josnic ca asta. De-ar fi vrut să scape de o nevastă nedorită, ar fi găsit metode

mai simple. Dar, în fond, ce ştia cu adevăra Banner despre Adam? Era chipeş, era un doctor excelent şi intuitiv, se pricepea să facă dragoste. Îi plăcea cafeaua cu frişcă, purta ochelari pentru citit şi nu avea nici o încredere în politicieni. Dîndu-şi seama că aceste date disparate constituiau aproape tot ce ştia despre soţul ei, tatăl copilului ei, Banner s-a pus pe plîns.

Adam era îngheţat, obosit, înfometat şi furios; s-a oprit clătinîndu-se cînd a văzut-o pe mama lui alergînd prin curtea din dos spre el, ţinîndu-se de fuste, cu furia întipărită pe faţă.

– Unde dracu ai fost? l-a întrebat.

Adam fusese într-o casă izolată de la fermă, cea mai mare parte a zilei, ca un copil bosumflat, dar nu era dispus să se explice. A înfruntat-o tăcut şi încăpăţînat.

– Banner e la închisoare! a ţipat ea clocotind.

Adam s-a îndoit ca sub efectul unei lovituri.

– Ce?

– Idiotul ăla de Peters a venit şi a luat-o. Este acuzată de bigamie! M-am oferit să plătesc cauţiunea, dar...

Înjurînd printre dinţi, Adam s-a repezit spre grajduri după trăsură. Asta era plata pentru că-l inoportunase pe Cam Peters la bordelul *Silver Shadow* noaptea trecută, ştia el. Şi cînd o să pună mîna pe ăla... Katherine se zbătea pe lîngă el ca un căţeluş furios.

– Cam n-a vrut cauţiunea şi nu m-a lăsat s-o văd pe Banner nici un minut! s-a plîns ea, producîndu-i lui

Adam o intensificare a durerii de cap şi de stomac.

– La dracu, are decizia de divorţ, a explodat el. De ce nu i-a arătat-o?

– Cam spune că n-a avut nici un act, i-a replicat Katherine la capătul puterii, în timp ce fiul ei începuse să înhame calul obosit la trăsura murdară în întunecimea hangarului. El mi-a arătat un certificat de căsătorie semnat de Banner şi de un bărbat numit Malloy.

– Sean, a gîfîit Adam plin de ură.

– Sean? Adam cine...

– Acum n-am timp de explicaţii, i-a tăiat-o, scoţînd afară calul care necheza cu trăsura după el. Se putea duce mai repede pe cal pînă la tribunal, dar voia s-o aducă înapoi pe Banner şi ea n-ar fi fost capabilă să stea pe cal împreună cu el. În ciuda trăsuricii care îl încurca puţin, Adam a ajuns la tribunal în cîteva minute.

Din toată lumea asta, tocmai Royce se afla acolo, arătînd plin de gentileţe şi de solicitudine în timp ce o spijinea pe Banner ameţită să coboare treptele de piatră. Adam a ţîşnit din trăsură, îndreptîndu-se spre ei aproape orbit de furie.

– Ce...

Temple Royce i-a zîmbit şi a ridicat o mînă, cu cealaltă apucînd-o pe Banner de cot.

– Ai făcut destule, Adam, i-a spus. Te rog, lasă-ne să trecem.

Ochii lui Adam au aţintit-o drept în faţă pe Banner şi o mie de întrebări i s-au învălmăşit în minte. Cum de reuşise Royce s-o elibereze pe nevasta lui de vreme ce Katherine dăduse greş? De ce se holba Trifoiaş la el în felul acela, de parcă şi l-ar fi amintit, ca prin ceaţă?

– Dă-mi nevasta, a zis.

– Mă tem că sînt nişte lămuriri în privinţa faptului că nu ştim a cui nevastă e Banner, Adam. Şi se află în custodia mea pînă se vor face cercetări.

– Să fiu al dracului că mi-e nevastă! a răcnit Adam, întinzînd mîinile după Banner, simţind apoi o durere răscolitoare în stomac, cînd ea s-a lipit de Royce ca pentru a-i căuta protecţia.

– N-ai făcut destul? l-a întrebat pe un ton egal Royce, privindu-l scormonitor. Uită-te la ea! Este terorizată, nici nu cred că te mai cunoaşte!

Părea să fie adevărat, ochii lui O'Brien erau reci şi goi; tremura, agăţată de braţul lui Royce.

– Banner, a îndrăznit Adam, cu un glas blînd.

Ea a scuturat din cap şi şi-a ascuns faţa în umărul aflat aproape, al lui Temple.

– Nu, a zis. Te rog! Lasă-mă în pace.

Adam era în pragul apoplexiei; nu reuşea să priceapă unde se termina spaima lui şi unde începea furia.

– Ce dracu se petrece aici? s-a răstit.

– Nu ştiu decît că Banner a fost acuzată, pe nedrept, sînt sigur, de bigamie. Bineînţeles, cînd am auzit despre asta, am venit şi l-am convins pe Cam Peters să o elibereze, încredinţîndu-mi-o mie.

– De ce a eliberat-o pe Banner prin tine?

– În timp ce n-a vrut să i-o încredinţeze mamei tale? a terminat Royce fraza în locul lui, zîmbind cordial, cu bunătate. E simplu, Adam. Ea era copleşită de perspectiva de a se întoarce la tine acasă. Şerifui Peters mi-a spus că sărmana te consideră vinovată pe tine de arestarea ei, ca să fim drepţi.

– Ce? Cuvîntul pronunţat cu asprime a făcut-o pe O'Brien să-şi vîre capul în haina lui Temple din nou şi

să frisoneze.

– O'Brien, uită-te la mine.

Ea l-a privit, deşi n-avea nici un chef, iar în ochii ei verzi se citea clar teama.

– Nu ţi-aş fi făcut aşa ceva, a gîfîit disperat Adam. Trebuie să fii convinsă.

Banner îl recunoştea; acum vedea că îl recunoştea. Măcar în privinţa asta nu mai era terorizată.

– Nu vreau să vin acasă cu tine, i-a spus.

Adam a clătinat din cap şi a respirat cu mare efort. Aerul nopţii era rece, dur, prevestind o nouă ninsoare.

– Unde ai de gînd să te duci, Banner? În patul lui Temple?

După cum îşi dorise Adam, ea s-a delipit de susţinerea tandră a lui Royce şi s-a năpustit spre soţul ei, zgîrîind, ţipînd şi scuipînd precum o pisică. El a apucat-o de mîini.

– Asta e, O'Brien. Trebuie să lupţi.

Pe faţa ei curgeau lacrimi.

– Te urăsc! a şuierat. Aş dormi în oricare alt pat, dar într-al tău nu!

– Şi eu te iubesc, scumpo, i-a replicat calm Adam. Mulţumeşte-i domnului Royce pentru drăgălăşenie şi o să mergem acasă.

– Stai puţin... a protestat Royce jalnic.

Adam i-a zîmbit lui Banner cu dragoste, încîntat că îşi revenise şi era la fel de pătimaşă. Chiar şi ura ei era preferabilă disperării tăcute, împietrite de mai înainte.

– Scuze, Temple, a zis, apoi a luat-o în braţe pe Banner după cum se cuvenea şi a dus-o la trăsură.

– Peters o s-o ia înapoi în arest preventiv! l-a avertizat Royce, care era, fără îndoială, mai puţin preocupat

de această perspectivă şi mai mult de faptul că i se stricau planurile de a-i oferi mîngîiere şi consolare nevinovatei infractoare.

Adam era ocupat, cu hăţurile într-o mînă şi luptînd cu Banner cu cealaltă mînă. Totuşi a reuşit să-l salute politicos pe bătrînul şi respectatul lui adversar.

– Noapte bună, Temple. Şi mulţumesc încă o dată.

Royce a înjurat obscen pe sub mustaţă şi şi-a azvîrlit frumoasa lui pălărie de castor în zloata de lîngă treptele tribunaluiui.

Banner îl ura pe Adam Corbin. Îl ura. Şi, cînd el a aruncat-o fără nici o ceremonie pe patul lui, aproape că a sperat să facă dragoste cu ea, astfel încît să îl poată urî şi mai tare. El a început s-o dezbrace aşa cum un tată bun ar fi dezbrăcat un copil tulburat, desfăcîndu-i nasturii, trăgîndu-i pantofii, rulîndu-i ciorapii în jos.

– Să nu îndrăzneşti să faci dragoste cu mine! a şoptit Banner cu obrajii în flăcări.

– N-o să îndrăznesc, i-a replicat Adam cu un mic rînjet şi ridicînd o sprînceană.

– Ţi-e frică de mine?

Adam i-a scos cămaşa şi a pus-o alături, privindu-i sînii cu un interes pur cinic, cel puţin în aparenţă.

– Sînt îngrozit, i-a spus.

– Încetează să-ţi baţi joc de mine!

El n-a băgat-o în seamă, dîndu-i jos chiloţii.

– A trecut mult timp, i-a amintit Banner, pe un ton

ţîfnos şi oarecum şovăitor.

– Prea lung. Adam a găsit o cămaşă de noapte din flanel, una pe care voise mai de mult s-o ardă ca fiind prea simplă, ca de fată mare. Dumnezeule! Nu e nevoie să-mi faci nici fel de avansuri...

Adam a împins-o pe perne, a acoperit-o cu păturile, a sărutat-o neutru pe frunte, deşi tare ar fi vrut s-o audă că se roagă de el.

– Dormi. Vom vorbi mîine dimineaţă.

– Nu mă doreşti?

Adam a rîs.

– Ba te doresc.

– Atunci...

– Dormi. Acum se îndreptase spre uşă.

– Aşteaptă! a gîfîit Banner.

– Ce este?

– Tu... tu... nu m-ai băgat la închisoare, nu?

Chipul superb al lui Adam s-a strîmbat uşor, în ciuda zîmbetului blînd de pe buze, care-i ascundea expresia din ochi.

– Sigur că nu, însă, dat fiind că tu nu-mi crezi niciodată vorbele, o să te cruţ de obişnuitele negaţii pe care le urăşti atîta.

Banner s-a înroşit. Nu-l prea credea cînd era vorba de Bessie Ingram sau Lulani, dar ştia că acum spunea adevărul, în privinţa arestării ei.

– Nu m-aş fi dus acasă cu domnul Royce, i-a spus în încercarea de a-i oferi o ramură de măslin.

Maxilarul lui Adam s-a încordat şi din ochii lui a ţîşnit un foc albastru, sălbatic,

– De ce-aş crede asta, Trifoiaş? a lătrat. Erai atîrnată de braţul lui de îmi venea să te ucid acolo, în stradă!

Va-să-zică era capabil de gelozie. Banner a zîmbit în sine gîndindu-se că trebuia să i-o întoarcă prin aceeaşi monedă.

– Totul e foarte nevinovat, Adam, a afirmat. Temple este prietenul meu.

Emfaza spuselor ei l-a izbit pe Adam cu o forţă vizibilă, satisfăcătoare. El o ţinuse ferm, una şi bună că Lulani era „prietena" lui, aşa că n-avea decît să-şi pună întrebări în legătură cu ea şi cu Temple Royce. Să-l lase să se gîndească la nopţile pe care le petrecuseră separat aşa cum se gîndea şi ea.

– Temple e foarte chipeş, nu? s-a aruncat ea pe o pantă periculoasă de discuţie.

– De fapt, nu mă excită prea tare, i-a întors-o Adam cu un zîmbet muşcător, sardonic.

Banner a dat din umeri şi şi-a lăsat ochii în jos. Juca un joc stupid, copilăros, care o obosea pînă şi pe ea. Era prea supărată şi speriată.

– Crezi că va trebui să mă întorc la închisoare?

– Nu, i-a replicat neutru Adam, deschizînd uşa.

Lui Banner parcă i se urcase inima în gîtlej. Nu putea sta singură acum, în noaptea asta.

– Nu pleca, Adam, i-a spus. Te rog, nu pleca.

Adam a închis iar uşa, s-a dus încetişor spre ea, ca şi cînd ar fi făcut un mare efort. S-a aşezat pe marginea patului şi a mîngîiat-o blînd cu degetul pe obraji.

– O'Brien, i-a spus şi vocea i-a sunat ca şi cînd ar fi vrut să ceară ajutor. Am avut nevoie de tine, te-am dorit...

– Dar de iubit, m-ai iubit, Adam Corbin?

El şi-a închis ochii şi pe faţa lui fină, arogantă, a apărut o expresie de emoţie indescifrabilă.

– Da, a gîfîit el. Banner i-a luat o mînă şi i-a dus-o pe pieptul acoperit de flanel.

– În noaptea aceea, la cabană, cînd am spus că Sean m-a satisfăcut, nu am spus adevărul.

Încetişor şi parcă împotriva dorinţei lui, Adam a început să-i frămînte trupul cu mîna. Şi-a deschis ochii superbi şi ea a văzut chinul din profunzimea lor.

– Ştiu, i-a spus.

– El niciodată n-a făcut altceva, decît să fie rău pentru mine.

Degetele lui Adam se îndreptară acum spre sfîrcul adăpostit în cămaşa de noapte, făcîndu-l să se întărească.

– Dezbracă-te, a mormăit el.

Banner l-a ascultat, descheindu-şi cămaşa de noapte şi scoţîndu-şi-o. Sînii ei erau rotunzi, mîndri şi fermi, nerăbdători după săptămîni de pasiune neîmplinită.

– Banner... i-a scăpat lui Adam un strigăt aproape disperat la vederea minunăţiei care îl aştepta. Ea i-a pus cu blîndeţe mîna pe după capul magnific, cu părul de abanos, şi i l-a aplecat în jos pentru a-l lăsa să îi sugă sfîrcurile.

Capitolul 12

Lui Adam i s-a tăiat respirația cînd a văzut mesajul telegrafic pe jumătate ascuns în dezordinea de pe biroul lui. Cît rămăsese acolo fără a-l băga în seamă? De ce nu i-l adusese Francelle lui personal de cum îl primise? A desfăcut prea nervos plicul; mesajul dinăuntru se rupsese. Înjurînd, Adam l-a pus bucată lîngă bucată. Era multașteptatul aviz de la Jeff care-i comunica faptul că Sean se urcase la bordul vaporului. Banner era în siguranță, cel puțin pentru moment.

Sprijinindu-se de birou cu ambele mîini, Adam a citit din nou mesajul. L-a mototolit și l-a aruncat.

– Adam! În pragul biroului se afla Francelle îmbujorată și stingherită.

– Da!

– Banner, doamna Corbin, se simte bine?

Adam s-a așezat, și-a împreunat degetele și s-a aranjat mai bine în fotoliu.

– De ce mă întrebi, Francelle? a întrebat-o ca să zică ceva, deși bănuia că știa deja răspunsul.

– Păi... a fost arestată și... Mă întrebam...

– Unde sînt actele, Francelle?

Roșeața de pe chipul fetei a dat-o de gol. Ea luase

hotărîrea de divorţ a lui Banner împreună cu certificatul care dovedea că se căsătorise cu Sean. Pe acesta din urmă i-l dăduse probabil şerifului Peters într-un avînt cetăţenesc, iar hotărîrea de divorţ o ascunsese sau o distrusese.

Doamne, de n-ar fi fost doar o copilă şi totodată una dintre cele mai apropiate prietene ale Melissei, ar fi gîtuit-o pe loc.

– Care acte? a întrebat ea în sfîrşit.

– Cred că ştii tu care, Francelle. Tu i-ai dat certificatul de căsătorie tatălui tău, nu? Iar el, fiind un iubitor al legii, i l-a înmînat şerifului Peters. Cum toată lumea ştia că Banner era măritată cu mine, era un caz evident de bigamie, nu-i aşa?

– Eu n-am luat nici un fel de hîrtii.

– Francelle.

– N-am nimic de-a face cu toate astea!

– Unde este hotărîrea de divorţ, Francelle?

Ea şi-a ridicat bărbia arătînd în acelaşi timp sfidătoare şi gata s-o ia la fugă. N-a spus nimic. Adam era calm, tăcut, dar şi suficient de furios încît să vrea s-o gîtuie.

– Cine altcineva a avut ocazia să ia hîrtiile, draga mea?

Buzele ei tremurau.

– Cum... cum, tu ai făcut asta.

– Perfect, o să-l întreb pe tatăl tău şi e greu de crezut c-o să mă mintă, Francelle, a suspinat el.

Francelle şi-a plecat capul, încercînd să reflecteze. Cînd privirile li s-au întîlnit din nou, ochii ei străluceau, iar obrajii i se înroşiseră.

– Tu o crezi pe Banner, nu? s-a minunat ea. Tu o

crezi cînd spune că era liberă să se mărite cu tine!

– Sigur că da. Tu nu, Francelle?

Copila îşi căuta un răspuns cînd pe uşă a apărut brusc Melissa, cu ochii iradiind de o furie sălbatică.

– Am o vorbă cu tine, Francelle Mayhugh! a explodat, fără a-l băga în seamă pe fratele ei şi împingînd-o pe prietena din copilărie într-un raft cu cărţi. Banner mi-a povestit despre dispariţia hotărîrii ei de divorţ şi vreau să ştiu unde este!

Francelle arăta precum un iepure încolţit.

– Eu n-am... vreau să spun...

Spectacolul era teribil de amuzant. Melissa o înghesuia pe Francelle cu năsucul aproape lipit de al fetei de parcă ar fi vrut s-o omoare.

– O să dai documentele alea înapoi! Dacă nu, domnişoară Francelle Mayhugh, tatăl tău n-o să mai ştie de soarta ta!

Francelle a izbucnit în lacrimi.

– Am făcut asta din iubire! a ţipat precum o eroină de roman.

Adam şi-a plecat ochii, amuzat şi înţelegător în acelaşi timp. Ar fi putut să-şi dea seama, dar niciodată nu-şi bătuse capul mai ales de cînd O'Brien intrase în viaţa lui şi întorsese totul pe dos.

– N-aveai dreptul să-i faci aşa ceva lui Banner, i-a replicat cu mai multă blîndeţe Melissa. Francelle, cumnata mea a petrecut o zi în celula aia oribilă şi ar fi putut fi trimisă la puşcărie! Cum ar fi să ai tu un copil şi să fii în închisoarea teritorială, cînd n-ai greşit cu nimic?

Adam s-a simţit zguduit, nu mai auzea nimic altceva din conversaţia lor. Un copil. O'Brien avea să aibă un copil?

A ţîşnit din fotoliu şi s-a repezit înspre partea centrală a casei strigîndu-şi din cînd în cînd soţia.

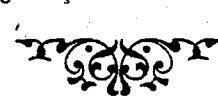

Avea să fie o zi de odihnă, fără consultaţii la domiciliu şi Banner de-abia aştepta. Era în bucătăria lui Maggie cu Jenny, bînd cafea şi sporovăind.

– O'Brien! Strigătul răsuna în casa mare ca un muget. Jenny şi-a strîmbat buzele şi a schimbat o privire cu Maggie.

– Ce-o să faci acum, Banner? a tachinat-o.

Banner tremura cînd a pus jos cana; s-a ridicat de la masă, şi-a netezit fustele, apoi s-a aşezat cu hotărîre la loc. Ce voia să facă? Să facă drepţi ca un soldat înainte de venirea generalului?

Uşa bucătăriei a fost dată de perete şi Adam a năvăiit încruntat.

– Eşti gravidă? a acuzat-o de parcă tocmai ar fi fost declarată vinovată de cine ştie ce crimă abominabilă.

Jenny a chicotit.

– Nu poţi niciodată fraieri un doctor, a spus în timp ce Maggie se evapora din bucătărie pe tăcute.

– Poartă-te frumos, i-a zis Banner lui Adam pe un ton aspru, îndreptîndu-şi umerii şi ridicîndu-şi bărbia. Ca prin minune, Adam şi-a mai revenit puţin; s-a trîntit pe un fotoliu din partea opusă şi şi-a trecut o mînă prin păr, arătînd mai amuzat.

– Cînd?

– Dacă vrei să afli cînd o să apară copilul, i-a spus

Banner, atunci răspunsul e septembrie. Dacă însă...

– Taci, O'Brien.

Banner a înghiţit în sec şi şi-a dat seama că îşi strîngea singură mîinile una cu cealaltă atît de tare, încît o dureau încheieturile degetelor.

– Septembrie, a zis meditativ soţul ei. Apoi faţa i s-a încreţit într-un zîmbet. Septembrie!

– Da, vine după august şi înainte de octombrie, l-a tachinat Banner mai uşurată.

Zîmbetul lui Adam s-a stins şi ea şi-a dat seama că se gîndea la Sean. Deşi se gîndeau rar la întoarcerea lui, ideea rămînea neclintită ca muntele. La fel ca Lulani şi femeia aceea de pe *Silver Shadow.*

Adam i-a luat mîna în mîna lui caldă, aspră şi puternică.

– Trifoiaş, eu...

Banner s-a dat înapoi, necăjită, otrăvită de propriile ei gînduri. Aproape că uitase în fierbinţeala ultimei nopţi de dragoste ce dezastru era în realitate căsătoria ei cu Adam Corbin.

– Lasă, i-a şoptit închizînd ochii.

A auzit fotoliul scîrţîind cînd s-a ridicat el şi şi-a dat seama că se îndepărtase de ea. Se gîndea probabil că viaţa lui ar fi fost mai uşoară fără Banner O'Brien. Nu fusese pentru el decît o sursă de necazuri, la urma urmei, cu presupusul ei fost soţ şi cu limba ei răutăcioasă, certăreaţă!

– O să angajez un alt doctor, i-a spus el.

Banner a căscat ochii holbîndu-se la spatele larg, musculos, nemişcat al soţului ei.

– Ce-ai spus?

Adam s-a întors, apucîndu-se cu mîinile de spătarul

fotoliului. I se albiseră degetele.

– Tu o să fii ocupată, O'Brien, şi dacă-ţi închipui că mi te poţi opune, lasă-mă să-ţi spun că nici un copil de-al meu n-o să fie tîrît prin tabăra indienilor şi bordele în caz că vrei să continui a consulta pacienţii!

– Nici un copil al tău? Dar nu e şi al meu?

– Ba să fiu al dracului dacă n-ai dreptate, doctore, şi o să te porţi corespunzător!

În momentul acela, lui Banner i s-a părut că a pierdut totul, iubirea şi fidelitatea soţului, mîndria. Şi uite că acum îşi pierdea şi cariera.

– Să nu-mi faci asta, Adam, l-a rugat într-o şoaptă de om învins, căci ştia că-i putea face aşa ceva. După lege, el o putea azvîrli în stradă şi avea dreptul să păstreze copilul pentru creştere. Ea n-avea nici un drept legal în cazul căsătoriei lor. Tu nu ştii cît de greu am trudit, cît de greu fac doctorii bărbaţi unele treburi...

– Cred că ştiu, a şuierat Adam. Dar riscul era inerent, nu, O'Brien? La urma urmei eşti femeie.

Resemnarea lui Banner a fost înlocuită de furie.

– După cum a spus Jenny, nu poţi fraieri un doctor!

– Foarte nostim. S-a uitat gînditor în tavan. Dar tu eşti, înainte de orice, femeie, pot jura treaba asta.

– O să te părăsesc dacă mă faci să las totul medicina, l-a avertizat, sărind în picioare şi răsturnînd un scaun. De data asta Adam Corbin n-avea s-o mai învingă cu stilul lui de a face dragoste!

– Nu, cîtă vreme porţi copilul meu, n-o să pleci.

Banner şi-a închis, apoi şi-a redeschis ochii. Încăperea tremura şi se unduia în jurul ei.

– E şi copilul meu, i-a amintit din nou tristă. Şi dacă vreau să-mi iau copilul şi să plec, o s-o fac.

– Greşeşti.

Banner şi-a înghiţit restul argumentelor; fusese idioată să se ambaleze.

– N-am putea ajunge la un compromis? l-a întrebat calmă.

– Ce fel de compromis?

– Doar din cînd în cînd, Maggie ar putea vedea de copil, iar eu aş putea continua să lucrez la spital...

Adam a suspinat şi a slăbit puţin strînsoarea asupra spătarului scaunului.

– O'Brien, a început pe un ton jos, măsurat, noi n-am vorbit niciodată despre posibilitatea de a avea copii. Am înţeles doar că tu îţi doreai la fel de mult ca mine să ai o familie. Greşesc? În ochii lui Banner au apărut lacrimi; şi-a muşcat buza de jos şi a scuturat din cap.

– Nu, a zis.

– Dar vrei şi să practici medicina. Ea a dat din cap. Adam s-a uitat în sus, apoi a privit-o din nou pe ea. Nu avem noi destule probleme şi fără asta, O'Brien? Nu-i suficient că trebuie mereu să fiu atent, să mă uit peste umăr, aşteptînd ca Malloy să iasă din pădure şi să te lovească? Poate chiar să te omoare?

– Mai sînt şi alte lucruri care nu-mi plac în căsătoria noastră, a ţipat brusc Banner. Ca, de pildă, Lulani!

– Iar începi.

– Da, încep! Cum îndrăzneşti să mă îndepărtezi de tot ce mă interesează pe mine, Adam? Mi-am pierdut mîndria, sînt nevoită să te văd cum pleci în vizită la femeia aia o dată la trei săptămîni, a trebuit să zac singură în pat ştiind că erai la *Silver Shadow* cu...

Adam a oprit-o mormăind o înjurătură.

– S-a făcut, O'Brien, asta este. Fă-ţi treburile şi pune-ţi hainele cele mai călduroase, căci o să urcăm pe munte chiar acum!

– Ce? s-a bîlbîit Banner.

– Vreau să-ţi arăt exact ce ascund de tine.

– De ce nu mi-ai putea spune? i-a întors-o Banner zăpăcită şi tulburată, dintr-o dată nesigură că ar fi dorit să-i afle secretul. Ochii lui Adam însă zăboveau asupra abdomenului ei şi Banner ştia că se gîndea la copil.

– Nu-ţi pot spune, O'Brien, trebuie să-ţi arăt. Dar...

Neştiind dacă era cazul să fie pentru sau contra călătoriei, Banner a rămas tăcută, aşteptînd.

– Trebuie să faci cum îţi spun eu, i-a zis el după o lungă şi vizibilă deliberare. O singură dată va trebui să mă asculţi, Trifoiaş.

Ea a dat din cap incapabilă să vorbească, deşi ar fi preferat să nu tacă. Adam era pe punctul de a spune încă ceva cînd zgomotul unei explozii îndepărtate a zguduit ferestrele şi a făcut să se clatine podeaua de sub picioarele lor. El a înjurat şi s-a repezit afară din bucătărie, urmat îndeaproape de Banner, înnebunită, care îşi regăsise brusc vocea.

– Ce-a fost asta? a ţipat ea, ridicîndu-şi fustele ca să nu se împiedice în ele şi să cadă.

– Fabrica de cherestea, a gîfîit Adam. Aş spune că a explodat un boiler.

– Dumnezeule!

Au ajuns la birou; Adam scotocea într-un dulap cu instrumente de urgenţă, punîndu-şi tot felul de lucruri în trusă.

– Lasă-mă să vin cu tine!

El i-a aruncat o privire care nu suporta contrazicere.

– Nu! O să fie nevoie de tine aici. Umple cît mai multe căzi cu apă foarte rece. Să le ai pe Maggie, pe mama şi pe oricine mai găseşti, ca să te ajute.

Banner nu i-a mai pus întrebări. Dacă explodase un boiler la fabrică, aşa cum presupusese el, însemna că erau multe victime ale arsurilor. S-a întors în corpul principal al casei ca să le strige pe Maggie, doamna Corbin şi Melissa. Era o binecuvîntare că Jenny se mai afla acolo, căci avea să fie nevoie de multe mîini ca ajutor, dar Francelle nu putea fi de nici un folos aşa cum stătea într-un colţ mormăind ceva despre nu se ştia ce hîrtii. Oamenii de la grajduri fuseseră adunaţi ca să aducă jos cada din camera de baie de sus, în vreme ce Maggie scotea căzile de baie stivuite în mansardă. Jenny şi Melissa se apucaseră să toarne apa.

Banner a scos fiolele cu morfină şi a sterilizat acele seringilor, implorînd-o pe Francelle să se facă şi ea folositoare, supraveghind ca cearşafurile de pe paturile din secţia de spital să fie bine întinse şi curate. Văzînd că vorbele nu ajung, s-a dus la fată şi a apucat-o de umeri, scuturînd-o.

– Francelle, ascultă-mă! A fost un accident. Or să sosească aici oameni răniţi. La dracu, termină cu nepăsarea şi ajută-mă!

– N-am intenţionat să-ţi fac necazuri, a scheunat Francelle. Iartă-mă, iartă-mă...

– Francelle!

– Crezi că Adam mă urăşte?

Banner a plesnit-o cu putere pe Francelle.

– Fă treabă! a răcnit.

Oamenii de la grajduri au apărut cărînd cada de sus. Lăsînd-o pe Francelle, Banner le-a poruncit să um-

ple cada cu apă şi blocuri de gheţă din gheţăria de afară. Ei au ascultat-o fără a-i pune întrebări, iar Banner s-a ţinut să caute singură cearşafurile de pat, căci Francelle plecase pe undeva, mormăind şi ţinându-şi obrazul lovit cu o mînă.

Paturile, după cum se aşteptase Banner, erau curate. Dar erau numai opt. Şi de-ar fi fost douăsprezece urgenţe? Unde aveau ei să pună atîta lume? Banner a rezolvat rapid dilema repezindu-se pe scări şi luînd cearşafuri curate din şifonierul cu albituri de la capătul holului. În acest timp au apărut şi primii răniţi, transportaţi cu trăsura, iar la etajul al doilea ea primenise deja toate paturile, inclusiv pe-al său. În primul grup erau cinci bărbaţi, unii în stare de inconştienţă, alţii agonizînd, alţii ţipînd de durere.

Rapide ca nişte demoni, Maggie şi Banner tăiau hainele oamenilor ca să le scoată de pe trupurile lor şi îi băgau în căzile cu apă rece pe cei conştienţi, care sufereau foarte tare. Începeau să sosească şi oamenii din alte case, Temple Royce se afla printre ei, aducînd gheaţă şi pături, înarmat cu o dorinţă stoică de a ajuta.

A sosit un nou lot de oameni răniţi şi Banner a înţeles că Adam reapăruse, auzindu-i vocea încărcată de tensiune. Cu toate că era teribil de ocupată, venirea lui a reconfortat-o. Căra împreună cu Jenny, Melissa şi Katherine apă şi duceau afară gunoiul. Făcea injecţi cu morfină şi supraveghea aşezarea în pat a acelor pacienţi care puteau suporta să fie scoşi din căzi.

Din depărtare continua să se audă uruiala incendiului de la fabrica de cherestea, care se mistuia în flăcări.

Soarele apunea şi cerul avea aceeaşi culoare sta-

cojie, de iad, cu scînteieri furioase. Muriseră patru oameni şi peste o duzină îşi doreau moartea din pricina suferinţelor.

Adam Corbin s-a răsucit necăjit de la fereastră, căutînd-o din ochi pe Banner. Văzînd-o, a mai căpătat puţină speranţă. Banner se ocupa de unul dintre pacienţi şi frumosul ei păr ca scorţişoara era ciufulit şi i se desprinsese din agrafe, iar rochia îi era pătată cu Dumnezeu ştia ce.

Te iubesc, i-a spus fără vorbe. Ea l-a privit, a zîmbit mulţumită şi buzele i s-au mişcat într-un răspuns tăcut.

Adam a fost satisfăcut cu acest schimb de priviri, s-a întors la pacienţii lui, aceia de la etaj, din paturile familiei. Zilele care vor urma aveau să fie lungi, grele. Ironia soartei făcea ca el să aibă acum nevoie de O'Brien mult mai tare ca doctor, decît ca nevastă.

Keith Corbin s-a oprit uluit. Pe podeaua sălii de mese dormeau nişte oameni. Melissa la perete, Maggie lîngă uşa bucătăriei, Adam şi Banner sub masă.

– Sîntem pe cale de evacuare? a întrebat în lumina neclară dinaintea zorilor.

Mama lui a mormăit ceva şi s-a ridicat din fotoliul de lîngă fereastră, căscînd.

– Keith?

– Ce se petrece aici?

Katherine a căscat din nou şi a gesticulat spre el să vorbească mai încet.

– A fost o explozie la fabrica de cherestea ieri, i-a explicat. Fii calm. Keith s-a uitat de jur-împrejur.

– Paturile sînt pline? Atît de mulţi oameni au fost răniţi?

Katherine a dat din cap.

– Mă tem că ar fi trebuit să alegi un alt moment pentru a veni în vizită.

– De fapt am venit în livadă, i-a replicat zîmbind fiul său, observînd cum Adam se agita prinzînd cu o mînă sînul drept al lui Banner. Katherine, care-i urmărise privirea, l-a mustrat blînd.

– Keith. El a chicotit, dînd din umeri.

– Măcar cîte ceva merge şi bine, după cum se vede.

– N-am auzit o judecată mai nesăbuită ca asta. Katherine s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a întins. O să-ţi fac nişte cafea, dacă o să putem trece peste Maggie, asta e, şi-o să-ţi spun cît de „bine" merge totul.

– Bigamie? a gîfîit Keith, peste cîteva minute în locul liniştit din bucătărie. Nu cred!

Katherine şi-a strîns mîinile în jurul ceştii cu cafea.

– Sigur că nu crezi, nici nu-i adevărat. Ăsta e măcar un lucru bun, că şi aşa Adam şi Banner au destule necazuri.

Keith a oftat.

– El continuă cu plecările alea pe munte, nu-i aşa?

Ea a dat din cap.

– Vrei să vorbeşti cu el, Keith? Jeff, desigur, nu e aici şi eu ştiu că Adam nu m-ar asculta pe mine, dar pe tine te respectă şi ai putea să-l faci să-şi vină în minţi.

Keith era apropiat de Adam, dar se îndoia că l-ar fi putut face pe fratele lui să-i vorbească despre acele călătorii misterioase şi periodice.

– Am mai încercat, mamă, a spus. Şi Jeff la fel. O dată am vrut chiar să-l urmărim.

Katherine şi-a arcuit o sprînceană.

– Oh! Şi ce s-a întîmplat?

– Nimic. Adică nimic cu care să mă fălesc în mîndria mea masculină.

– A fost furios, a ghicit Katherine.

– Jeff a pierdut doi dinţi după o săptămînă, a reflectat Keith. Iar eu n-o să mai pot face copii.

Katherine l-a privit îngrozită, apoi a chicotit.

– Vorbind despre copii, Melissa îmi spune că sînt pe punctul de a avea nepoţelul pe care mi-l doresc de atîta vreme. Zîmbetul i-a dispărut. Dacă Adam n-o face pe Banner să plece înainte de a se naşte copilul. Asta e!

– Aşa. Fratele meu se poartă ca de obicei, dominator, imposibil de egoist, aşa se pare. Presupun că o să vrea ca Banner să-şi uite meseria pînă cînd copilul o să ajungă la vîrsta de a vota?

Katherine s-a albit; neacceptarea sufragiului fusese o mare lovitură pentru ea şi lui Keith îi părea rău pentru că adusese din greşeală subiectul în discuţie.

– Şi asta cred, i-a răspuns mama lui. Dar cred că Adam vrea s-o ţină pe Banner sub acelaşi acoperiş cît mai mult cu putinţă, nu atît pentru a o avea sub ochi, cît mai ales pentru că speră să se afle în siguranţă aici.

– Siguranţă?

– Faţă de Sean Malloy, primul ei soţ. Katherine a continuat să-i spună uluitoarea poveste, culminînd cu dispariţia actelor de divorţ ale lui Banner, arestarea ei şi bîrfa oribilă de după aceea.

– Unde este Malloy acum?

Katherine şi-a ridicat din nou o sprînceană.

– Cred că e cu Jeff, pasager fără de voie pe vasul *Doamna Mărilor,* dacă vrei.

– Jeff l-a răpit?

– Aşa mi se pare. Era încîntat de sine în noaptea în care a pornit-o pe mare. Şi domnul Malloy n-a mai fost văzut de-atunci.

– Dumnezeule! Jeff şi-a pierdut minţile? Ar putea fi băgat la închisoare pentru asta!

Katherine a dat nepăsătoare din umeri.

– Spune-i fratelui tău treaba asta. Doamne, Keith, tare mi-aş dori să mai trăiască tatăl vostru. El s-ar pricepe să le descurce pe toate.

Keith a rînjit uşor.

– Ce-i asta? Admiţi că tata, un sărman bărbat, dacă-mi dai voie, ar putea reuşi într-o situaţie în care tu nu te descurci?

– Nu sînt atît de puternică încît să-i iau pe Jeff şi pe Adam de păr şi să-i dau cap în cap, a spus Katherine cu duritate. Crede-mă, asta aş vrea să fac.

– Nu te-aş ajuta, să ştii. Amîndoi au capete tari ca piatra.

– Şi pumnii grei, a zis Adam de sus, aşa că fii atent la ce scoţi pe gură, frăţioare.

Keith a rînjit spre fratele său.

– Vino aici, i-a spus blînd. Tocmai despre tine vorbeam.

Adam s-a apropiat de plită şi şi-a turnat singur nişte cafea.

– Asta am auzit. Ce te aduce pe munte, pastore?

– Providenţa, după cîte se pare. Din cîte am auzit, ai nevoie de puţin ajutor.

Adam şi-a ridicat ceaşca.

Katherine s-a ridicat, s-a strecurat tăcută din odaie pe aceleaşi scări pe care tocmai le coborîse fiul ei. Adam s-a aşezat pe scaunul ei.

– Nu, a spus necăjit şi îngrijorat.

– Nu ce? i-a întors-o Keith.

– Nu, n-o să-ţi spun de ce mă duc eu sus pe munte din trei în trei săptămîni.

– Cine ţi-a cerut?

– Tu mi-ai fi cerut, la dorinţa mamei. Crede-mă Keith, e preferabil să nu aflaţi.

– Şi pentru Banner?

Adam şi-a încordat ameninţător maxilarul în stilul lui binecunoscut.

– Asta n-are nici o legătură cu soţia mea.

– Ba are, dacă tu o înşeli, Adam. Ea are dreptul să-ţi ceară să-i fii fidel.

– Şi eu sînt de acord.

– Vrei să rămîi fără ea, Adam? Asta este? Nu vrei să duci o viaţă fericită?

– Nu vreau s-o pierd... n-o s-o pierd.

– Ba s-ar putea. E o femeie mîndră. Doctoriţă. Cît crezi că o să accepte această situţie?

– Sper că Banner va avea încredere în mine.

– Pe ce bază, Adam? Pe cuvîntul tău?

– Ar trebui să fie suficient, nu crezi?

– În majoritatea cazurilor, da, însă nu în acest caz anume. Mama mi-a spus şi că ai de gînd s-o obligi pe Banner să se lase de meseria ei. Adevărat?

– Poate. Vreau ca fiul meu să aibă o mamă, nu o cruciată care face mici popasuri între o înfrîngere şi o victorie.

Keith şi-a încrucişat braţele şi s-a aşezat.

– Acum nu despre Banner discutăm, nu? Vorbim de fapt despre mama.

Adam a dat din umeri, dar a tăcut.

– Acum eşti mare, i-a amintit Keith. Toţi am crescut. De ce-ar trebui mama să cutreiere pe-aici aşteptînd ca unul dintre noi să aibă nevoie de ea? A fost mereu aici cînd a trebuit, Adam, la fel şi tata.

Expresia lui Adam era întunecată, indescifrabilă. Ce dracu ascundea el dincolo de ostilitatea asta şi de tăcerea încrîncenată?

– Adam?

Fratele mai mare a sărit din locul lui, s-a răsucit, a aruncat restul de cafea în chiuvetă şi a pus cana alături.

– Am de consultat nişte pacienţi, a mormăit, apoi s-a izbit de Maggie, care se afla de cealaltă parte a uşii şi s-a grăbit să înfrunte o nouă zi care avea să fie, probabil, doar cu puţin mai înnebunitoare decît cea care trecuse.

Banner de-abia de avea timp să bage de seamă că stomacul i se rotunjea în ultimele zile şi săptămîni, avea prea mult de lucru. Spitalul era plin, dar destui pacienţi se refăcuseră suficient cît să fie preluaţi de familii şi să stea în paturile lor. Pînă la urmă Keith s-a întors la livezile lui, Katherine la demersurile ei politice în Olympia, iar Melissa a început iar cursurile. Între timp, Francelle luase trenul înapoi spre Est, unde intenţionase să-şi desăvîrşească studiile.

Deşi actele de divorţ ale lui Banner reapăruseră în chip misterios în trusa medicală şi nu se mai făcea nici o referire la închisoare, se bîrfea mult, aflase ea, despre moralitatea îndoielnică a femeii cu părul roşu cu care se însurase Adam Corbin. Cu rarele prilejuri în care Banner se ducea prin magazinele din Port Hastings, femeile o ignorau şi-şi fereau fustele de atingerea ei pe drum.

Deşi n-ar fi vrut să recunoască pentru nimic în lume, Banner se simţea profund rănită pentru această respingere a comunităţii.

Şi, ca şi cînd toate acestea n-ar fi fost de ajuns, Adam îşi continua călătoriile regulate pe munte. Nu s-a mai oferit s-o ia şi pe Banner şi nici ea nu i-a cerut, ceva îi spunea că nu era cazul.

Nu putea face altceva decît să aştepte. Dacă zilele erau grele, nopţile erau dumnezeieşti, preocupat şi necomunicativ cum era, Adam nu-i mai dăduse voie să piece din patul lui. Şi nici ea nu-şi dorise. Ruşinos, stupid, poate, Banner se atîrna de singurul lucru din viaţa ei care părea a merge bine.

În aprilie, cînd copacii se trezeau la viaţă şi începea să apară iarba de sub zăpadă, a sosit telegrama. Banner ştia doar că venise din Portland, Oregon, nu a îndrăznit s-o deschidă.

Adam se afla pe munte şi, cînd s-a întors tîrziu în acea noapte, arăta atît de obosit, încît Banner n-a avut inimă să-l hărţuiască în legătură cu Lulani sau să-i povestească evenimentele nu prea vesele ale zilei. Uitase şi de telegrama de pe biroul lui.

Dimineaţa totuşi,şi-a amintit şi s-a alarmat cînd a văzut plicul galben în acelaşi loc în care îl lăsase în urmă cu o zi. În graba lui de a se duce pe teren, Adam

probabil că nu-l văzuse. Banner a luat plicul, l-a învîrtit în mîini şi l-a pus iar jos. De ce o deranja atît de tare? Putea fi doar o felicitare de la un prieten. Numele adresantului era al lui Adam, nu al ei. Banner s-a răsucit şi s-a dus la treburile ei.

Jeff Corbin avea pe o parte a capului un nod greu de durere şi junghiuri oribile. La fel îşi simţea şi mîndria, rănită.

La naiba, ce tîmpit fusese să-i întoarcă spatele lui Malloy chiar şi pentru o clipă.

Cu mîinile în buzunare, Jeff se îndrepta ţeapăn spre *Silver Shadow*. Îl avertizase pe Adam, asta conta. Cît despre ideea de a se duce acasă pentru a explica în ce mod ajunsese pe jos în cabina lui de pe vasul *Doamna Mărilor*, asta nu-l ademenea deloc. Acum voia să bea din belşug, dorea femei şi nu voia să se gîndească la modul în care Malloy îl luase prin surprindere. Pentru noaptea aceea, *Silver Shadow* era locul predestinat.

Adam n-ar fi vrut să iasă; ar fi preferat să rămînă în pat cu O'Brien, să se îndestuleze cu farmecele ei, să doarmă. Numai că Maggie bătuse la uşă şi îi spusese că era nevoie de el pe Water Street, iar fusese o încă-

ierare, desigur, aşa că ieşise şi se apropia de trăsura pe care cineva i-o pregătise cu grijă.

Ciudat, totuşi, că era la capătul aleii din faţă în loc să se afle ca de obicei la uşa spitalului. Şi mai era, aşa i s-a părut lui Adam, înclinată în mod ciudat după felul în care stătea trăsura pe roţile cu ax.

A căscat şi şi-a scuturat capul, încercînd să-şi alunge somnul din creier. O să se ducă pe Water Street, o să termine cît mai curînd şi cînd o să se întoarcă, o s-o trezească pe O'Brien şi o să o aibă iar.

Adam a rînjit, şi-a pus trusa în trăsură şi s-a urcat pe scăriţă. Avea mai multe idei despre felul în care o să procedeze cînd o s-o trezească pe O'Brien şi îi făcea plăcere să le treacă în revistă. Poate că...

Dintr-o dată a simţit o durere explozivă în cap. S-a pomenit ca într-un tunel în care mergea înapoi printr-un univers tubular, cu stele sclipitoare.

Jeff a văzut trăsura şi s-a încruntat.

– Adam? Nici un răspuns, nici un sunet decît respiraţia calului răbdător şi cîntecul greierilor şi orăcăitul broaştelor.

Jeff a dat din umeri, s-a înclinat uşor şi a deschis portiţa din faţă. Dacă trăsura era trasă în faţă, Adam nu mai putea fi în pat. Poate or să discute puţin şi-o să capete ceva pentru durerea aia oribilă de cap...

Spitalul şi birourile nu erau luminate. În salon şi în bucătărie era tot întuneric. Jeff era gata să urce la etaj

cînd cineva a bătut la uşa din dos. A aprins o lampă şi a deschis uşa. Venise Jenny, cu ochii mari, neliniştiţi.

– Unde este Adam? l-a întrebat. Am bătut la uşa de la chirurgie, trăsura lui e în faţă...

Jeff a înţepenit, apoi s-a repezit ca o furtună prin casa întunecată. Isuse, cum de putuse fi atît de idiot? Cum?

– Adam! răcnea, ieşind pe terasă, fugind de-a curmezişul pajiştii. Era gata să se năpustească peste fratele lui cînd a sărit peste o crăpătură în stîncă. Oh, Doamne, Adam.

Adam era întins pe jos şi gemea.

Jeff a îngenuncheat alături de el, încercînd să evalueze nenorocirea la lumina slabă a lunii.

– Adam? a gîfîit el.

Ochiul drept al lui Adam era umflat şi închis, buza îi era zdrobită, iar dintr-o rană de la tîmplă i se scurgea sîngele.

– Tu, a reuşit să spună după o zbatere dureroasă.

– Stai cuminte, l-a rugat Jeff. O aduc pe Banner.

– Nu... n-o aduce pe... O'Brien... nu...

Jeff s-a întors şi a zărit-o pe Jenny, care tremura.

– Du-te sus şi găseşte-o pe cumnata mea. Încerc să-l aduc pe Adam în casă. Jenny, mişcă-te!

Fata a pornit-o, apoi a luat-o la goană înapoi spre casă, ţipînd deja după Banner.

– La dracu, a gemut Adam agitîndu-se pe pămînt.

Jeff a încercat să-şi domine emoţiile.

– A venit circul în oraş sau ce? a glumit de disperare şi durere. Arăţi de parcă ai fi făcut zece runde de box cu o maimuţă antrenată, frate mai mare.

Adam a încercat să se ridice, dar a căzut înapoi.

– Cristoase, a gîfîit. Mă... mă doare.

– Ştiu. Crezi că fac bine să te ridic?

În ciuda situaţiei, Adam a chicotit ca într-o agonie.

– Numai în cazul în care vrei să vezi cum îmi ies coastele afară prin cămaşă.

– Atunci ce să fac?

– Să aduci ceva, greu, plat, o uşă sau aşa ceva. Să mă... mă pui pe asta.

Banner venea în fugă de-a curmeşizul pajiştii acum, cu părul liber, ca o flacără în noapte, cu chipul ei fin în umbră. A sărit peste crăpătură cam la fel ca Jeff, numai că el, desigur, nu avusese deasupra o cămaşă de noapte şi un halat.

– Adam! a jelit ea pe un ton strangulat, căzînd în genunchi pe iarba murdară de aprilie, mîngîindu-l pe faţă, pipăindu-i cu îndemînare şi ştiinţă coastele.

– O'Brien... du-te în pat... sînt...

– Nu îndrăzni să-mi spui că te simţi perfect! a şuierat Banner. Am şi eu ochi! Jeff, adu-mi...

Jeff sărise în picioare imediat, îngrozit, gata să facă orice i-ar fi spus Banner.

– Ştiu, o uşă, i-a răspuns şi s-a grăbit s-o scoată din balamale pe prima pe care a găsit-o. A auzit-o în întuneric pe cumnata lui strigînd:

– O să te omor pentru asta, Sean Malloy!

L-au cărat pe Adam înăuntru pe uşa din dos cu ajutorul lui Jeff, Jenny şi a oamenilor de la grajduri.

La lumină, rănile lui Adam păreau mult mai grave şi Banner era disperată.

Adam era puternic, el era atît de rezistent. Îi era însă teribil de greu să stea nemişcat pe masa de consultaţii pînă cînd i-a făcut o injecţie cu morfină.

– Coastele, O'Brien.

– Sttt, i-a spus ea trăgînd acul din antebraţul lui. Sînt doctoriţă, ştii?

– Hmmm, O'Brien, mă doare. Mă doare...

Banner şi-a acordat o clipă pentru a-i săruta fruntea însîngerată.

– Ştiu, iubitule, dar sînt aici şi-o să te ajut. Te rog doar atît, să stai nemişcat.

El a rîs, dar sunetul semăna mai degrabă a horcăit.

– Ai fi cu adevărat în stare... să ucizi pentru mine... O'Brien?

– Cu bucurie, i-a răspuns ea cu seriozitate, în timp ce îi tăia cămaşa cu foarfeca luată dintr-un sertar al mesei. Poţi să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Cineva... în trăsură...

– L-ai văzut?

– Arăt eu ca şi cînd l-aş fi văzut, O'Brien?

În timp ce Jenny şi Jeff priveau, Banner analiza tăietura de pe buza lui Adam şi rana din cap, încercînd să se hotărască dacă să se ocupe de ele înainte de a-i pune la loc coastele.

– Mai are efect morfina?

– Nu, a zis Adam, apoi şi-a dat ochii peste cap şi i-a închis.

– A murit? a gîfîit Jeff.

– Nu, i-a răspuns crispată Banner, deşi se simţea pe dinăuntru la fel de bolnavă precum Adam. A adormit şi

asta e minunat. Găseşte-mi un cearşaf curat, Jeff. Jenny, îmi trebuie alcool şi nişte vată.

Numai după ce l-a cusut şi l-a pansat pe soţul ei făcut bucăţele, Banner Corbin şi-a permis să-şi lipească fruntea de-a lui Adam şi să plîngă pentru el.

După ce a plîns pe săturate, şi-a recăpătat controlul şi a acceptat cafeaua cu coniac pe care i-o adusese Jeff.

– Şi-acum ce facem? a întrebat-o fratele lui Adam.

– Acum aşteptăm. Sperăm. Banner şi-a ridicat ochii spre ferestrele întunecate şi l-a blestemat în gînd pe Sean Malloy să ardă în flăcările iadului.

Jeff a înjurat.

– Eu am trimis o telegramă, a şuierat. La dracu, n-a primit-o?

Banner nu uitase de plicul galben nedesfăcut de pe biroul lui Adam; îi rămăsese întipărit în creier pentru totdeauna.

– Plicul a sosit.

– Atunci...

– Adam nu l-a văzut, Jenny?

Fata a apărut imediat, avea ochii rotunjiţi şi lacrimile îi brăzdau faţa.

Banner şi-a pus mîna pe umărul prietenei.

– Ai venit aici după ajutor, nu-i aşa?

Jenny a dat din cap.

– Mama mea, ea mi-a spus că în sătuc este variolă. Ei or să folosească coliba cu aburi şi Adam mi-a spus... mi-a spus...

– Că trebuie să vii la el dacă se întîmplă, a terminat Banner fraza în locul ei. S-a răsucit pentru a-l privi pe cumnatul ei înalt şi foarte palid. Jeff, poţi să ai tu grijă

de Adam? Să te asiguri că nu intră aici Sean ca să...

– Nu, a explodat Jeff. Dacă-ţi închipui că o să te las să hălăduieşti pînă în tabăra indienilor la miezul nopţii, cu nebunul ăla care dă tîrcoale pe aici...

Banner şi-a îndreptat umerii.

– Încetează să-mi vorbeşti ca un soţ, Jeffrey Corbin. Adam ar vrea să mă duc.

– La dracu ar vrea! Niciodată n-o să mă ierte dacă ţi se întîmplă ceva şi nu pot spune că n-ar avea dreptate. Deci o să faci cum spun eu, doamnă Corbin. Stai jos şi ascultă.

Ştiind că în clipa aceea nici un argument n-ar fi contat, Banner a găsit un scaun, l-a apropiat de Adam şi s-a aşezat.

Capitolul 13

Sean a rămas cu fruntea sprijinită de scoarţa aspră a unui pin, respirînd profund. Ameninţarea lui Banner pulsa cu ecouri în mintea şi sufletul lui. Îl durea. „O să te omor pentru treaba asta, Sean Malloy".

După o vreme a privit înainte. Din locul în care se afla, putea vedea lumina de la casa aceea masivă, luxoasă. Respiraţia i s-a ameliorat şi el a zîmbit. Corbin era mai solid decît îşi închipuise. Dacă nu s-ar fi ascuns în trăsură după cum făcuse şi ar fi primit drept în faţă izbitura lui blestemată cu cizma, acum el, Sean, ar fi zăcut la pămînt.

O durere bruscă şi ascuţită i-a încordat umerii lui Sean şi l-a făcut să i se pună un nod în stomac. L-ar fi omorît pe bastardul ăia, asta ar fi făcut, de nu s-ar fi ivit căpitanul în momentul acela. Ar fi fost o greşeală uciderea lui Adam Corbin, ţinînd cont de ceea ce plănuise în legătură cu el şi cu Banner.

Aşa deci, Banner o să-l omoare, nu? Sean a izbucnit în hohote de rîs pornind-o în jos pe deal, spre Water Street, mergînd pe părţile puţin luminate ale drumului şi strecurîndu-se din cînd în cînd prin vreo grădină dosnică. Ea îl omorîse deja cînd îl băgase în

închisoarea aia puturoasă aşa cum făcuse, luase banii în locul libertăţii lui şi îl lăsase pentru bărbatul ăia ciudat şi patul lui.

Pe Water Street se spunea că Adam Corbin avea o amantă pe care o vizita periodic. Totuşi, treaba mergea, o putea avea şi pe Banner la dispoziţie, Banner mai pofticioasă decît o pisică în călduri. Furia rece şi chinuitoare nu-i dădea pace lui Sean. De ce totuşi ea i se dădea bogătanului cînd, mai mult ca sigur, ştia despre femeia lui? Cînd Sean o ruga pe Banner refuza să-l primească în patul lui. Sean a zîmbit. Refuzul ei nu însemnase însă niciodată mare lucru, nu-i aşa? Tot o avusese, cu forţa, şi o s-o mai aibă din nou. La urma urmei era nevasta lui.

L-a găsit pe Royce în locul stabilit în dosul uneia dintre cabinele de pe Water Street.

– Spune! a lătrat căpitanul de pe *Jonathan Lee*, cu chipul ascuns în umbră pînă a scăpăra un chibrit ca să-şi aprindă trabucul.

– E rănit, i-a spus Sean.

– Dar nu e mort?

– Încă nu. Sean a tăcut încrucişîndu-şi braţele musculoase. Spune-mi, Royce, ce ai împotriva lui Corbin?

Trăsăturile lui Royce păreau ca sculptate cu dalta în strălucirea vîrfului trabucului.

– Cu Adam? N-am mare lucru în realitate. Încă este mai degrabă indiferent. Pe Jeff mi-ar face plăcere să-l văd întins sub o lespede.

– De ce?

– Să spune doar că sîntem... concurenţi, Căpitanul Corbin şi cu mine. O să vină aici să te caute, ştii. Şi asta vreau eu, să am şansa să-l prind.

Sean şi-a amintit de săptămînile pe care le petrecuse pe puntea vasului *Doamna Mărilor* împotriva voinţei lui şi s-a înfuriat din nou. Nu fusese tratat prost pe vas, ăsta era adevărul, dar fusese luat cu forţa şi gîndul îi era insuportabil.

– N-o să fie uşor de stăpînit căpitanul, a afirmat.

– O să am ajutor, Malloy. Tu adu-l doar pe Jeff Corbin la îndemîna mea şi-o să-i plătesc eu cu vîrf şi îndesat datoriile mele şi ale tale.

– Dar doctorul şi nevasta mea?

Umerii lui Temple s-au încordat în întuneric.

– Aşteaptă puţin. Nu vreau decît să-l arunc pe Jeff în apă legat într-un sac şi nu-mi pasă ce-i faci tu doctorului. Dar femeia...

– Femeia e a mea, Royce. Numai a mea.

– Încetează, Malloy. Una e să te culci cu Banner şi cu totul alta s-o omori. Şi ea nu-ţi mai este nevastă acum.

– Ba da.

– Ba nu, Malloy. Am văzut actele, fiica unui... ăăă... prieten al meu mi le-a arătat. Banner a divorţat de tine la New York cu mai mulţi ani în urmă. Căsătoria ei cu Corbin e legală.

Divorţ? Banner îndrăznise să divorţeze de el, înfruntîndu-l nu numai pe soţul ei de drept, dar şi pe bunul Dumnezeu?

– Nu cred!

– Ba e adevărat, Malloy. Corbin are dreptul prin lege să se culce cu femeia şi asta face.

Lui Sean i-a trecut prin minte că l-ar fi putut ucide pe Royce chiar pe locul în care se afla; i-ar fi fost lesne ţinînd cont de constituţia slăbuţă a omului. Avea însă

nevoie de o posibilitate de scăpare din Port Hastings, un loc unde să se ascundă pînă va sosi vremea să lovească din nou.

– Ce dracu vrei să spui?

– Ce-ai auzit, Malloy. Una din fetele mele mi-a spus că Adam a adus-o pe *Silver Shadow.* Era în noaptea în care s-au căsătorit.

Lui Sean i s-a pus un nod în gît.

– Nu sînt căsătoriţi, nu în ochii lui Dumnezeu.

– Dumnezeu nu pare a se sinchisi prea mult, Malloy. Iar Adam Corbin pare a fi un bărbat mulţumit. Cred că ea...

– De ce procedezi astfel? De ce dracu îmi spui asemenea lucruri cînd ştii...

În întunericul urît mirositor, Sean a zărit strălucirea dinţilor lui Royce.

– Vreau să fii furios, Malloy. Suficient de nebun încît să ucizi.

– Perfect, în starea asta am ajuns. Şi-o să te ucid pe tine, Royce, dacă nu încetezi să vorbeşti în felul ăsta.

– N-o s-o faci. Numai eu stau între tine şi o lungă perioadă în închisoarea teritorială şi amîndoi ştim treaba asta. Tu ai ucis-o pe tîrfa cu părul roşu, Malloy şi apoi ai atacat un cetăţean din fruntea obştii. Dacă nu pleci la noapte pe *Jonathan Lee,* Corbinii or să te jupoaie de viu înainte de răsăritul soarelui. Familia asta e unită, Malloy, şi au grijă de ceea ce le aparţine.

Tot ce spunea Royce era adevărat, aşa că Sean nu l-a contrazis.

– Vrei mai mult decît capul căpitanului într-un sac, nu, Royce?

Royce a dat aproape imperceptibil din cap, dar

vorbele lui au avut impactul unei izbituri cu ciocanul.

– Vreau să o am pe Banner o dată, a zis filfizonul calm.

Sean şi-a închis ochii pentru a-şi aminti numai lui că, deocamdată, avea nevoie de omul ăsta.

– Ea e nevasta mea, a gîfîit.

– Este nevasta lui Corbin. Lasă-mă s-o am pentru o noapte, apoi, dacă n-o ucizi, e a ta.

– Ce? Şi cum o să afli dacă o s-o ucid sau nu?

– O să aflu, Malloy, şi dacă o să i se întîmple ceva acestei femei, o să te învăţ minte într-un fel nu numai neplăcut, dar şi greu de suportat.

În clipa aceea, planurile reale ale lui Temple Royce i-au devenit atît de clare lui Sean de parcă ar fi fost înscrise în stele. Avea de gînd să se răzbune pe căpitanul Corbin, pe Sean să-l arunce peste bordul vasului *Jonathan Lee* şi, după moartea lui, s-o aibă pe Banner numai pentru el. Nu doar o noapte, ci pînă o să se plictisească de ea. Sean a chicotit în sinea lui. Ideea lui Royce, aşa se părea, nu era teribil de diferită de ideile lui. Atîta doar că erau nişte variaţiuni pe aceeaşi temă, însă nu foarte multe.

– Întîi de toate, a continuat Jeff, în vreme ce Banner îşi sorbea cafeaua, o să aduc nişte oameni din echipaj să stea de pază aici, să vegheze asupra ta şi a lui Adam. Jenny şi cu mine ne vom duce în tabăra indienilor ca să oprim treaba aia cu coliba cu aburi, ce-o mai

fi şi ea.

Banner s-a uitat spre soţul ei aflat în stare de inconştienţă. Va trebui să fie mutat de pe masa de consultaţii într-unul din paturile spitalului.

– Indienii Klallum n-or să te asculte pe tine, i-a spus gînditoare lui Jeff.

– Poate că nu, Banner, i-a întors-o Jeff, dar tu n-o să te duci acolo. Dacă Malloy nu te poate atinge, cu variola e altceva.

– Sînt imună la variolă, a spus nevasta lui Adam. Am mai tratat şi altădată această epidemie.

Jeff era calm ca înaintea furtunii, iar ochii i-au alunecat peste silueta prăbuşită a fratelui lui adormit.

– Nu-mi vine să cred că-ţi trece prin minte să pleci tocmai acum de lîngă Adam, s-a mirat el supărat. La dracu şi cu Malloy şi cu oricine altcineva, nu-ţi pasă nici de propriul tău soţ?

– Ştii că-mi pasă, a ţipat Banner ridicîndu-se de pe scaun, lovind cana şi vărsînd cafeaua pe masă. Jeff, Adam ar vrea să mă duc!

– Pe nalba, i-a replicat Jeff.

L-au mutat pe Adam în secţie într-o tăcere totală cu ajutorul a trei oameni pe aceeaşi uşă de lemn pe care fusese el adus acasă. Pînă i se vor vindeca toate coastele, Adam va trebui să rămînă pe lemnul acesta.

– Să ai grijă de fratele meu, i-a poruncit Jeff într-o şoaptă tensionată după ce l-au acoperit pe Adam şi au pus barele laterale de cele două părţi ale patului. Să încui bine, a adăugat el, îndreptîndu-se spre biroul alăturat, şi să nu laşi pe nimeni să intre în afară de mine.

– Jeff!

Jeff plecase. Banner s-a lăsat să cadă pe un scaun, cu ochii fixaţi asupra lui Adam. Cît de sfîrşit şi de vulnerabil arăta aşa cum zăcea acolo. Dacă Sean ar fi reuşit să pătrundă înăuntru? Să presupunem...

– Ăsta-i adevărul, Banner, i-a şoptit Janny, întrerupîndu-i gîndurile. Nu-l poţi lăsa pe Adam acum. Nu, dacă îl iubeşti.

– Crezi că eu vreau? a şuierat Banner tremurînd şocată şi jignită. Doamne, Jenny, crezi serios că eu vreau să-i întorc spatele măcar o clipă, să mă duc singură „să cutreier" tabăra indienilor, cum ar spune Jeff?

Jenny şi-a plecat ochii. Banner regreta că vorbise atît de aspru, aşa că şi-a îmblînzit tonul.

– Vreau să-l supraveghezi tu pe Adam în locul meu, Jenny, te rog. Ar trebui să doarmă toată noaptea, dar dacă nu...

– Ce? Ai să... să pleci acum?

Banner s-a ridicat, s-a înclinat să-şi sărute soţul pe frunte.

– Da, după ce mă îmbrac. Dacă mai stau, sînt sigură că Jeff o să mă oprească.

– Banner!

Dar ea era deja înlăcrimată pentru că pleca de lîngă un om pe care nu putea suporta să-l lase, aşa că s-a repezit în aripa centrală a casei. Cînd Banner s-a întors, după cincisprezece minute, era îmbrăcată şi căra cu ea o puşcă din cabinetul de la etaj.

– Sean Malloy este o mare cutră, i-a spus lui Jenny care căscase ochii mari. El are părul blond, cîrlionţat şi ochii căprui. Dacă intră în spital, trage în el!

– Să... s-să...t-trag? s-a bîlbîit Jenny tremurînd.

– Omoară-l, i-a confirmat Banner. Apoi a ieşit grăbită

în noapte, iar vîntul de aprilie îi flutura fustele în vreme ce inima o durea de frica lui Sean Malloy.

A fost uşor să-şi ia un cal, oamenii de la grajduri se duseseră la culcare, căci hangarul întunecat, plin de umbre, era gol. Banner nu a mai luat şi o şa; nu-i trebuia decît un căpăstru şi animalul blînd, curajos, care trăgea de obicei trăsura lui Adam.

Apărea o geană de lumină, cenuşie şi slabă, pe cerul dinspre răsărit cînd ea a trecut călare peste o creastă şi a coborît în inima taberei indienilor Klallum, cu trusa medicală atîrnîndu-i de încheietura unei mîini.

Era epidemie de variolă acolo, adevărat, Banner îi mirosea duhoarea amestecată cu altele, de ulei de peşte, bălegar şi fum. Femeile indienilor se duceau la treburile lor matinale, scoţînd un fel de vaiet din mers, aruncîndu-i o privire lipsită de interes lui Banner, copleşită de durerea lor. Lîngă coliba aceea nenorocită cu aburi, ardea un foc mare şi în flăcările lui erau înfierbîntate nişte pietre mari care urmau să fie cărate în colibă. Ea s-a dat jos de pe spinarea transpirată a calului şi s-a repezit spre locul acela, împiedicîndu-se în pietrele de pe jos şi în rădăcinile de la suprafaţa solului.

– Încetaţi!

O femeie bătrînă şi-a ridicat privirea de la flăcări, jelind monoton, ca şi ceilalţi. Apoi, cu un gest lent în contrast ciudat cu ţipetele sale, femeia a ridicat o piatră incandescentă, folosind bucăţile de piele pentru a-şi apăra mîinile şi a pornit-o înspre colibă.

Banner a căutat în minte un cuvînt potrivit din dialectul lor, dar nu-şi putea aminti decît cuvîntul „Kloochman" – „femeie" sau „nevastă".

– Asta e doctorie greşită!

Femeia bondoacă ajunsă lîngă pragul colibei a dat deoparte pielea de cerb care acoperea intrarea şi s-a încovoiat ca să intre. A urmat un sunet puternic, bîzîitor, cînd piatra a fost aruncată în apa rece ca gheaţa.

Era evident că indienii n-aveau de gînd s-o asculte pe Banner la fel ca pe Adam; cu excepţia bătrînului care se îndrepta spre ea, tribui părea decis să n-o bage deloc în seamă.

– Trebuie să încetaţi cu asta chiar acum! l-a întîmpinat ea pe emisarul care purta pantaloni normali şi o cămaşă din piele de cerb. Ăsta e un tratament greşit...

– „Kloochman" a doctorului? a întrebat-o bărbatul cel vîrstnic cu un fel de viclenie. Unde e Marele Doctor?

Banner a suspinat, a tras adînc aer în piept, şi-a dat deoparte un zuluf de păr roşu de pe frunte.

– Marele Doctor e foarte bolnav.

Bărbatul a dat o strigare care s-a putut auzi pe deasupra bocetelor tribului.

– Aici avem boală. Moarte. Vine Marele Doctor, el face mai bine.

– Marele Doctor nu poate veni, l-a contrazis răbdătoare Banner. Eu sînt aici ca să vă ajut, dar trebuie s-o opriţi pe femeia asta să tot care pietre în colibă!

Indianul şi-a desfăcut larg braţele.

– Face asta pentru a ucide spiritele rele, „tamanous".

„Tamanous". Ăsta era cuvîntul pe care Banner îl ţinea minte.

– Boala de care suferă poporul tău nu vine de la un spirit rău, este o bacterie virulentă. „O bacterie virulentă". Parcă l-ar fi auzit pe Adam rîzînd pentru că folosise un cuvînt ca acela. Aşa te adresezi tu unui indian,

O'Brien, ar fi spus, sau crezi că le vorbeşti unor studenţi la medicină? Se simţea reconfortată doar imaginîndu-şi că Adam ar fi fost alături de ea acum, sigur pe sine, puternic, blînd-ironic.

– Nu există spirite rele „tamanous", a început din nou. Nu în clipa asta, în orice caz. Eu sînt Kloochman a Marelui Doctor. Eu o să vă fac bine.

Indianul arăta sceptic, chiar ţîfnos.

– Păr-de-foc, du-te la tine acasă. Asta e mai bine.

Banner s-a înroşit.

– Nu plec dacă nu încetaţi ceea ce faceţi! Eu...

Femeia a ieşit din coliba cu aburi, purtînd pe braţe un copil pe jumătate îmbrăcat. Se îndepta spre apele reci ale istmului, iar Banner s-a repezit după ea punînd mîna pe forma subţiratică, prăpădită din braţele ei.

– Stai, dă-mi mie copilul ăsta!

– Omor spiritele rele „Tamanous", a bodogănit indianca, iar lacrimile îi curgeau pe faţa ei roşiatică.

– Nu! Nu înţelegi... tu îl omori pe copil...

Vorbele lui Banner au fost întrerupte de pocnetul unei arme în timp ce tribul continua să jelească. Femeia indiană a rămas stană de piatră şi timp de cîteva clipe nu s-a mai auzit nimic altceva în afară de răsuflarea cailor şi valurile de flux pe ţărmul apropiat.

Încetişor, Banner s-a întors ştiind că avea de înfruntat furia rece, tăcută a cumnatului ei. Jeff arăta precum un uriaş, stînd călare pe calul lui imens, negru, scoţînd parcă flăcări pe nări, dîndu-i o înfăţişare satanică. Pielea de pe şea a troznit cînd s-a aplecat să-şi pună arma înapoi în tocul ei şi apoi a descălecat.

Împreună cu el erau alţi doi bărbaţi, probabil din echipajul de pe vasul *Doamna Mărilor*, dar aceştia au

rămas călare, privindu-i pe indienii Klallum atît de paşnici, cu sobrietate.

Tribul părea a-l cunoaşte pe Jeff, manifestînd faţă de el, ca şi faţă de Adam, acelaşi respect. Bărbatul cu care discutase Banner la început a fost primul care s-a repezit în întîmpinarea vizitatorului poruncitor, ca sculptat în piatră, şi s-a bîlbîit în dialectul „Chinook", iar ceilalţi l-au urmat, cu plîngerile lor ininteligibile. Jeff le-a răspuns în acelaşi jargon, iar capul lui cu părul blond se zărea deasupra capetelor cu părul negru. La un ordin al lui, doi voinici foarte tineri au apucat-o de coate pe Banner şi au început s-o tîrască spre una din căsuţele acelea lungi de lemn care o făcuseră curioasă cînd fusese prima oară acolo împreună cu Adam.

Banner era prea uluită şi îngrozită ca să protesteze serios, dar a aruncat o privire înapoi, peste umăr şi a văzut că Jeff, cu chipul împietrit, venea după ea, prin valurile de indieni amărîţi şi gălăgioşi.

Banner a fost trecută peste o piele soioasă de urs care ţinea loc de uşă şi a ajuns în interiorul întunecat şi puturos. În centrul căsuţei cu podeaua murdară era o groapă în care se făcuse focul, dar lumina dată de flăcări era slabă. Afară se auzeau voci furioase, a lui Jeff se amesteca printre vocile celorlalţi şi apoi pielea de urs s-a dat deoparte şi ea a înţeles că intrase şi el.

– Ce dracu vrei să faci? a lătrat cumnatul stînd la distanţă de ea.

– A trebuit să vin, i-a spus Banner cu o demnitate şovăitoare, netezindu-şi mantaua şi îndreptîndu-şi umerii. Ce face Adam?

– Ce-ţi pasă?

– Îmi pasă foarte tare, Jeff Corbin! Adam e soţul

meu şi îl iubesc foarte mult!

– Îmi dau seama, a batjocorit-o căpitanul. N-am nici o îndoială că s-ar înfiora să afle că l-ai părăsit pentru a te vîrî în mijlocul unei epidemii de variolă! Banner, indienii Klallum au fost un trib paşnic de generaţii întregi, dar tu îi faci gata să ia scalpuri şi să- şi picteze pe trup culorile de război...

– Spui asta de parcă eu i-aş fi insultat!

Jeff s-a apropiat pînă la marginea gropii în care ardea focul. Flăcările stacojii făceau umbre pe chipul lui, care arăta ca o mască păgînă, înfricoşătoare.

– Sînt insultaţi, Banner. Şeful vrea pur şi simplu să-i pună să fii bătută. Să te bat eu.

– Bătută? a repetat Banner, alarmată şi dîndu-se înapoi cu un pas.

– N-aş face aşa ceva, desigur, deşi nu pot vorbi în locul fratelui meu. Adam o să devină violent cînd o să audă ce s-a întîmplat.

– Ei te-au trimis aici ca să mă baţi?

– Sau să te supun într-un fel sau altul. Vezi tu, Banner, aici lucrurile stau cu totul altfel. Fraţii îşi împart între ei femeile. De aceea, în ochii lor, eu am aceleaşi drepturi asupra ta ca şi Adam.

– Tu... tu n-ai...?

– Sigur că nu, dar o să-i lăsăm să creadă că am făcut ce mi-au cerut. Cum procedăm, Banner? Îi convingem că te bat eu sau...

Banner s-a înroşit şi a explodat.

– Păi, cred că n-o să pretinzi ca noi să faeem dragoste! Jeff a rînjit.

– Ca să vezi, a zis, ştiam eu că ai alege bătaia.

– E ridicol! Vin să încerc să stopez dezastrul, şi cînd

colo stau să joc teatru în nenorocita asta puturoasă de colibă! Nu pricepi că acest... acest popor de afară îşi fierbe copiii în coliba aia cu aburi? Şi ştii ce fac indienii după aia, căpitane? Îi aruncă pe nenorociţii ăia mici în apă!

Jeff a scuturat uşurel din cap, cu viclenie.

– Nu, n-or să mai facă aşa. Le-am spus că Adam i-a ameninţat că, dacă vor continua, o să conjure un „tamanous" foarte mare şi foarte rău şi ei m-au crezut.

Banner a suspinat. Degeaba încercase ea să-i convingă pe indieni. În schimb, un singur cuvînt venit din partea lui Adam, chiar dacă nu în mod direct, ajunsese ca să fie ascultat!

Jeff părea a-i fi citit gîndurile.

– Mai are importanţă ce anume i-a oprit, Banner?

Ea a dat încet din cap.

– Mai sînt pacienţi de văzut...

– Mă tem că nu, Banner. Indienii te-ar fi lăsat să-i ajuţi în cazul în care Adam ar fi fost aici, dar acum n-or să-ţi permită. Numai un bărbat poate face medicină în iadul ăsta.

Banner avea senzaţia că i se pun continuu numai bariere. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz şi genunchii i-au tremurat de parcă ar fi fost gata s-o lase.

– Bine, atunci, a suspinat resemnată, să mergem acasă. Vreau să-l văd pe Adam.

Incredibil, dar Jeff îşi agita cureaua. El a chicotit cînd ochii lui Banner s-au rotunjit, apoi i-a arătat un morman umbrit de lîngă peretele din spate al colibei.

– Calcularea timpului e totul, doamnă Corbin, i-a spus. De cîte ori o să izbesc în boarfele astea cu cureaua, tu să ţipi. Banner s-a îmbujorat.

– Oh, Jeff, n-aş putea...

– Ai de ales între asta şi bătaia reală, scumpo. Într-un minut, şeful cu jumătate dintre războinicii lui or să intre cerînd să le fie răzbunată onoarea.

– Onoare? Ce onoare este să baţi o femeie?

Jeff a dat din umeri.

– Nici una. Binele sau răul nu e revelator, Banner, lucrurile pot să capete o întorsătură foarte proastă în cazul în care-i obligăm să insiste.

– Vrei să zici că ei ar... ar vrea să privească?

– Sau să participe.

Banner şi-a închis ochii.

– Atunci s-o facem, a zis ea.

Jeff a răcnit ceva, probabil o dojană severă în jargonul „chinook", iar cureaua a izbit în boarfe cu un troznet puternic. Prefăcîndu-se, Banner a răcnit.

– E binişor, a remarcat Jeff în şoaptă, dar să se simtă cît suferi, nu glumă!

Banner şi-a amintit ce-i făcuse Sean lui Adam şi cînd a ţipat iar, în vocea ei se simţea mult mai multă durere. Încă de două ori Jeff a mai asaltat mormanul de haine, iar Banner a răcnit tot de două ori într-o agonie teatrală. În sfîrşit, cumnatul a apucat-o strîns de cot şi a pornit-o spre uşă.

– Să-ţi ţii capul în jos, i-a poruncit pe un ton jos şi aspru. Încearcă să arăţi supusă şi slăbită.

– Înghite şi-o rădăcină, i-a şoptit şi Banner. Există o măsură tu...

– Banner.

Indienii erau în aşteptare, cu ochii negri lacomi, cu chipurile triste, dar satisfăcute. Brusc, lui Banner i s-a părut uşor să-şi piece capul şi să arate de parcă tocmai

ar fi suferit o corecţie din partea fratelui soţului ei. Într-un fel, chiar aşa fusese.

Adam îi pusese pe oamenii de la grajduri să-l mute cu tot cu scîndură în propriul lui pat, după cum le-a spus Maggie şi arăta istovit, nerăbdător şi foarte furios cînd a ajuns Banner la el.

– O'Brien, a început amenințător ca o furtună.

Banner a suspinat, frecîndu-şi tîmplele ca să scape de durerea de cap pulsatilă.

– Nu acum, Adam. Te rog.

El s-a potolit puţin şi şi-a unit mîinile pe pieptul dureros. Ochiul îi era înroşit, iar cusăturile de la buză şi de pe o parte a capului ieşeau în evidenţă pe pielea lui albă ca hîrtia.

– Ce s-a întîmplat?

– Am încercat să-i opresc pe indienii Klallum să folosească acea colibă cu aburi.

– Şi?

– Şi nu m-ar fi ascultat. L-au ascultat însă pe Jeff, desigur.

Banner şi-a pus jos trusa şi a început să-şi desfacă panglicile care-i ţineau mantaua. Cît despre pacienţi, nu mi s-a permis să-i consult. Jeff şi cu minte a trebuit să ne ducem prin tot haosul ăia în căsuţa... A tăcut înroşindu-se. A trebuit să ne prefacem că el mă bate.

Adam a chicotit.

– Nu e nimic nostim, a ţipat Banner înfuriată. Adam,

în sat sînt copii bolnavi.

– Nu te îngrijora, O'Brien. Am pus-o pe Jenny să-l aducă pe un prieten ai meu, din Providence. O să vină cît de curînd o să găsească vaporul.

– Un doctor, presupun? i-a întors-o sec Banner. Bărbat, fără îndoială.

– Oh, Griffin e şi una şi alta, a zis Adam. Mă pot baza pe el să pună lucrurile la punct în tabără.

Banner se simţea total jignită.

– Bineînţeles, pe el te poţi baza, dar pe mine nu, aşa-i?

Adam părea plictisit.

– Oh, mă pot baza şi pe tine, O'Brien. O să ajuţi şi tu dacă va merge totul bine. Ce dracu te-a apucat să te duci la miezul nopţii acolo? Şi dacă te întîlneai faţă în faţă cu Sean Malloy?

– Dar nu s-a întîmplat asta, aşa că ce mai faci atîta caz?

– Pentru că te iubesc, O'Brien, a explodat el. Pentru că am nevoie de tine. Pentru că dacă Malloy sau oricine altcineva te-ar lovi, nu ştiu ce-aş face!

Ea s-a apropiat de marginea patului, a îngenuncheat şi l-a mîngîiat pe Adam cu tandreţe pe faţa lovită, fierbinte.

– Tu eşti cel lovit, i-a spus şi în ochi i-au apărut lacrimi de durere că nu putea suferi ea în locul lui.

Cu mare efort, Adam şi-a dus o mînă la obrazul ei, mîngîind-o blînd.

– Dormi puţin, Trifoiaş. Arăţi ostenită.

Ascultătoare, Banner s-a ridicat, şi-a scos cămaşa şi chiloţii şi s-a îndreptat spre un fotoliu mare gîndindu-se să se acopere cu o pătură de lînă şi să doarmă acolo.

– Aici, i-a spus serios Adam. Alături de mine.

Banner s-a dus în pat, lîngă soţul ei, atentă să nu-l zdruncine. După cîteva minute adormise. Camera umbrită şi tăcută cînd s-a trezit, sărind în sus, cu respiraţia întretăiată, cu fruntea scăldată în sudoare. Sean fusese acolo, la piciorul patului, bătîndu-şi joc de ea, amenin-ţînd-o.

Adam a gemut alături de ea şi asta a făcut-o să-şi revină în realitatea dulce-amară. A căzut înapoi pe perne, ameţită dar uşurată: visase. Visase şi-atît.

– O'Brien?

– Mă cheamă Corbin, l-a contrazis Banner, doar pe jumătate glumeaţă.

– Adevărat, a mormăit Adam, dar dacă te strig „Corbin", patruzeci şi trei de oameni sînt gata să răspundă. Banner a rîs.

– Ai dreptate, cred. Cum te mai simţi?

– Teribil. Dar tu, Trifoiaş?

– Înfricoşată, aşa mă simt, speriată.

– Nu trebuie. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

– Nu pentru mine sînt îngrijorată, Adam. Sean este un om brutal, fără milă.

– Mie-mi spui?

Banner a rîs, dar cu lacrimi de data aceasta.

– La ce te gîndeai, de te-a surprins în asemenea hal Sean?

Adam a rîs.

– La tot ce voiam să-ţi fac cînd o să ne băgăm în pat. În clipa următoare m-am trezit cu cizma lui drept în faţă.

– Ăsta-i Sean. Probail că i-ar fi frică să lupte cu tine în luptă dreaptă.

– Vrei să-mi salvezi orgoliul rănit, nu-i aşa, Banner?

– Are nevoie de asta?

– Da. Mă simt ca un cretin şi un neputincios.

Banner s-a ridicat într-un cot, atentă să nu-l deranjeze pe Adam.

– Nu eşti nici cretin, nici neputincios, Adam Corbin, i-a spus.

– Nu?

– Nu.

– Şi nu-ţi pare rău că te-ai măritat cu mine?

Banner l-a sărutat pe obraz.

– Îmi pare rău doar atunci cînd îmi dai ordine şi-mi spui că n-o să mai practic medicina după naşterea copilului.

– Ah, da. Păi mai am şi alte idei.

– Care? Să mă pui la punct?

– Nici gînd. E nostim şi n-o să renunţ. Şi să-ţi dau cîteva scotoalce ar fi nostim, dar, vai, asta aparţine trecutului, nu-i aşa? A tăcut şi a chicotit văzînd-o că se îmbujorează. Cîte dantele. Mi-ar plăcea să-ţi trag jos chiloţii O'Brien. Astea sînt ideile mele în legătură cu meseria ta.

Banner s-a holbat la el, încercînd să-i citească gîndurile.

– Şi?

– Eşti bună de doctor, O'Brien, ai demonstrat asta în ziua în care a fost accidentul de la fabrică. Nu m-aş fi descurcat fără tine.

Cînd ea a dat să vorbească, Adam i-a pus un deget peste buze şi a continuat tot el.

– Dar vreau ca fiul nostru să aibă o mamă, Trifoiaş. Asta e treaba ta, nu a lui Maggie sau a altcuiva. Totodată, nu trebuie să rămîi lîngă micuţ clipă de clipă.

– Nici n-ar fi bine, Adam. Nici pentru copil, nici

pentru mine.

– Ştiu. O să te ajut cînd o să pot, Adam a întins mîna mîngîindu-i un sîrc pe deasupra sînului acoperit cu muselină, dar pentru anumite lucruri, eu nu posed echipamentul necesar, O'Brien.

– Şi sînt unele treburi pentru care nu eşti dotat, i-a amintit ea, dîndu-i deoparte mîna. E adevărat că tu n-ai supt la sîn cînd erai bebeluş şi a trebuit să fii hrănit cu fiertură de scoici?

El a chicotit şi şi-a dus iar mîna unde-o mai pusese şi înainte.

– Uluitor, dar adevărat. N-ai nici o milă, Trifoiaş? Nici un pic de compasiune? Ai putea să mă faci să uit durerea asta, ştii?

– Bietul Adam.

– O'Brien, eu încerc să te fac mai bună, şi-a luat el o faţă chinuită.

– Bunătatea mea spune că ai nevoie de o altă injecţie şi de mult somn, nu de amor.

– La dracu cu bunătatea ta. Fă-mi ceva plăcut.

Banner s-a dat jos din pat cu grijă şi şi-a găsit trusa.

– Am auzit că unora le place morfina.

– Malloy mi-a rupt coastele, fir-ar să fie, nu...

Banner a aprins o lampă şi a umplut seringa.

– Încetează cu răsfăţul; nu-ţi merge.

– Dar nici...

– Adam. Banner i-a frecat partea de sus a braţului cu vată îmbibată în alcool, a scos din seringă bulele de aer şi i-a făcut injecţia.

– Femeie, tu nu ai inimă.

– Nici conştiinţă, în cazul ăsta, a adăugat Banner.

– Şi mai zici că eşti doctoriţă!

Ea l-a mîngîiat pe umflătura în descreştere care îi arăta dorinţa.

– Somn uşor, le-a spus şi lui şi acelui loc anume.

– Nesuferito!

Banner s-a aplecat şi l-a sărutat tandră pe Adam pe gura deschisă.

– Oi fi eu nesuferită, dar te iubesc.

– Arată-mi.

– Tocmai ţi-am demonstrat. Noapte bună, scumpule.

Replica a fost un sforăit deloc elegant.

Prietenul lui Adam din Providence a sosit în dimineaţa următoare, era un bărbat foarte chipeş, cu o expresie serioasă şi lui Banner i-a plăcut, în ciuda manierelor lui cam brutale. În două zile pusese deja sub control situaţia cu variola în tabăra indienilor, deşi atît el, cît şi Adam nu puteau spera la mai mult decît ca maladia să nu se răspîndească în întreg tribul.

Pentru a preveni propagarea bolii, el i-a mutat pe pacienţii infectaţi într-o căsuţă construită în grabă la distanţă de sătuc, unde erau îngrijiţi de puţinii membri al tribului care avuseseră variola şi îi supravieţuiseră.

Lui Banner i se părea foarte inechitabil că indienii acceptau dictatura din partea domnului Fletcher, dar nu şi din partea ei, şi repeta mereu asta după ce prietenul lui Adam se întorsese în oraşul lui, la treaba lui. Adam era prost-dispus, deja obosit de a fi fost claustrat în casă.

– Nu te mai plînge, O'Brien, a explodat el. Important e să s-a rezolvat problema deocamdată. Nu văd cît contează dacă tu sau Griffin aţi făcut treabă.

Banner n-avea alte argumente, aşa că i-a zîmbit silit

şi s-a aplecat să-l sărute pe frunte pe Adam.

– Oare Jeff îl caută şi-acum pe Sean? Nu l-am mai văzut de la venirea doctorului Fletcher.

Pe faţa arogantă a lui Adam a apărut furia.

– De unde dracu să ştiu eu?

Lui Banner i s-a strîns inima; altădată ar fi avut reacţii mai furibunde. A scos un suspin profund şi a dat să iasă din dormitor, dar Adam i-a luat mîna şi i-a strîns-o.

– Iartă-mă, O'Brien, iartă-mă.

Ea s-a aşezat pe marginea patului; acum, cînd Adam n-o putea ţine în braţe din pricina coastelor rupte, se simţea frustrată majoritatea timpului.

– Nu-i nimic.

– Nu, nu e. Adevărul este O'Brien, că mi-e teamă. Tu eşti în pericol şi Dumnezeu ştie unde este Jeff.

Banner i-a pus un deget mîngîietor pe buze.

– Nu i s-a întîmplat nimic. Jeff este puternic şi îl dă gata repede pe Sean la nevoie.

În ochii serioşi, de culoarea indigoului, a apărut suferinţa.

– La fel ca mine? a lătrat Adam.

– Jeff va fi atent, Adam, a zis repede Banner, şi are şi oamenii din echipaj cu el.

Adam a scos o exclamaţie exasperantă, nerăbdătoare şi şi-a întors capul spre perete.

– Adam?

El a deschis ochii, privind cruciş. O'Brien dormea alături de el şi în cameră era întuneric.

– Jeff?

Fratele lui s-a apropiat, vorbind încet.

– L-am găsit pe Malloy, sau, măcar, ştiu unde este.

– Şi?

– Conform zvonurilor de pe Water Street, el se află în Seatle, ascunzîndu-se într-o casă cu camere mobilate de pe Skid Road.

– Water Street? Adam a respirat uşurat. Asta e o păcăleală de-a lui Royce. Ţi-a dat prin cap că poate fi o cursă?

Jeff a dat uşor din umeri.

– Nu mi-e frică de Royce.

– Poate că ar trebui să-ţi fie. Te urăşte de moarte, frăţioare. Îţi aminteşti?

– Nici eu nu-l prea iubesc. Dar acum nu-mi pasă decît de Malloy şi ştiu să ajung pe Skid Road.

– Mda. Eu a trebuit să te spăl cu gaz după ce-ai fost ultima oară pe-acolo. Fii atent, Jeff.

Jeff a rînjit şi şi-a înclinat capul într-o parte.

– Parcă pot fi atent?

– Nu prea. Jeff?

– Ce? Jeff se ridicase, iar chipul lui se afla în umbră.

– Nu vrem să păţeşti ceva, aşa că umblă cu ochii deschişi.

– Aşa o să fac, i-a promis Jeff şi a şi plecat.

Adam a închis ochii, dar somnul îl ocolea. Continua să se gîndească la Malloy şi la Temple Royce şi la felul în care se uniseră ei şi-l tîrau acum pe Jeff în capcană. Amîndoi îi purtau sîmbetele, Malloy pentru că fusese dus cu forţa pe vas, Royce pentru că se ciondănise cu Jeff din fragedă pruncie.

A trezit-o pe Banner. Ea s-a ghemuit lîngă el, ca o

pisică somnoroasă.

– Ce-i, Adam? a căscat. Te dor coastele?

– Nu.

– Firele de la cusături?

– Nu.

– Dacă nu te doare nimic, de ce m-ai trezit?

Adam a rîs şi i-a luat mîna, ducîndu-i-o într-un anume loc.

– N-am zis că nu mă doare nimic, O'Brien.

Ea a rîs şi l-a atins blînd, iar el a mormăit din străfunduri.

– Eşti foarte slăbit, Adam Corbin.

– Şi disperat. Te rog, O'Brien.

– O să mă duc jos să-ţi fac o fiertură de scoici, l-a tachinat. Vrei?

– Ştii ce-aş vrea eu, vrăjitoare mică.

Banner a rîs, apoi s-a ridicat şi a dat deoparte cuverturile care-i acopereau pe amîndoi. Adam a fost invadat de aerul rece, care însă nu i-a potolit cîtuşi de puţin fierbinţeala din interior.

– Te iubesc, i-a spus ea şi l-a sărutat. Adam a gîfîit şi şi-a arcuit instinctiv spatele. Durerea care a urmat în coastele lui l-a făcut să i se ivească sudoarea pe buza de sus, pe piept, pe frunte. Banner s-a dat înapoi, şovăitoare.

– Oh, Doamne, O'Brien, te doresc.

– Nu trebuie să te mişti, i-a spus ea. Şi l-a sărutat din nou.

– Îţi promit, nu mă mişc, oh, Doamne, muşchiul se mişcă.

Era o promisiune greu de ţinut, să rămînă ţeapăn, în situaţia aia, era un fel de încercare a iadului. Părul lui

Banner se revărsase asupra lui Adam ca o mătase şi mireasma lui îl înnebunea.

– O'Brien, i-a spus, incapabil măcar să-şi treacă mîinile prin coama de culoarea scorţişoarei. O'Brien...

Îi cînta numele ca într-o conjurare magică a soţiei nemiloase, iar Banner îl înflăcăra tot mai tare. Adam nu îndrăznea să se mişte, deşi instinctul îi poruncea s-o facă, şi rezistenţa lui făcea ca plăcerea să devină şi mai ascuţită. Vocea lui a devenit un geamăt, pronunţînd cuvinte ininteligibile.

Banner a rîs şi l-a mîngîiat blînd şi, brusc, mintea şi sufletul parcă i-au explodat, fragmentele lor au zburat în toate direcţiile şi uşurarea a sosit cu nespusă dulceaţă. A durat multă vreme pînă cînd el s-a putut desprinde din curcubeu ca să-şi revină şi să adoarmă. Adam a visat frumos, copii cu ochi albaştri şi părul roşu şi vocea ca un clopoţel a lui O'Brien. Spre dimineaţă, a simţit un sîrc catifelat pe buze. L-a apucat bucuros, deşi încă pe jumătate adormit, întrebîndu-se ce era oare de fapt acel nectar nemaipomenit pe care-l trăgea din sînii plini, călduţi ai lui Banner. Adam a dat din umeri, numai pentru sine, în timp ce O'Brien scîncea. Orice-ar fi fost, era mai gustos decît fiertura de scoici.

Capitolul 14

Silueta se deplasa, agilă şi furişîndu-se, la marginea pădurii. Banner a lăsat deoparte deshămatul calului şi s-a repezit spre locul acela. Pămîntul ud era moale sub tălpile pantofilor şi iarba era umedă de ploile de mai. Trecuse o lună de la atacul lui Sean asupra lui Adam şi soţul ei se refăcuse aproape total. Azi consultase chiar şi nişte pacienţi în sala de operaţii, deşi coastele încă îl dureau şi trebuia să se mişte încet, cu grijă. Cel mai bun lucru era, după părerea lui Banner, că nu fuseseră deranjaţi de Sean.

S-a oprit lîngă un buştean căzut, populat cu tot felul de mici creaturi şi insecte şi şi-a pus mîinile în şolduri.

– Lulani? a strigat. Nu s-a auzit drept răspuns decît ţipătul unei păsări deranjate. Lulani! Vino aici! Ramurile unui pin mic au tremurat umplînd aerul proaspăt de primăvară cu aroma de Crăciun.

Prudentă, Banner şi-a păstrat distanţa.

– Lulani? a încercat din nou.

Femeia nu s-a arătat, iar vocea ei era şovăitoare.

– Unde e Adam? Se simte bine?

Banner şi-a închis ochii o clipă; iubindu-l pe Adam aşa cum îl iubea, depăşise gelozia şi, deşi nu era dis-

pusă să-l împartă, îi era milă de femeia care-l aşteptase şi se îngrijorase atîtea săptămîni.

– A fost rănit foarte rău, dar acum se reface.

– Rănit? Cum? Banner a suspinat.

– Adam a fost bătut, Lulani.

A urmat o tăcere.

– Ăsta-i adevărul? Adam trăieşte?

– Da. Lulani, ai nevoie de ceva?

– De Adam, a venit replica fermă.

Banner şi-a înfrînat o dorinţă imperioasă şi deloc potrivită ca o doamnă de a năvăli de după pinul acela des ca s-o jumulească pe amanta soţului ei. Poate că, de fapt, nu depăşise starea de gelozie.

– El este soţul meu, Lulani!

– Adam ne-a spus. Poţi să-l trimiţi, te rog, cît mai curînd pe munte?

– Sînt convinsă că n-o să fie nevoie să-l trimit, s-a plîns Banner. De zile în şir Adam priveşte cu disperare în direcţia muntelui şi, pe deasupra, nici legătura maritală n-o acceptase chiar uşor. Pe tine te deranjează, Lulani, să-l împarţi cu mine?

Întrebarea a rămas fără răspuns, ceea ce a fost mai bine, căci Banner a regretat imediat că o pusese. După vreun minut, Banner a înţeles că Lulani plecase.

Banner l-a găsit pe Adam stînd ţeapăn lîngă birou, încercînd să priceapă sistemul de organizare inventat de nevasta lui. Banner şi- a unit degetele de la mîini.

– Tocmai am văzut-o pe Lulani, i-a spus.

Hîrtiile din mîinile lui Adam au căzut pe birou şi şi-a luat o expresie ameninţătoare.

– Şi ce-a spus?

Era greu, atît de greu să nu ţipe, să nu plîngă şi să

nu-i ceară fidelitate unui bărbat care nu era pregătit pentru aşa ceva.

– Te-a aşteptat să te duci la ea, i-a spus Banner pe un ton neutru.

– Nu mă miră, i-a spus Adam neatent. Au trecut atîtea săptămîni.

Banner s-a înroşit şi şi-a plecat ochii, luptînd cu furia şi durerea care colcăiau în ea.

– Da, săptămîni.

– O'Brien.

– Ce? Ea îşi fixase privirea în podea.

– Uită-te, te rog, la mine.

Nu putea, nu acum. Oare Adam nu pricepea? Ea nu putea decît să stea acolo, cu mîndria rănită.

– Nu vreau, i-a replicat.

– Foarte bine. Tot nu cred că-mi pasă de expresia pe care aş fi văzut-o în ochii tăi, Trifoiaş.

Banner şi-a ridicat repede ochii.

– Nu m-am plîns, i-a amintit calmă, deşi se îmbujorase toată.

– Nu. Doar că mă consideri drept un ticălos şi un fustangiu, este?

– Am avut grijă de tine, Adam Corbin! Am încercat să-ţi fac pe plac, deşi ai un temperament imposibil!

Adam a zîmbit.

– Sigur că ai. De fapt, cred că ar trebui să mă simt flatat fiindcă mă consideri în stare să mă mai culc şi cu altă femeie.

– Flatat? s-a răstit Banner înfuriată.

– Da, măgulit, i-a confirmat. După cum cred că ţi-am mai spus, ar fi nevoie de un om mai puternic decît mine pentru a te înşela, O'Brien.

Banner şi-a plecat ochii. Nu era prima oară cînd Adam invoca faptul că iubirea ei focoasă îl lăsa prea sleit de puteri ca să mai caute consolare în altă parte şi nu ştia dacă trebuia să se simtă insuitată sau măgulită.

– Spune-mi de ce stai cu mine, Trifoiaş, cînd părerea ta asupra onestităţii mele este atît de proastă? Din cauza copilului?

– Parţial. Dar aş sta şi dacă n-ar fi copilul.

– De ce?

– Pentru că sînt slabă! a ţipat, furioasă pentru că iar o încolţise.

– Slabă? Adam a chicotit. Caută altceva, O'Brien.

– E crucea pe care trebuie s-o car pentru că te iubesc, Adam Corbin. În ciuda raţiunii şi a bunului simţ, trebuie să recunosc!

El i-a ridicat bărbia cu o mînă.

– Da. Dar dragostea are alte motivaţii, nu?

Banner a înghiţit în sec şi a încercat să schimbe subiectul.

– Ai auzit despre Jeff?

– Da. A întîlnit o femeie în Seattle şi n-o să-l mai vedem probabil pînă la Crăciun, O'Brien.

– Ce?

– Sărută-mă.

– Nu vreau sub nici o formă!

– Nici dacă-ţi promit că te iau mîine pe munte?

Banner s-a holbat la el, cercetîndu-i faţa atît de dragă, furioasă acum.

– Mîine?

– Mîine. E timpul să-ţi dezvălui misterul, numai ţie. Dar o să mă ajuţi să-l ţin mai departe, O'Brien. Şi află dinainte, nu se trăieşte uşor cu un secret ca ăsta.

– Ce...

Adam i-a atins buzele cu ale lui, uşor, necăjind-o.

– Mîine, O'Brien, i-a spus înainte de a-i acoperi total gura cu a lui.

Cerul era albastru, iar vîntul călduţ. Banner stătea pe scîndura acoperită cu blană din căruţă şi era fericită pentru că adevărul avea să-i fie dezvăluit în sfîrşit. Dar grijile familiare tot nu-i dădeau pace. Dacă Adam îi prezenta o a doua familie şi un lung, poetic discurs despre sentimentele pe care le avea pentru Lulani, ea n-o să poată suporta. Şi chiar dacă avea să se dovedească faptul că Adam îi fusese credincios prin cine ştie ce minune, secretul putea fi totuşi amar, dureros. Adam o avertizase: de cum o să afle totul, o să-şi dorească să nu fi descoperit niciodată nimic.

Cînd Adam a apucat frîiele căruţei, s-a uitat la el şi i-a văzut în adîncul ochilor apărarea a ceea ce ştia numai el.

– Poţi să te răzgîndeşti şi acum O'Brien, i-a spus.

Banner şi-a îndreptat umerii.

– Vin cu tine. O să rămînem în hangar toată ziua?

El a rîs şi a tras hăţurile şi curînd se aflau cu opinteli pe panta muntelui. Pe drumul lung şi incomod, Banner a rămas încîntată de frumuseţea aspră a peisajului. O poieniţă superbă cu crini portocalii de pădure şi margarete sălbatice avea s-o ajute să suporte totul, la fel ca şi dragostea sălbatică, complexă pe care-o simţea

pentru bărbatul de lîngă ea. După o vreme, Adam a oprit căruţa într-o poiană. Mai rămăseseră urme de zăpadă pe-acolo, iar vîntul era rece, fluturîndu-i fustele lui Banner cînd soţul ei a ajutat-o să coboare.

– Nu ne ducem la cabană?

– Nu, i-a răspuns Adam, preocupat de cai şi de căruţă.

– Adam. El a tăcut, privind cerul albastru, cu norişori mici, pufoşi, şi a oftat.

– O'Brien, eu... Ea l-a luat repede de braţ.

– Orice-ar fi, Adam, eu o să... o să încerc să înţeleg.

Adam s-a încordat şi zîmbetul lui a fost mai mult o caricatură.

– Oh, o să înţelegi, sigur o să înţelegi. Numai să ţii minte, O'Brien, nu poţi spune nimănui. Nici mamei, nici lui Jeff, nimănui. Ai înţeles?

– Nu!

– O să înţelegi, i-a spus şi s-a îndepărtat de ea cu umerii încordaţi sub cămaşa şi haina uşoară.

Lui Banner îi părea rău de el, de Lulani, de ea însăşi, dar aştepta într-o tăcere curajoasă.

În sfîrşit, Adam şi-a ridicat mîinile ca o goarnă la gură şi a strigat, iar cuvîntul care a fost repetat de ecou între cer şi munte, a şocat-o teribil pe Banner Corbin.

– Tată!

– Dumnezeule, a gîfîit Banner.

Adam a strigat din nou, iar ecoul i-a dus mai departe strigătul. Banner l-a tras pe Adam de braţ.

– Adam, tatăl tău? Tatăl tău?

I se citea suferinţa în ochi.

– Lulani e femeia lui tata, Banner, nu a mea.

– Dar...

El şi-a ridicat din nou mîinile la gură şi a mugit.

– La dracu', tată, arată-te sau jur că vin eu să te caut!

S-a auzit un fîşîit căci cineva îşi croia drum printre tufişuri şi rugi de mure.

– Dă-te înapoi! a explodat o altă voce masculină pe un ton la fel de îndurerat ca acela din vocea lui Adam. Du femeia de-aici!

– Nu! a răcnit Adam. E nevasta mea! Poartă în pîntec nepotul pe care o să-l ai! Nu vrei s-o cunoşti?

Răspunsul a fost o înjurătură pronunţată cu sete ca în Port Hastings. În tufişuri era o agitaţie şi mai mare şi pietrele se rostogoleau pe pantă în jos. Banner s-a lipit de soţul ei şi a aşteptat. În minte i se învîrtejau imagini zăpăcitoare: Katherine, suferind. Un bărbat masiv dispărînd în cămaşa lui de duminică. Jeff, Keith, Melissa, siguri cu toţii că tatăl lor murise.

– Cum de le-a putut face aşa ceva? a şoptit.

– O să vezi, i-a răspuns încet, răguşit, Adam. Să nu te apropii de tata, Banner, dar te rog, nici să nu te dai înapoi.

– De ce m-aş da înapoi?

Chiar în clipa aceea a apărut şi bărbatul. Era înalt, mai înalt chiar decît Adam, cu umerii foarte largi. Avea părul negru, ochii de un albastru deschis, cristalin, ca ochii Melissei şi ai lui Keith. Însă mîinile lui şi faţa erau teribil de schilodite şi decolorate, încît Banner a rămas ţeapănă de încordare.

Bărbatul-monstru s-a oprit la o distanţă prudentă, scormonind cu privirea înfăţişarea fiului său. Evitînd-o clar pe Banner, privirea azurie a alunecat spre lucrurile aduse cu căruţa.

– Ai adus doctoria pentru Lulani?

– Dar ce-ţi închipui? a explodat Adam, ducîndu-şi mîna la buzunar, deşi distanţa dintre cei doi rămînea neschimbată. Tată, ea e nevasta mea, Banner.

Lui Banner i s-a strîns inima cînd ochii bărbatului uriaş s-au oprit pe faţa ei. A încercat să-şi înfrîneze oroarea.

– Bună ziua, a reuşit să pronunţe, ridicînd automat o mînă şi făcînd un pas spre el.

Adam a prins-o imediat de braţ şi a tras-o înapoi.

– O'Brien, a lătrat, n-ai zis că ai făcut cursuri de medicină?

Luată de-a dreptul şi foarte confuză totodată, Banner l-a privit cercetător pe socrul ei, a observat faţa lată, desfigurată, inegală, degetele strîmbe şi mîinile deformate, petele fără pigment de pe piele. Dumnezeule, nu era cu putinţă, nu aici, nu acum. Nu în timpurile acestea moderne.

– Lepră, i-a spus Adam.

Banner a scuturat din cap ca într-o neacceptare neputincioasă. Pe obraji îi alunecau lacrimile.

Daniel Corbin s-a uitat urît la fiul lui.

– Acum eşti fericit, băiete? Sau ai de gînd să tîrăşti aici întreaga familie, ca să poată să-l vadă pe bătrîn?

– Gura, fir-ar să fie! a răcnit Adam cu sălbăticie, cu dragoste şi suferinţă în acelaşi timp. Ştii prea bine că n-o să fac asta!

Pe chipul hidos se zărea aceeaşi durere.

– O să aveţi un copil?

Nu se ştie cum, dar Banner a reuşit să-şi regăsească cumpătul şi să vorbească inteligibil.

– Da, domnule Corbin. În septembrie.

Daniel a zîmbit.

– Septembrie, a reflectat el.

Adam s-a răsucit brusc şi s-a apucat demonstrativ să descarce lucrurile aduse, dar Banner îşi dădea seama cît suferea după rigiditatea umerilor şi îl înţelegea.

– Îl iubesc pe fiul dumneavoastră, domnule Corbin, i-a spus îndrăzneaţă, umbrindu-şi ochii cu mîna din cauza razelor soarelui.

Daniel a rîs, păstrînd distanţa cu grijă, întipărindu-şi în memorie chipul soţiei primului născut.

– Bine. Adam avea de mult nevoie de o femeie.

Lulani s-a înroşit şi ea din ascunziş şi şi-a vîrît mîna sub braţul lui Daniel. Văzînd-o la lumina clară pentru prima oară, Banner şi-a dat seama că avea părul lung, negru, pielea ciocolatie care începea să se încreţească, ochii căprui încărcaţi de milă.

– Acum nu te-ai mai rătăcit pe munte, doamnă Adam? a întrebat-o zîmbitoare.

– Nu, i-a zîmbit şi Banner, conştientă de zgomotul exagerat pe care-l făcea Adam în timp ce descărca lucrurile din căruţă. Mulţumesc că m-ai iăsat în cabană în noaptea aceea...

Lulani a dat din cap, apoi amîndoi au dispărut, ea şi Daniel, doi exilaţi pe înălţimile unui munte împădurit.

Banner s-a apropiat de soţul ei.

– Adam, i-a spus cu blîndeţe, iartă-mă!

El a oftat cu năduf şi s-a oprit din treaba fără sens pe care-o făcea, întorcîndu-se spre ea.

– A fost cu adevărat un accident de vapor, Adam?

El şi-a plecat capul într-o parte, a tăcut o vreme încercînd să se adune.

– Da. Ce nu-i bine în asta? Astfel am reuşit să-mint

familia, s-o mint pe mama...

Banner ar fi vrut să-l ia în braţe pe Adam, dar ştia că trebuie să aibă răbdare.

– Daniel a luat boala din Hawaii, nu-i aşa, Adam? Cînd s-a dus acolo cu Jeff.

Adam şi-a trecut mîna peste faţă, încă întors cu spateie la Banner.

– Da.

– Şi-a dat seama înainte de a pleca de pe insulă? De-aia a adus-o pe Lulani cu el?

În sfîrşit, Adam, cu faţa răvăşită, s-a întors spre ea.

– Multe luni după întoarcere, n-au apărut simptomele. El avusese de-a face cu Lulani în timpul vizitei pe insulă. Cînd s-a hotărît să locuiască aici, sus, mi-a cerut să-i scriu lui Lulani şi eu aşa am făcut. Ea a venit să stea cu ei.

– Îmi închipui că viaţa ta a fost un iad, ştiind ceea ce ştiai.

– Da. Îţi dai seama ce-ar fi însemnat pentru mama mea, Banner? Pentru Jeff, Keith şi Melissa? Banner şi-a muşcat buza de jos şi a dat din cap. Înţelegea. Pricepea prea bine motivele pentru care Adam păstrase cu atîta străşnicie secretul. Katherine ar fi refuzat să se despartă de Daniel, chiar dacă ar fi putut contracta lepra pînă la urmă şi ar fi trebuit să rămînă izolată de tot restul lumii. Cît despre fraţii lui Adam, ei ar fi trebuit să aleagă între propria lor sănătate şi părinţi. De asemenea, autorităţile, aflînd despre situaţia lor, n-ar fi pierdut timpul şi l-ar fi trimis pe Daniel Corbin în cea mai îndepărtată colonie de leproşi.

– Nu ţi-a fost frică, Adam? Frică de molipsire?

– Mulţi oameni sînt imuni la lepră, O'Brien, doar ştii

asta. Deci pentru el nu se temuse. Da, era tipic.

– Mama ta şi restul familiei, mai ales Jeff, se puteau moiipsi, nu-i aşa? Adam a dat din cap.

– Mereu aveam coşmaruri, O'Brien. Le vedeam chipurile topindu-se, degetele crescînd împreună...

– Adam, termină, termină!

Ochii lui erau fioroşi şi trişti.

– Ai vrut să-mi afli secretul, O'Brien. Asta e, numai urîţenie. Banner a înghiţit în sec.

– Adam... Adam se plimba de colo-colo pe covorul de brad cu urme de zăpadă murdară.

– Şi tu ai fost expusă molipsirii, O'Brien, în noaptea aceea din cabana lui Lulani, de ce crezi că sînt atît de înnebunit?

Banner l-a făcut să tacă punîndu-i mîinile pe gură cu toată forţa pe care a putut-o aduna.

– N-am lepră, Adam!

El s-a cutremurat, oftînd necăjit.

– O'Brien, a bodogănit, luînd-o în braţe.

Banner l-a ţinut strîns.

– Perfect, i-a şoptit plîngînd. Asta este!

– Bine! s-a cutremurat din nou Adam cu chipul răvăşit. La dracu', nimic nu e bine, O'Brien. Şi dacă tu, dacă tu...

– Taci. N-am contactat lepra, Adam. L-a mîngîiat, plină de iubire. Plîngi, de dragul meu, i-a spus. Eşti om, nu stîncă. Plîngi şi eu o să plîng cu tine şi o să plecăm să ne ducem viaţa mai departe împreună.

Ochii superbi de culoarea indigoului străluceau de lacrimi.

– O să rămîi cu mine, O'Brien? N-o să mă părăseşti?

– Niciodată.

La această asigurare, Adam a dat frîu liber supărării. A plîns în braţele ei, ca un copil necăjit, cu hohote teribile. Banner a plîns împreună cu el. Cînd au reuşit amîndoi să-şi revină puţin, Adam a atins vîrful nasului lui Banner cu degetul.

– Te doresc, i-a spus.

Banner a respirat profund, şi-a tras nasul şi şi-a şters ultima lacrimă cu dosul mîinii.

– Vrei aici?

Adam şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în hohote răguşite de rîs.

– I-am promis lui tata hrană, doctorii, veşti despre familiie, dar nu şi distracţii obscene.

Banner s-a înroşit violent şi a sărit într-un picior. Se simţea de parcă s-ar fi întors acasă după o absenţă îndelungată.

– Adam Corbin, n-am vrut să spun...

– Ba ai vrut. Ai vrut s-o facem în căruţă, nu-i aşa, O'Brien?

– Nu!

– Dar în realitate nu e o idee rea, a reflectat el, ridicînd o mînă spre bărbia ei şi prefăcîndu-se a cîntări acea perspectivă, măsurînd cu ochii spaţiul rămas gol în căruţă.

Delicios de furioasă, Banner Corbin şi-a strîns fustele cu mîiniie şi a sărit în căruţă, unde a reuşit cu oarecare greutate să se caţere pe scaun.

– Jur că apuc hăţurile şi te las aici, Adam Corbin, dacă nu-ţi ceri scuze în clipa asta!

Avînd grijă de coastele lui încă fragile, Adam a sărit cu uşurinţă pe iocul de lîngă ea.

– Perfect, i-a spus. iartă-mă pentru că tu ai vrut să

mă molestezi în căruţă, O'Brien.

– Am vrut, bestie ce eşti, Adam Corbin! Am vrut să nu facem asemenea lucruri!

Adam a apucat-o de sîni cu mîinile pe deasupra hainei uşoare.

– Tu ai sugerat treaba asta, i-a amintit.

– Eu? Nu! Respiraţia lui Banner era fierbinte şi inima parcă nu mai avea loc în piept. Pentru Dumnezeu, încetează!

Adam şi-a luat mîinile, a privit-o supărat şi a luat hăţurile.

– Ai chiloţii pe tine, O'Brien?

Banner s-a înroşit în vreme ce căruţa cobora hurducăindu-se pe drumul de munte.

– Sigur că da, a răcnit ea.

– Mincinoaso, i-a întors-o soţul ei şi cînd au trecut de o nouă serpentină, a oprit atelajul, a pus cu îndemînare frîna şi s-a întors spre ea.

O dată în plus, Banner Corbin a fost prinsă cu minciuna.

S-au iubit cu sălbăticie în căruţa aceea dură. Adam stînd jos, iar Banner în poala lui. Iar ţipetele lor de dorinţă s-au urcat pînă la cerul de primăvară, alcătuind un curcubeu văzut numai de ei.

– Cum mi-ai putut face aşa ceva? a tachinat-o Adam cînd totul se sfîrşise şi amîndoi îşi regăsiseră sufiul.

Banner era încă lipită de el, cu fustele şifonate

împrejurul ei ca un steag care s-a predat. Auzindu-l, a încercat să se desprindă de Adam.

– Tu, ticălosule...

Adam a prins-o de talie şi a ţinut-o pe loc.

– Aici am ajuns, să-mi cerşesc drepturile, dar tu m-ai compromis. Cum o să mai stau eu în faţa lumii care cunoaşte adevărul, O'Brien? Sînt pătat...

– Eşti nebun, l-a întrerupt Banner, dîndu-şi capul pe spate, cu ochii închişi, cu respiraţia acceierîndu-i-se iar, cînd a simţit că el creştea din nou înăuntrul ei. El i-a alintat sînii expuşi vederii şi a mîngîiat-o pe sfîrc cu limba.

– Ştii ce gust bun ai, O'Brien?

Banner a gemut.

– Încetează! Avem pacienţi... trebuie să ne ducem acasă.

– Îhîmmm...

– Adam!

El i-a supt leneş sînul ridicînd-o şi coborînd-o. Pasiunea lui împreună cu a ei proprie era din nou în creştere. Întregul univers părea a pulsa la unison cu ei.

Banner gîfîia acum.

– Oh, a scîncit ea de dorinţă. Ooooh...

Triumful lui Banner a venit înainte, într-un val fierbinte. Ea a tremurat deasupra lui, zguduită, apoi a rămas nemişcată. Cînd i-a dispărut ceaţa de pe ochi, Banner a zărit în privirea lui Adam o rugă veche de cînd lumea. Atunci s-a ridicat pînă cînd era gata să se desprindă de Adam, apoi s-a lăsat înapoi, în jos, încîntată de plăcerea de pe faţa lui. El şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii, total vulnerabil, predîndu-se. Gemea pe un ton jos, venit din gîtlej, în timp ce Banner continua

cu magia ei copleşitoare, făcînd din vreme în vreme o scurtă pauză ca să-i mîngîie buzele cu un sîn.

Adam şi-a dus mîinile în părul ei, bîjbîind, iar capul lui se mişca precum într-un delir dulce. Banner l-a dus agilă, încîntată, pînă la propria lui victorie violentă.

Lulani şi-a găsit bărbatul în magazia în care ţineau lemnele de foc, cu capul în jos şi cu umerii largi prăbuşiţi de supărare.

– Daniel?

El s-a încordat, şi-a şters cu o mînă chipul lat, nefericit, distrus, care pentru Lulani era teribil de frumos totuşi.

– Lasă-mă, i-a spus el.

– Te gîndeşti acum la femeie, la Katherine?

Întotdeauna onest, Daniel a dat din cap.

Lulani nu-i purta pică, nu era geloasă. Simţea doar nevoia de a-l mîngîia şi de a-l susţine.

– Daniel, eu sînt cea care te-a iubit, i-a amintit. El s-a întors spre ea, zîmbitor dintr-o dată, cu ochii strălucind din cauza suferinţei şi a iubirii pentru o femeie pe care n-o putea avea.

– Fiul meu, fiul meu are o soţie grozavă, nu, Lulani?

Lulani i-a întors zîmbetul, dar nu s-a încumetat să-l atingă; o să-şi dea seama cînd el o să-i poată suporta mîngîierea.

– Da, Banner e vitează şi bună, ca şi Adam, cred.

– Şi puternică, a zis Daniel. Şi Adam. Adam a fost

puternic întotdeauna, Lulani, chiar cînd era bebeluş. Cînd avea patru ani, patru, închipuieşte-ţi, ne-a spus mie şi lui Katie că într-o zi o să se facă doctor.

Uneori Daniel simţea nevoia să vorbească de copiii lui. Lulani ştia asta şi îi respecta dorinţa.

– Dar ceilalţi? l-a întrebat cu blîndeţe.

Daniel rîdea şi plîngea în acelaşi timp!

– Jeff e la fel de dur ca Adam, deşi n-a avut niciodată nevoie să-şi ascundă sentimentele ca fratele lui. Keith? Keith este nostim, blînd, dar l-am văzut învingîndu-i pe fraţii lui cu ani în urmă. Este cel mai mic şi ei erau întotdeauna surprinşi cînd Keith le-o lua înainte, un mic David punînd jos doi Goliath.

– Şi fata? l-a întrebat Lulani din cauza iubirii pentru bărbatul care suferea atît de tare. Povesteşte-mi din nou despre mica ta prinţesă, Daniel.

Daniel şi-a plecat capul.

– Cel mai dor îmi este de ea, aşa cred, a gîfîit el.

– Da.

Ochii albaştri, luminoşi s-au pironit brusc pe chipul ei în întunericul din magazie.

– Suferi din nou, Lulani, s-a încruntat el cu tandreţe. Vino. O să-ţi dau doctoria adusă de Adam.

Braţul lui Daniel era cald şi bun pe umerii lui Lulani.

– Tare te-am iubit, Daniel Corbin, i-a spus iar cînd au ieşit din magazie sub soarele îndrăzneţ al primăverii. Cînd o să mă duc...

Daniel a strîns-o mai tare în braţe.

– Unde ai de gînd să te duci, Lulani? a tachinat-o intrînd în jocul care îi ajuta pe amîndoi să trăiască acolo. Te duci jos, la poalele muntelui ca să-ţi găseşti un bărbat la fel de chipeş ca mine?

– Ca tine nu mai există altul, i-a replicat Lulani cu o resemnare veselă. Aşa că va trebui să rămîn aici.

Ştiau însă amîndoi că Lulani n-o să poată rămîne acolo. Într-o zi, curînd, Lulani avea să moară, asta era boala ei, Adam le spusese, iar Daniel avea să rămînă singur.

Au intrat în casă prin bucătărie, serioşi şi satisfăcuţi cu iubirea lor; Banner şi Adam îşi ţineau numai pentru ei secretul.

– Nu există nici o speranţă de viaţă pentru Lulani? a şoptit Banner în timp ce Adam îşi punea cafea. Nici una?

– Nici una. Are cancer, Banner şi e o minune că a rezistat atît de mult.

Pe Banner o durea inima.

– Ce-o să te faci, ce-o să se facă fără ea?

– Nu ştiu, Trifoiaş.

– El o iubeşte, nu-i aşa?

Trist, Adam a dat din cap.

– Ea e tot ce are pe lumea asta.

Banner şi-a plecat ochii şi şi-a coborît vocea. Dacă le-ar fi auzit cineva conversaţia, rezultatul ar fi fost dezastruos.

– N-a iubit-o pe mama ta?

– M-am aşteptat la întrebarea asta, i-a răspuns Adam, fără a se supăra, în timp ce punea zahăr în cafea. Te întrebi ce-i cu Lulani, în cazul ăsta, nu?

– Ba da.

– Fii sigură, O'Brien, adulterul nu e propriu familiei mele, aşa cum sînt temperamentul furibund şi ochii albaştri.

Banner şi-a ridicat cana, fericită că era caldă în mîinile care-i tremurau.

– Îmi pare rău că mi-am închipuit că mă înşelai, Adam, i-a spus neatentă, dar...

– Dar lucrurile arată destul de rău, nu? Lasă-mă să-ţi spun ceva, O'Brien. M-am dus la *Silver Shadow* într-o noapte, decis să te înşel.

Banner a înţepenit.

– Şi?

– Şi n-am avut forţa s-o ating pe femeie. Tu nu-mi ieşeai din minte.

Banner şi-a dat seama că el spunea adevărul.

– Eu am crezut... în toate nopţile alea...

– În toate nopţile alea, O'Brien, eu mă aflam sau în biroul meu, sau în patul meu şi luptam cu disperare împotriva dorinţei de a nu mă tîrî pînă la uşa ta în coate şi în genunchi.

Imaginea a făcut-o pe Banner să chicotească.

– Va veni şi ziua aceea, deşi nimeni nu te poate face pe tine să stai în genunchi, Adam Corbin.

– Tu ai putea, i-a spus serios, cu ochii pierduţi în depărtări.

Banner a înghiţit în sec, neplăcut impresionată acum de imaginea care o amuzase cu puţin timp în urmă.

– Povesteşte-mi despre Lulani.

Prin ferestre se zărea soarele apunînd, întunecînd camera, făcînd ca întreaga casă să pară goală ca o

peşteră. Unde erau ceilalţi, totuşi? Era ora cinei şi, de obicei, locul acela era foarte agitat.

– Nu ştiu prea multe despre ea, a dat Adam din umeri. Călătoria spre Hawaii e lungă şi tata n-a fost niciodată genul de om care să stea fără o femeie luni de zile. Înainte de asta i-a fost întotdeauna credincios mamei, din cîte ştiu, dar Lulani era aproape, pe cînd mama era departe.

– Şi tu ai face asta, Adam? Ţi-ai găsi pe altcineva dacă am fi separaţi din cine ştie ce motiv?

– În principiu, O'Brien. Dar n-o să fim separaţi.

– Am putea fi. Nimeni nu ştie ce-i oferă viitorul. Ţi-ai lua o amantă, Adam?

El s-a uitat la cană şi şi-a trecut degetul peste marginile ei.

– Mi-ar face plăcere să pot spune nu, O'Brien, dar adevărul e că nu sînt sigur.

Banner se indignase, dar respecta sinceritatea răspunsului lui Adam. Cine ştia mai bine decît ea ce nevoi profunde avea bărbatul acela şi cît de sălbatică era masculinitatea lui? Ea n-avea decît să-l iubească cu toată pasiunea şi să spere că n-o să caute niciodată consolare cu altă femeie.

– Cînd o să mă fac uriaşă din cauza copilului... a bodogănit ea necăjită.

– O să fii şi mai frumoasă decît acum, a terminat el fraza. Tot o să te doresc, O'Brien, crede-mă.

Înainte ca Banner să-şi poată înghiţi nodul din gît ca să-i răspundă, s-a auzit un răcnet puternic din cealaltă parte a casei.

– Adam! a ţipat Maggie. Adam, vino repede.

Scaunul lui Adam s-a răsturnat cînd el a ţîşnit în sus

şi nici el, nici Banner nu l-au ridicat.

– Slavă Domnului că eşti acasă, nu ştiam că ai venit. Maggie suspina şi îşi frîngea mîinile în faţa uşii din faţă. Slavă domnului.

Adam s-a repezit pe lîngă menajeră, respirînd accelerat.

– Dă-mi trusa, Maggie, a gîfîit.

Cînd Maggie s-a grăbit să-l asculte, Banner a privit afară şi a ţipat.

Jeff zăcea făcut praf pe terasă, cu faţa distrusă, aproape de nerecunoscut, cu unul din braţe pliat într-un unghi imposibil pe lîngă el. Respira, dar era incoştient.

– Sean? a întrebat cu voce tare Banner, cu inima bătînd accelerat pentru iubitul ei cumnat.

– Poate, a zis Adam, căutînd blînd cu mîna pulsul de sub urechea stîngă a fratelui.

– Cine altcineva a putut face o asemenea treabă?

Adam n-a dat nici un răspuns, Banner nici nu aştepta aşa ceva. Cînd Maggie s-a întors cu trusa, a fost iar trimisă să aducă un om de la grajduri pentru a-i ajuta să-l care pe Jeff.

Jeff fusese bătut cu sălbăticie şi delira cînd Adam şi Banner i-au pus la loc braţul rupt şi i-au curăţat tăieturile de pe faţă. Zăcînd aşa pe masa de consultaţii, arăta mai degrabă a băieţel, decît a căpitanul acela temut de vapor.

– Cine ţi-a făcut asta? l-a întrebat Adam, cînd fratele lui a clipit.

Jeff a încercat să vorbească, dar n-a reuşit.

– Unde s-a întîmplat? a insistat Adam.

– Water Street, am fost pe Water Street...

– Nu-l pune să vorbească acum! a şuierat Banner, dîndu-i deoparte de pe frunte o şuviţă de păr pe care se uscase sîngele.

– Royce, a reuşit Jeff să spună, zîmbindu-i slab cumnatei lui. Oul... e şi-acum nebun... pentru... blestematul de ou.

– Care ou? l-a întrebat Banner, privindu-l acum pe Adam.

Adam s-a spălat pe mîini, apoi şi le-a şters cu prosopul.

– Cînd eram puşti, Temple Royce era cel mai bun prieten al lui Jeff. Într-o zi, noi ne-am băgat în coteţul găinilor şi am făcut o bătaie cu ouă.

Cu toată suferinţa lui, Jeff fusese atent la discuţie.

– Doamne, papa a fost furios.

Adam şi-a privit fratele amuzat, însă trist.

– Îmi amintesc. Te-a tîrît în magazia de lemne şi apoi noi te-am auzit zbierînd de mama focului.

Jeff a rînjit.

– Mda. Şi după ce-a terminat cu mine, te-a luat pe tine la rînd. Tu n-ai răcnit. Cum ai putut?

Adam îi aducea acum laudanum dintr-o sticluţă.

– N-am vrut ca tata, tu sau altcineva să afle că sufeream, de aia.

– Şi totul a început de la un ou? s-a minunat Banner.

– Acela în care era un pui mort şi cu care s-a întîmplat să arunce Jeff. L-a izbit pe Royce drept în frunte.

Banner s-a strîmbat imaginîndu-şi duhoarea, greaţa.

– Totuşi...

– Temple începuse cu aruncatul, şi-a amintit Jeff,

rînjind uşor. Şi noi... ne-am bătut joc de el.

– Şi pentru o prostie ca asta, gîlceava dintre voi durează atîţia ani?

– Exact, i-a confirmat Jeff după ce a sorbit doctoria pe care i-a dat-o Adam cu lingura.

– Nu pot crede! a şuierat Banner disperată.

– Ba să crezi, i-a spus Adam. Royce s-a răzbunat, am uitat cum, apoi Jeff i-a întors-o şi el. Au rămas duşmani începînd din vara aceea.

– Dar e o copilărie!

Adam a dat din umeri.

– Orice gîlceavă e la fel, O'Brien, şi cele mai multe pornesc de la un lucru mic, stupid.

Jeff şi-a închis ochii, apoi i-a deschis ameţit şi fără a mai vedea ceva.

– Nu l-am putut găsi pe Malloy.

Încordarea de pe chipul lui Adam a făcut-o pe Banner să se teamă că şi el uitase că certurile sînt copilăreşti şi stupide.

– Royce era acolo cînd ţi s-a întîmplat, Jeff?

– Da. Vocea lui Jeff devenise şuierătoare, era incoerent, căci doctoria îşi făcuse efectul.

– Avertisment, a zis că este, un avertisment... ssă nu te duci după el, Adam... e o cursă...

– Nu-mi pasă, a replicat Adam, s-a răsucit şi l-a lăsat pe fratele lui în grija lui Banner ştiind că, doctoriţă fiind, n-avea să- şi părăsească pacientul.

– Adam, l-a rugat ea. Adam, aşteaptă!

Uşa de la sala de consultaţie s-a izbit de perete şi la fel uşa de la biroul alăturat.

– Nebun, a suspinat Banner, acoperindu-l pe Jeff cu o pătură. E un nebun încăpăţînat, tîmpit, arogant!

Chiar atunci Katherine a năvălit în încăpere, având încă pe cap pălăria şi hainele de călătorie, palidă, îngrijorată.

– Maggie mi-a spus că... Ochii albaştri s-au aţintit pe silueta inertă a lui Jeff şi s-au umplut de lacrimi. Oh, nu... .

Jeff a început să se agite pe masa îngustă; era clar că trebuia mutat în secţie şi pus într-un pat.

– Adam... a zis el.

– Sttt, a şoptit Banner încercînd să-l liniştească.

Katherine era lîngă el, trăgîndu-şi mănuşile, căutînd ochii lui Banner.

– Ce s-a întîmplat?

Banner i-a explicat pe scurt.

– Şi Adam s-a dus la Temple, nu-i aşa? a întrebat-o Katherine cînd povestirea s-a terminat. Idiotul! Nu ştie ce vrea să-i facă Temple?

– Are şi Sean un rol în asta, a mormăit Banner. E vina mea... numai vina mea!

Katherine a fixat-o pe nora ei cu o privire încărcată de autoritate.

– Să nu mai aud asemenea lucruri, Banner Corbin. E o prostie pe care nu vreau s-o ascult. Acum du-te la grajduri şi adu-i pe Walter şi pe băiatul ăla care-l ajută. Trebuie să-l mutăm pe Jeff.

Ştergîndu-şi ochii, Banner s-a grăbit să facă ce i se spusese.

Capitolul 15

– Banner?

Ea s-a ridicat tresărind în capul oaselor şi a deschis ochii. Adam stătea deasupra ei cu faţa istovită în lumina roz-cenuşie a zorilor.

– Cum se simte Jeff...

Adam a dat din cap.

– Jeff e bine. Într-o zi sau doua va redeveni la fel de nesuferit ca întotdeauna.

– Eu am vrut să stau cu el, dar Katherine...

Adam s-a aşezat pe marginea patului ţinîndu-se cu mîinile de cap într-un gest de mare oboseală.

– Ştiu. Nu te îngrijora, s-a ocupat ea de el.

Banner a întins mîinile ca să-i maseze umerii tensionaţi, contractaţi şi a fost mulţumită că Adam se relaxa.

– L-ai găsit pe domnul Royce?

– Nu, dar o să-l găsesc.

– Adam...

El gemea în vreme ce Banner continua să îi frămînte muşchii teribil de încordaţi.

– Dacă ai de gînd să-mi spui că trebuie să fiu atent la ceea ce i s-a întîmplat lui Jeff, a mormăit, nu te

preocupa. Eu pot trăi cu bătaia luată, dar ceea ce i-au făcut ei fratelui meu e cu totul altă problemă.

– Ei? Deci crezi că Sean a fost şi el implicat, nu numai Temple Royce?

– Da.

– De ce crezi că l-au adus pe Jeff înapoi în halul în care l-au adus în loc să îl omoare pur şi simplu?

Degetele lui Banner frămîntau muşchii de la gîtul lui Adam, dînd deoparte un pic din furia care se strînsese în zona aceea. El a gemut şi şi-a răsucit capul.

– Ei l-au „prelucrat" pe Jeff, i-au lăsat o grămadă de urme, dar e evident că n-au vrut ca Jeff să zacă prea mult timp. A fost, aşa cum a zis chiar el, un avertisment.

Banner s-a aşezat lîngă soţul ei. I se pusese un nod în gît şi şi-a plecat ochii pentru a nu i se zări lacrimile.

– Dacă nu eram eu, toate acestea nu s-ar fi întîmplat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Sean o să mă găsească.

Adam a forţat-o să îl privească în ochi.

– Încetează, O'Brien. Tu eşti cel mai frumos lucru care s-a petrecut în această familie în toţi aceşti ani şi eu aş prefera să mă bat de o mie de ori decît să te pierd.

– Jeff şi ceilalţi s-ar putea să aibă alte păreri, i-a replicat Banner, cu buza de jos tremurîndu-i. Mai bine n-aş fi venit niciodată aici şi n-aş mai fi produs tot necazul ăsta.

Adam i-a întrerupt cu un sărut sălbatic depănarea necazurilor, a luat-o în braţe şi i-a invadat gura cu limba lui ca un preambul al posesiunii care avea să urmeze.

Sfîrcurile lui Banner s-au întărit sub cămaşa ei subţire, vaporoasă şi, cum Adam avea intenţii precise, toate celelalte gînduri i-au zburat din minte.

După o vreme, Adam a aşezat-o pe pat cu şoldurile pe margini, cu picioarele atîrnînd în afară. I-a scos de pe ea cu pricepere lenjeria şi cămăşuţa. Ea a gemut şi şi-a dat mult capul pe spate dè parcă ar fi fost cuprinsă de febră păgînă, iar el a îngenuncheat în faţa altarului ca pentru a se închina.

– Bîrfele afirmă că tu te prăpădeşti după mine, i-a zis el cu vocea înăbuşită de netezimea tremurătoare care îl accepta cu atîta grabă.

Pe jumătate zăpăcită, Banner a gîfîit.

– Iar tu nu eşti total... nepăsător... nici tu însuţi!

Pedeapsa pentru această sfidare a fost o sărutare chinuitoare.

– Unele zvonuri sînt adevărate, nu-i aşa, O'Brien?

Fierbinţeala o cuprindea rapid pe Banner; nu mai era nevoie de presiunea tandră a mîinilor ei pentru a-şi depărta genunchii. Continua însă cu refuzul de a-i da răspunsul pe care îl aştepta Adam. El a atins-o lent cu limba.

– Recunoaşte, O'Brien. De data asta bîrfitorii sînt în temă, am dreptate?

Banner s-a arcuit într-un spasm de plăcere.

– Da, a acceptat ea, la capătul suflului. Da!

Adam a scos din gît un sunet triumfător şi s-a apucat să se joace cu degetele pe sfîrcurile excitate ale lui Banner, în timp ce se bucura din plin de ea. Înnebunită, agăţîndu-se spasmodic cu mîinile de pat, Banner a lăsat deoparte sălbatica ei mîndrie pentru a face loc unei pasiuni încă şi mai turbate şi a scos pînă la urmă

strigătul ascuţit de triumf şi de supunere totodată, acel strigăt pe care se străduise din greu să şi-l înăbuşe. Se lăsă dusă de curent, pătrunsă de plăcerea care se repeta făcînd-o să se simtă în rai din nou. Banner a zîmbit. Nu se putea nega, bîrfele erau adevărate. Se ţinuse de capul lui Adam Corbin, dar nu-i era ruşine.

Jeff era îmbrăcat şi se plimba prin secţie cînd a apărut Banner, urmată de Maggie, care era îngrijorată profund.

– Fugi imediat înapoi în pat!

Jeff a privit-o în faţă, apropiindu-şi nasul imperios şi aristocratic de al lui Banner.

– Ba nu! a răcnit el.

– Ba da! a ţipat şi Banner constatînd cît de palid era şi cum îşi ţinea braţul rupt pe lîngă corp într-o dorinţă inconştientă de apărare.

– Au trecut trei zile, Banner!

Banner şi-a pus mîinile în şolduri, la fel de neînduplecată ca şi cumnatul său.

– Nu-mi pasă, i-a spus cu fermitate. Du-te imediat în pat!

Jeff s-a întors, s-a aşezat pe marginea patului în discuţie.

– Adu-mi o femeie şi stau în pat.

– Jeff Corbin!

El i-a zîmbit cu efort, gata să-ţi rupă inima.

– Doar o singură femeie se poate? s-a linguşit.

Banner s-a înroşit.

– Eşti pur şi simplu imposibil.

El a rîs şi a căzut înapoi pe saltea, evident obosit de efort.

– Mă bucur că mă consideri astfel, a zis şi după două secunde adormise din nou.

Banner a zîmbit şi a dat din cap, apoi, sub un impuls de moment, s-a aplecat şi l-a sărutat pe cumnatul ei pe fruntea plină de contuzii.

– Idiotule, i-a zis impresionată şi s-a dus după aceea să-l caute pe Adam în sălile de consultaţie. Nu l-a găsit, dar în timp ce stătea la fereastră, îngrijorată, a zărit spre marginea pădurii o siluetă viguroasă care îi era cunoscută.

– Daniel? Rapid, răsuflînd cu greutate, Banner şi-a găsit mantaua şi şi-a pus-o pe umeri, a dată năvală afară şi a traversat curtea ducîndu-se spre pădure. Daniel? a strigat oprindu-se cînd a ajuns la marginea pădurii. Daniel!

El a apărut din frunzişul des, cu chipul fantastic, hidos, strîmbat şi înnebunit.

– N-am vrut să vin aici... n-am putut...

Banner s-a apropiat de socrul ei fără teamă, l-a apucat de braţele lui zdravene cu mîinile.

– Ce este, Daniel? Spune-mi ce se întîmplă?

– Lulani, a reuşit el să pronunţe cu opinteală, iar supărarea lui părea să capete consistenţă materială. Ea este... ea suferă atît de mult.

Banner se răsucise deja, căutînd în minte o soluţie rapidă.

– Aşteaptă aici, Daniel, i-a strigat. O să iau nişte cai şi trusa medicală.

– Repede! a rugat-o Daniel.

Banner şi-a găsit de îndată trusa, a umplut-o cu cele necesare luîndu-le din cabinetul lui Adam şi a ieşit în goană. Pe peretele de lîngă uşa de la sala de chirurgie se aflau o tabiă mare şi nişte cretă, pe care Adam le folosea pentru a-i anunţa pe solicitanţi unde putea fi găsit. Sub scrisul lui 'aproape ininteligibil, ea a scris un singur cuvînt: munte. Bătrînul care lucra la grajduri a înşeuat pe cei doi cai ceruţi de Banner fără a pune întrebări, deşi ochii lui erau încărcaţi de neîncredere. Era neîndoielnic că îi va povesti acest episod lui Adam de îndată ce-o să-l vadă, dar asta n-avea importanţă.

Sean a rînjit încîntat pentru că rezistase tentaţiei de a o urmări pe Banner cînd ea părăsise casa cu atîta grabă. Ea nu luase un cal, ci doi. Oare avea un iubit ascuns pe undeva? Ce conta? Sean nu se putea gîndi la asta acum. Trăznitul ăia de doctor părea cuprins de vîrtej după ce s-a uitat la tablă, apoi s-a repezit la grajduri cu o viteză pe care Sean n-ar fi crezut-o posibilă după ce îl bătucise atît de tare. Sean a reuşit cu greu să aştepte pînă cînd Corbin a ieşit afară din grajduri şi s-a urcat pe un armăsar negru, ager. Dacă îl urmărea prea repede sau prea aproape, putea fi văzut şi l-ar fi luat dracu' în cazul în care s-ar fi încăierat cu Adam Corbin acum, fără a avea elementul „surpriză" în favoarea lui.

După cîteva minute, Sean a sărit în şaua unui cal pe care-l împrumutase de la Royce.

Royce. A zîmbit şi l-a îndemnat pe animal s-o ia la trap măsurat. Temple îl incitase. Şi la dracu cu Temple. Asta era bătălia lui Sean şi n-avea să lase pe nimeni să se bage.

Banner s-a repezit afară din cabană, uitîndu-şi trusa.

– Daniel, i-a zis bărbatului care aştepta cu umerii încovoiaţi lîngă copac. Îmi pare atît de rău, atît de rău.

De la Daniel nu venea nici un sunet, nici un semn exterior al suferinţei sale.

– Adam o să fie curînd aici, i-a şoptit Banner, dorind să-l mîngîie pe omul acela care şi aşa pierduse şi suferise extrem de mult. I-am lăsat vorbă unde sînt şi ştiu c-o să vină.

Deşi Daniel nu s-a întors cu faţa spre ea, a vorbit în cele din urmă.

– Lulani n-o să mai sufere de-acum înainte.

– Nu, acum se odihneşte.

– Am iubit-o.

– Ştiu, Daniel, ştiu.

El s-a întors spre Banner şi pe chipul diform străluceau lacrimile.

– Şi pe Katie a mea am iubit-o, dar n-am putut trăi cu ea... am fost nevoit să plec.

Banner a dat din cap, cu strîngere de inimă.

– Nu trebuie să-mi explici, Daniel.

– Nu vreau să crezi că Adam o să fie ca mine... că o să te trădeze aşa cum i-am făcut eu mamei lui. Fiul meu

e puternic şi e bun.

– Da, a zis Banner. La fel eşti şi tu, Daniel, altfel n-ai fi putut face sacrificiile pe care le-ai făcut.

Undeva, într-un copac, o pasăre scotea triluri solitare.

– Du-te înapoi, Banner, i-a zis Daniel. Du-te acasă acum. Fiul meu o să se înfurie cînd n-o să te găsească. Banner şi-a împins bărbia în afară.

– Nu mă duc nicăieri, Daniel. Adam se poate supăra, dar vei avea nevoie de mine şi intenţionez să rămîn.

Daniel s-a uitat spre cabana în care acum se afla Lulani cea fără de viaţă. În pace.

– Adam e un soţ bun? Nu te bate?

– Nu, nu mă bate, a zis Banner înghiţind în sec.

– Ar putea s-o facă dacă te găseşte aici cînd vine. Tu ai riscat nebuneşte, Banner... niciodată... nu m-aş fi apropiat de tine, nu te-aş fi adus aici...

– Ştiu. Tu ai venit acasă după Adam, nu după mine. Cît timp l-ai aşteptat acolo, în pădure, Daniel?

Bărbatul cel masiv a dat din umeri.

– O oră... nu ştiu. Eram pe punctul de a bate la uşă cînd m-ai văzut tu şi ai ieşit. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Banner.

Ea s-a uitat spre pămîntul dezgheţat, încălzit de primăvară.

– Nu am făcut mare lucru, din păcate. Lulani se stinsese cînd am ajuns eu.

Daniel a dat din cap şi în ochii lui vedea o durere deznădăjduită.

– O să stau cu ea, a spus cu voce tare şi a plecat, lăsînd-o pe Banner singură cu gîndurile şi sentimentele ei.

Ea s-a dus îngîndurată la marginea unei stînci din apropiere unde un copac bătrîn imens, noduros, era îndoit deasupra prăpastiei, dispreţuind gravitaţia, aidoma unui acrobat de circ. Din adîncul inimii a oftat la gîndul dispariţiei lui Lulani şi a teribilului gol pe care-o să-l lase în lumea lui Daniel.

Brusc, s-a simţit apucată cu putere de cot şi răsucită într-o parte, astfel încît să vadă chipul schimonosit de furie al lui Adam.

– Ce dracu faci aici, sus, O'Brien?

Ochii lui Banner s-au înceţoşat de lacrimi.

– Lulani, a izbucnit ea cu disperare. Adam, Lulani a murit!

Adam a închis ochii şi s-a clătinat uşor.

– Cînd? a întrebat-o după o tăcere îndelungată.

– Nu ştiu exact. Murise cînd eu şi cu Daniel am ajuns aici.

– Tata... el cum se simte?

Banner şi-a şters lacrimile cu dosul mîinii.

– E distrus, Adam.

Adam şi-a plecat capul.

– O să moară fără ea, Banner.

Banner l-a îmbrăţişat pe Adam, susţinîndu-l. Dar vorbele de mîngîiere i s-au oprit în gîtlej, cînd l-a zărit peste umărul lui pe Sean, îndreptîndu-se spre ei cu o puşcă în mînă. Adam s-a răsucit, dar era prea tîrziu. Sean îl izbise puternic cu patul armei drept în moalele capului. Adam s-a prăbuşit la pămînt. Banner nu reuşea să scoată măcar un ţipăt. S-a prăbuşit în genunchi lîngă Adam, dar Sean şi-a vîrît mîna în părul ei şi a ridicat-o cu cruzime în picioare.

– La ce-ţi mai foloseşte el acum, Banner? i-a şuierat

întrebător. Acum ce-ţi mai poate oferi? Te mai poate face să te rogi pentru...

– Încetează, l-a rugat Banner închizînd ochii.

Sean a îmbrîncit-o, iar ea a căzut la pămînt. Apoi el l-a ridicat în picioare pe Adam în stare de semiconştienţă. Banner a observat cu o oroare tăcută cum soţul ei îşi revenea din zăpăceală şi se pregătea să se bată cu bărbatul care nu avea alt gînd decît să-l omoare. Era evident că pe Adam îl susţinea numai ura aceea adîncă. Nu-i păsa nici de sîngele care-i curgea dintr-o tăietură de sub ochi, nici de Banner, de nimic altceva, decît numai de uriaşul îngîmfat pe care îl înfrunta.

– Pune jos puşca, bărbate, a gîfîit Adam, ridicînd ambele mîini. Să vedem cum te descurci la lumina zilei, corp la corp.

Sean a răsucit puşca şi i-a lipit ţeava rece de tîmpla stîngă a lui Banner.

– Să nu te apropii, a spus.

Adam a îngheţat. Şi-a mutat privirea ucigaşă de la Banner, care zăcea jos, la Sean.

– Dacă-i faci vreun rău, i-a spus pe un ton egal, o să te spînzur cu măduva de la şira spinării tale.

Sean s-a albit, dar continua să ţină puşca şi cu mîna rămasă liberă îşi făcea de lucru cu brăcinarul pantalonilor lui.

– N-a fost niciodată prea grozavă pe vremea cînd o aveam eu, a zis. Să vedem ce-ai învăţat-o, Corbin.

Banner a ţipat, regăsindu-şi dintr-o dată vocea datorită terorii şi un răcnet hidos de răspuns s-a auzit din direcţia cabanei.

Cei trei oameni s-au întors, holbîndu-se la Daniel care venea furibund spre ei, mugind ca un nebun şi

agitîndu-şi braţele mutilate. Probabil că lui Sean îi părea precum un monstru scăpat dintr-un coşmar de beţiv. Banner a observat cum dispare culoarea de pe chipul lătăreţ al lui Sean, cum îi cade puşca din mînă şi o ia la goană orbit de spaimă, răcnind din toate puterile.

Daniel l-a ajuns din urmă şi s-a aruncat asupra lui, înainte ca el să poată face vreo mişcare. Sean a ţipat cînd s-a rostogolit împreună cu Daniel în prăpastie.

Lui Banner i s-a părut că se învîrteşte cerul şi că peisajul tremură ca fata morgana. Şi-a dat seama că Adam s-a repezit pînă la marginea stîncii, privind în prăpastie şi apucîndu-se de copacul noduros ca să nu cadă. În acel moment a apărut şi Jeff, cu calul în spume. A descălecat, s-a repezit la Banner şi a ridicat-o grijuliu, dar ochii lui nu-l părăseau pe Adam, încă atîrnat de copacul din vîrful stîncii.

– Ce s-a întîmplat aici?

Înainte ca Banner să-şi tragă sufletul pentru a-i răspunde, Adam şi-a dat capul pe spate răcnind.

– Nuuuuuuuu!

Jeff s-a dus spre fratele lui ca să-l ajute să-şi recapete echilibrul din poziţia lui periculoasă.

– Adam! Adam! Pentru Dumnezeu...

Banner şi-a ţinut răsuflarea cînd Adam a rămas pe propriile picioare şi a răcnit spre Jeff.

– Fii atent la tine, fii atent!

Palid, Jeff privea în prăpastie clătinîndu-se. Dacă Adam nu-l înhăţa de mînă ca să-l tragă într-o parte, ar fi căzut cu siguranţă. El s-a smucit din mîna fratelui mai mare, nesigur pe picioarele lui, cercetînd stînca după o posibilitate de a coborî în prăpastie.

– Nu, a oftat Jeff, coborînd pe un povîrniş în timp ce

pietrele se rostogoleau sub cizmele lui.

Banner s-a dus la copacul acela să se uite, iar Adam a luat-o după fratele lui. Dedesubt, Sean şi Daniel zăceau la distanţă unul de celălalt pe stîncile ucigaşe. Amîndoi erau morţi. Banner s-a uitat în altă parte, luptînd cu amărăciunea care i se uscase în gîtlej. Erau morţi amîndoi. Cînd a izbutit să se uite din nou în jos, Jeff îngenunchease alături de tatăl lui. Adam şi-a pus mîinile pe umerii lui Jeff, trăgîndu-l înapoi. Vorbele lui au ajuns pînă la urechile lui Banner în vîntul cald al primăverii.

– Nu, Jeff, nu-l atinge.

Jeff s-a ridicat în picioare cu o furie primitivă întipărită în întreaga lui fiinţă.

– Tu ai ştiut! s-a clătinat el ţinîndu-se de umărul fratelui lui cu mîna sănătoasă. Să te ia dracu, bastardule, tu ai ştiut!

– Jeff...

Jeff părea înnebunit de furie şi de durere. L-a zguduit pe Adam şi Adam s-a dat înapoi fără a ridica o mînă ca să se apere.

– O să te omor! a izbucnit Jeff în plîns cu amărăciune şi durere. O să te omor, Adam.

Banner, crezîndu-l pe cumnatul ei capabil de aşa ceva, a apucat puşca aruncată de Sean. A început să coboare pe poteca pe care o luaseră Adam şi Jeff. Pietrele ascuţite o zgîriau pe genunchi, pe coate, pe faţă. Continua totuşi să coboare cu mîna înţepenită pe puşcă. Atunci cînd a ajuns Banner, Jeff continua să-l provoace la luptă pe fratele lui. Acum însă nu mai era o încăierare obişnuită în curtea din faţă, nu mai era de joacă.

– Loveşte-mă, blestematule! mugea fratele mai mic.

Adam nu-şi ridica mîinile. Rana de la cap sîngera şi faţa îi era stacojie, dar nu părea să-i pese de nimic, decît de durerea lui Jeff.

– Îmi pare rău, Jeff.

– Rău? Îţi pare rău? Dumnezeule, tata a trăit în tot acest timp, tu ai ştiut şi acum stai aici şi-mi spui că-ţi pare rău?

Adam şi-a şters puţin sîngele cu mîneca de la cămaşă.

– Da, îmi pare rău.

Jeff s-a înfuriat mai tare, schimonosindu-şi faţa, l-a înjurat pe fratele lui şi l-a apucat cu mîna validă de gît.

– Ai minţit, în toţi aceşti ani...

Adam i-a îndepărtat uşor mîna.

– Am fost nevoit să mint, Jeff. Tata a vrut aşa şi avea motive foarte puternice.

– Ba nu!

În clipa aceea, Banner a armat puşca, aşa cum o învăţase Adam într-o zi cînd era spre vindecare după ultima înfruntare cu Sean, şi a aţintit-o drept spre capul lui Jeff.

– Atinge-mi soţul încă o dată şi o să te omor pe locul în care te afli, i-a spus liniştită.

Jeff nici n-a văzut-o parcă pe Banner, dar şi-aşa era vai de capul lui. A alunecat moale pe genunchi, cu mîna peste faţă, jeluindu-se pe un ton care producea milă. Ea a coborît puşca în timp ce Adam îşi îmbrăţişa fratele. Acum aveau de vorbit numai ei doi, de plîns împreună; Banner a pus puşca jos şi a urcat singură pe poteca pe care venise. După un timp îndelungat, Adam şi Jeff au urcat şi ei. Acum nu li se mai citea nimic

pe chip şi păreau a nu-şi da seama de prezenţa lui Banner. Împreună, într-o tăcere ciudată, au reuşit să aducă cele două trupuri sus de la baza stîncii. După aceea, i-au îngropat alături pe Daniel şi Lulani şi au săpat o altă groapă pentru Sean. Pînă au dus ei la capăt sinistra obligaţie, trecuse binişor de apusul soarelui. Atunci Jeff i-a vorbit prima oară fratelui lui.

– Cabana?

– Trebuie să fie arsă, i-a replicat Adam. O să mă ocup eu cu asta.

Jeff a dat din umeri, fără nici o expresie pe faţă şi s-a întors clătinîndu-se spre calul lui care păştea în vecinătate. După ce i-a aruncat o privire lui Adam, care a dat din cap, Banner l-a urmat pe cumnat.

– Jeff, aşteaptă, l-a rugat blînd.

El s-a înţepenit lîngă cal, cu frîiele în mînă, dar nici n-a vorbit, nici nu s-a întors.

– Adam a făcut ceea ce trebuia să facă, i-a spus blînd, dar ferm.

– Da. Mi-a furat cinci ani în care mi-aş fi putut vedea tatăl.

Banner şi-a închis ochii.

– Tatăl tău avea lepră.

– Dar tot tatăl meu era, i-a întors-o Jeff, apoi s-a urcat pe cal, iar flăcările de la cabana incendiată cu rapiditate îi străluceau pe faţă ca lumina iadului. Rapid, ea a apucat căpăstrul calului, încercînd cu disperare să-l oprească într-un fel pe Jeff să nu se îndepărteze călare de fratele lui.

– Cum de-ai apărut în momentul acela aici, Jeff?

– L-am văzut pe Malloy urmărindu-l pe Adam cînd a ieşit din casă, i-a răspuns cu ochii aţintiţi în zare. La

revedere, Banner.

Învinsă, Banner a lăsat căpăstrul.

– La revedere, i-a spus. Banner s-a întors la Adam încet, încercînd să se împace întîi cu sine pentru a-l putea ajuta apoi pe el. S-a gîndit la Sean, pe care nu-l iubise, dar nici nu-i dorise moartea. Spera ca acum să-şi fi găsit liniştea.

Adam îşi privea fratele dispărînd în goană, iar flăcările de la cabană licăreau pe faţa şi pe pieptul lui lat, pătat cu sînge.

Banner a luat o cîrpă înmuiată în apă şi l-a spălat pe faţă pe bărbatul ei.

– I-ai explicat?

– Am încercat, i-a răspuns el oftînd chinuit, suportînd spălatul cu o răbdare care nu-i era proprie. N-o să spună nimănui, e cel mai important lucru.

– Poate că ar fi trebuit să-i spui mai demult, Adam, a îndrăznit Banner, lăsînd jos cîrpa udă. Dar Adam a scuturat din cap.

– Era prea mare riscul de molipsire. Pe deasupra, Jeff nu e genul care păstrează un secret, ideea asta îl depăşeşte.

După aceea se părea că nu mai aveau să-şi spună nimic. Au aşteptat pînă a ars cabana în întregime apoi s-au urcat pe caii lor pentru a coborî muntele. Caii lui Sean şi Daniel se ţineau ascultători după ei.

Banner a suspinat. Doamne sfinte, dar cald mai era chiar şi în grădina umbroasă a Katherinei. Iar ea per-

sonal devenise uriaşă. Pe chipul lui Banner a alunecat o lacrimă care a strălucit ca un diamant pe banca de marmură pe care se aşezase. În pîntecul ei enorm, bebeluşul se mişca precum un gladiator mic şi furios. Era tîrziu, în august, şi Adam nu se culcase cu ea din iunie. Era cu adevărat mulţumit cu plăcerile limitate pe care şi le puteau oferi unul aituia sau făcea pelerinaje la *Silver Shadow* cu prilejul consultaţiilor la domiciliu?

– O'Brien? Adam a strîns-o blînd de umeri. La ce te gîndeşti?

– Că sînt un elefant, nu o soţie, a bombănit ea.

Adam s-a aşezat pe bancă lîngă ea şi a mîngîiat-o tandru pe gît cu un deget. Ochii lui albaştri s-au îndreptat posesivi, emoţionaţi, spre burta ei.

– Eşti frumoasă, Trifoiaş, i-a spus.

Banner a suspinat şi şi-a şters faţa.

– Mi-aş dori să se nască bebeluşul, a mormăit. Vreau să ajung din nou să pot dormi pe burtă. Adam a chicotit.

– Şi eu aş vrea să pot dormi din nou pe burta ta.

Brusc, Banner a ţîşnit drept în picioare; în jurul ei era numai apă, care îi uda şi fustele.

– Mi s-a rupt apa! a gîfîit. Adam, apa...

Într-o clipă el a luat-o în braţe, ducînd-o în casă.

Adam era invadat de tot felul de emoţii în timp ce îl privea pe băieţelul roşiatic, nou-născut, care se zvîrcolea în mîinile lui. Braţele subţiri şi picioarele i se bălă-

băneau şi spinarea lui mică şi puternică se arcuia.

– Adam? a şoptit mama minunăţiei. Adam, copilul?

– Copilul e perfect, i-a spus încredinţînd bebeluşul lui Maggie ca să-i poată tăia şi sutura cordonul ombilical. Un băiat cu părul roşu ca al tău.

Banner ar fi trebuit să-şi găsească liniştea, dar brusc se contorsionă şi îşi întorcea capul dintr-o parte într-alta.

– Adam, mai e unul? Sfinţilor din ceruri, mai este unul!

Adam i-a palpat burta cu ambele mîini, uluit. Era sigur, avea să se mai nască încă un copil. Chiar şi în timpul travaliului, Banner era frumoasă.

– Te iubesc, Adam, îi spunea continuu. Te iubesc.

În sfîrşit, după multe ţipete, o fetiţă a reuşit să apară furioasă pe lume, răsucindu-se la fel de vioaie în mîinile tatălui ei ca şi frăţiorul de mai înainte, răcnind cînd a fost plesnită peste fund şi şi-a putut elibera gura.

– Avem şi o fiică, s-a minunat răguşit Adam.

– Noi avem, i-a zîmbit soţia obosită, relaxîndu-se în sfîrşit. Am făcut-o, Adam Corbin!

– Gemeni! s-a auzit exclamaţia de bucurie a lui Adam care se ducea în cealaltă parte a camerei pentru a se spăla pe mîini. Gemeni!

Cu toată imensa oboseală şi durerile care mai persistau, Banner a izbucnit în rîs.

– Uită-te la el, Maggie! Se făleşte ca un cocoş!

– Are dreptul să fie mîndru, a zis emoţionată Maggie, spălîndu-i şi ştergîndu-i pe cei doi nou-născuţi înfuriaţi. Şi tu ai motive de mîndrie.

Adam şi-a uscat mîinile şi s-a aplecat să-şi sărute nevasta pe fruntea umedă.

– Te iubesc, O'Brien, i-a spus fără să se ruşineze de lacrimile din ochii lui.

Maggie l-a împins într-o parte pentru a aşeza copiii în braţele mamei lor. Apoi a plecat şi cei doi s-au ocupat cu găsirea numelor. Băiatul, fusese hotărît de multă vreme, va fi numit Daniel Jeffrey, dar fata, venită ca o surpriză totală, punea probleme.

– Cum o chema pe mama ta, O'Brien? a întrebat-o Adam, privind la deliciul micuţ care era fiica lui.

– Bridget.

– Asta e, deci, Bridget.

De parcă ar fi fost mulţumită că avea un nume, Bridget Corbin a gîngurit şi a aţipit la sînul mamei.

Crăciunul promitea să fie superb, într-adevăr, cu toată familia acasă, concentrată asupra răsfăţării copilaşilor fiecare cum putea, iar Banner cînta un cîntecel numai pentru ea în timp ce sfîrşea cu ordinea în sala de consultaţii. Uşa s-a deschis, apoi s-a închis iar. Banner s-a întors pentru a-i zîmbi soţului ei.

– Sînt aproape gata, aşa că putem...

Adam a rînjit şi a împins-o înspre masă, ridicîndu-i fustele cu îndemînare.

– Adam Corbin!

El a chicotit şi a îngenuncheat. Banner şi-a simţit chiloţii alunecînd peste şolduri, peste coapse şi genunchi. A dat să fugă, dar el a ţinut-o cu mîinile de glezne. I-a ridicat un picior şi chiloţii de dantelă i-au

rămas încurcaţi într-un pantof. Dacă fugea acum, risca să umble cu chiloţii atîrnînd jalnic în spatele ei. El îi mîngîia pielea mătăsoasă a coapselor făcînd-o să-şi îndepărteze picioarele. Banner tremura. Era sigură că se apropia cineva de sala de consultaţii. O să intre cineva dintr-o clipă într-alta.

– Adam! El îi desfăcea picioarele, aşezînd-o mai bine, pentru ceea ce avea să urmeze, iar ea îngheţase. Adam îşi lipise gura de a ei, iar degetele lui Banner se albiseră strîngînd marginea mesei pe care era sprijinită. Sub rochie, sfîrcurile lui Banner se întăreau de excitaţie. Faţa îi era în flăcări, iar respiraţia i se accelerase prea tare. Adam a rîs, iar sunetul era înăbuşit de fustele ei. O mîngîia dulce cu limba. O fierbinţeală de neînţeles o invada, urmată de o eliberare brutală, cotropitoare, care a făcut-o să gîfîie.

Adam a bătut-o uşurel pe fund, i-a ridicat din nou chiloţii şi i-a legat fundiţele. Înainte de a-i da jos fustele, i-a sărutat încă o dată locul acela dulce adăpostit acum de muselină.

– Am de mers la o consultaţie, a anunţat-o rînjind. Să-l ia dracu, el era complet calm, în vreme ce lui Banner îi tremurau genunchii.

– Vin cu tine, i-a spus.

Adam a scuturat din cap arătînd spre fereastra prin care se vedea o ninsoare densă de Crăciun.

– Afară e frig, O'Brien şi n-o să stau mult.

Banner şi-a dus mîinile la faţă străduindu-se să-şi răcorească obrajii aprinşi de pasiune.

– Dacă-ţi închipui c-o să mă laşi singură, Adam Corbin, în ziua aniversării noastre...

– O să mă întorc curînd, i-a spus ghiduş, ca să

sărbătorim. În plus, bebeluşii au nevoie de tine.

– Danny şi Bridget stau bine în salon. I-am hrănit şi se simt excelent.

Adam n-a băgat-o în seamă, a ieşit, trecînd prin biroul alăturat, luîndu-şi haina şi trusa în trecere. Banner şi-a pus rapid mantaua şi s-a repezit după el, deşi o durea uşor glezna dreaptă, rămasă sensibilă din ziua cu partida de patinaj.

Adam s-a uitat înapoi peste umăr, fără să-i pese de ninsoare şi a încercat să se prefacă furios. Dar a zîmbit fără voie cînd Banner şi-a continuat cu încăpăţînare drumul în urma lui.

Sfîrşit

Trece dincolo de cele mai bogate şi mai sălbatice vise ale fiecărei femei...

„O poveste de dragoste încîntătoare, care vă va rămîne în inimă un timp îndelungat..."

ROMANTIC TIMES

Lei 5400